

Chốn Bình Yên

Chương 1

Mai An giật mình thức giấc, nàng nhìn ra phía cửa sổ. ánh sáng lờ mờ chưa rõ hẳn, khoảng năm giờ sáng mà tiếng xe cộ đã rộn cả lên. Nhà Mai An gần chợ đầu mối nên mọi người tất bật mua bán từ khuya đến sáng. Mai An bước xuống giường, chân lẫm tìm đôi dép đi trong nhà, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, không quên nhìn lại Mạnh Toàn, chồng nàng còn đang ngủ, tiếng ngáy đều đều mà mỉm cười. Ngày xưa khi nàng mới về làm vợ chàng, do không quen nghe tiếng ngáy ngủ mà nàng phải trằn trọc đêm này qua đêm khác, rốt cuộc hai vợ chồng phải thống nhất là Mai An ngủ trước, sau đó chàng mới được ngủ để tránh cho Mai An phải mất ngủ.

Mai An đi dọc theo hành lang. Ngang qua phòng con, nàng nhẹ tay xoay nắm cửa mở ra. Bé Phương Thanh còn đang say sưa ngủ, miệng mỉm cười thật đáng yêu. Chắc là đang mơ một giấc mơ đẹp đây - Mai An tự nhủ. Nàng kéo chăn đắp ngang ngực con rồi khẽ khàng đi ra.

Nhà Mai An được xây dựng theo kiểu biệt thự nhỏ , phòng khách

được thiết kế công phu, tuy nhỏ nhưng dễ thương, lại được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp.

Bộ ghế salon trắng toát được Mạnh Toàn đặt mua từ Singapore về vừa lạ mắt vừa sang trọng. Những bức tranh thiên nhiên được treo khắp nơi càng toát lên vẻ quý phái của chủ nhân ngôi nhà mà Mai An ngày nào cũng nhìn ngắm mà không biết chán.

Mai An hít thở thật sâu ra chiều khoan khoái, nàng thích được dậy sớm để ngắm cảnh bình minh trong vườn hoa nho nhỏ của nàng, những loài hoa mà Mai An phải tốn nhiều thời gian và công sức để mang từ Đà Lạt về trồng. Từ những oài hồng nhung, hồng vàng đến cẩm tú cầu hay lan, thạch thảo, tất cả dường như lung linh hơn dưới nắng ban mai.

Mai An nghe hơi gió lành lạnh phả vào mặt vào má mình thì lại càng thêm phấn chấn trong lòng. Nàng tần ngần đứng ngắm hoa, ngửi hương thơm của nguyệt quế, mai chiếu thủy và cảm nhận thiên nhiên trong hơi sương lành lạnh, những hạt sương như hạt trân châu đọng lại trên lá hoa trong vườn mới thật thú vị làm sao.

Chợt Mai An giật mình, nàng định quay gót vào nhà để tránh khỏi bị mẹ chồng nàng nhắc nhở :

– Cô rảnh dữ nhỉ, không chuẩn bị bữa ăn sáng cho chồng con cô hay sao ?

Bữa ăn sáng là quan trọng nhất trong ngày, không ăn làm sao đủ sức lực mà làm việc để đem tiền về cho cố .

– Dạ, con vào liền".

Và sau đó Mai An nhanh chân vào bếp, nàng không dám nhìn thẳng

mặt mẹ chồng mình đang hầm hầm tức giận.

Mai An bỗng dừng lại, nàng mỉm cười cho sự ngỡ ngẩn của mình. Đã mấy năm trôi qua mà sao tiếng nói lạnh lùng kia vẫn còn ám ảnh nàng. Quá khứ bi thương chợt hiện về như vừa mới xảy ra, từ ngày Mai An về làm vợ của Mạnh Toàn.

Mai An nhớ lại ngày nàng rời Đà Lạt để về Sài Gòn làm dâu nhà Mạnh Toàn, mẹ chàng tiếp nàng với thái độ thờ ơ lạnh nhạt làm nàng ngỡ ngàng vô cùng. Trước khi đi, mẹ nàng đã nắm tay nàng dặn dò những điều cần thiết của một người con dâu, nào là phải "ăn coi nôi, ngồi coi hướng", nào là phải giữ "tam tông tứ đức", nhẫn nhịn, chịu đựng, nhưng nào Mai An có ngờ được mọi chuyện lại khó khăn trăm bề như vậy Bà Liên mẹ chồng nàng ngay sau khi nàng về ở đã bảo người phụ việc phải dạy nàng nấu ăn, dọn dẹp. Sau đó đuổi việc người làm, và Mai An là người thế chỗ. Một mình Mai An với căn nhà rộng thênh thang, nào là quét dọn, lau chùi cũng đủ mệt lử. Mai An ngày ở với mẹ không phải lao động cực nhọc, giờ không làm nổi cũng không có người để chia sẻ thì ảm ức trong lòng lắm.

Những khi nàng ngồi nghỉ mệt mà bà Liên bắt gặp thì thế nào cũng nói :

– Con gái gì mà làm biếng, công việc còn đầy nhóc thế kia mà lại ngồi chơi cho được Mai An nhớ lời mẹ dặn không được trả lời nên nàng lẳng lặng như một cái bóng, chỉ mong hoàn tất công việc của mình. Một hôm bà Liên nhìn nàng chăm chăm nói :

– Ngày mai sau khi nấu nướng xong, cô ra ngoài tiệm phụ tôi để còn học nghề buôn bán nữa.

Tiệm nữ trang sang trọng của mẹ chồng nàng tọa lạc ngay trung tâm thành phố Sài Gòn, là tiệm lớn nhất nhì khu vực này nên khách hàng ra vào thường xuyên. Mai An chưa quen với công việc mua bán nên rất lóng cọng. Bà Liên bảo nàng lau cái này, chùi cái kia như một người giúp việc nhà chứ không hề cho nàng đụng cào cái quầy hàng của mình thì làm sao gọi là học nghề được.

Dù nghĩ như vậy, nhưng Mai An vẫn không dám nói với ai, dù là Mạnh Toàn, chồng nàng đi nữa.

Những khắt khe của bà Liên không thể lọt qua mắt của ông Trần Mạnh, chồng bà. Nhiều lần ông nhắc nhở bà :

– Con Mai An là người hiền lành yếu đuối, bà đừng bắt nó làm công việc nhiều quá mà sanh bệnh cho con. Sao bà không mượn người phụ việc ?

Bà Liên không những không nghe còn trả lời :

– Nó là dân quê thì mệt làm sao được. Vả lại, tôi cũng chẳng ưa gì nó nữa, chỉ được cái mặt xinh đẹp hớp hồn thằng Toàn, chứ tôi thì đừng hòng.

– Bà sao kỳ quá !

Ông Trần Mạnh mặc dù thương Mai An lắm nhưng trước thái độ của bà Liên ông cũng đành im lặng không dám bênh vực nàng. Mai An biết tất cả nàng rất thương và quý ông.

Được một năm thì Mai An sanh bé Phương Thanh trong sự chờ đợi của cả gia đình Mạnh Toàn và cả bà Mai, mẹ của Mai An.

Mạnh Toàn cầm tay Mai An, nói :

– Nhờ trời em và con bình an, cảm ơn em nha Mai An.

– Dạ.

Mai An kiệt sức vì sanh nở và phần vì căn bệnh tim suýt chút nữa là lấy đi tính mạng của hai mẹ con nàng.

Bà Liên đứng ngoài nói :

– Con gái hả ? Thôi, năm sau sinh thêm một thằng con trai nữa đi !

Đang khi vừa thoát ra khỏi nguy kịch mà đã nghe lời dè bĩu của mẹ chồng, nước mắt Mai An trào ra. Mẹ nàng nhẹ nhàng nói :

– Đừng khóc con, mới sanh xong mà khóc là không nên đâu, sau này mắt con sẽ mờ lắm đó .

– Dạ, con biết rồi mẹ .

Những ngày tháng sau lại càng khó khăn hơn cho nàng khi vừa phải chăm sóc Phương Thanh vừa phải lo việc nhà . Mạnh Toàn ngày nào đi làm về cũng phụ nàng dọn dẹp, lau chùi.

Khi Mạnh Toàn đi làm, bà Liên lại nhắc nhở Mai An :

– Cô cũng giỏi ghê nhỉ, dám sai chồng mình làm việc.

– Dạ không, tự ý anh ấy làm phụ con đó chứ, con đâu có bảo anh làm đâu mẹ Bà Liên trề môi nói :

– Cô không sai nó, nhưng cứ rên đau rên nhức thì làm sao nó làm được.

Từ ngày tôi sanh nó ra đến giờ chưa bao giờ để nó phải động tay động chân vào những việc vặt trong nhà như vậy, giờ cô dám để nó làm, thật là quá đáng.

Mai An biết mình bị mắng oan nhưng không dám trả lời nữa. Bà Liên được nước nói tiếp :

– Thằng Toàn là một đứa con hiếu thảo, lại hay thương người, cô

đừng vì điều này mà lợi dụng nó .

Những lúc Mạnh Toàn về mà không ăn cơm, bà Liên khó chịu trong lòng lắm. Đợi con đi làm là bà lại nói với Mai An :

– Cô làm gì mà không lo nấu cho nó một bữa cơm ?

– Dạ, hồi nãy con có dọn nhưng anh nói anh ăn cơm ngoài với khách rồi ạ.

– Ăn bên ngoài sao bằng ăn cơm nhà mình được. Chẳng Toàn là đứa con duy nhất của tôi. Từ nhỏ đã được chiều chuộng không thiếu thứ gì, cô mới làm vợ nó hơn một năm mà nó đã chán không thèm ăn cơm nhà này nữa rồi.

Nghe những lời cay nghiệt của bà mà Mai An không biết nói sao, nàng chỉ lẳng lặng nuốt nước mắt ngược vào lòng, chờ những lúc vợ chồng quăn quýt bên nhau mà nói với Mạnh Toàn :

– Anh à ! Mẹ dường như không thương em nên ngày ngày xét nét đủ điều.

Thậm chí, chuyện em lo cho con, hay cho con ăn như thế nào cũng không đúng ý mẹ . Mẹ muốn em phải làm thế này, thế khác, thật sự em buồn quá.

Mạnh Toàn an ủi vợ :

– Thì em muốn gì thì em chiều mẹ đi, nhịn cha nhịn mẹ không thiệt đàn ông nào cả .

– Em có nói thiệt gì đâu, nhưng em nghĩ mình phải có cái quyền của một con người chứ. Em nghĩ em muốn chăm sóc, giáo dục con như thế nào là quyền làm mẹ của em. Em chăm sóc anh là quyền làm vợ của em. Sao mẹ lại chi phối em mọi thứ như vậy Mạnh Toàn nhẹ

nhà an ủi vợ :

– Anh biết em sống buồn tủi lắm, nhưng cứ kể cho anh nghe đi thì lòng em nhẹ nhõm hơn, chứ mẹ là người khắt khe, anh đâu biết cách nào để thay đổi tình hình đâu.

Mai An biết có nói thì Mạnh Toàn cũng không chia sẻ được gì thì lòng càng thêm trĩu nặng. Nàng không biết nói với ai, cười với ai nữa, càng ngày nàng càng lặng lẽ hơn.

Sự nhẫn nhịn bao nhiêu năm qua của Mai An không làm bà Liên nhẹ nhàng đi, mà lại càng thêm khó chịu. Bà hay kể lể với Mạnh Toàn :

– Con không biết dạy vợ con ăn nói đàng hoàng với mẹ hay sao ?

– Sao mẹ nói vậy? Con thấy Mai An hiền hậu dịu dàng lắm mà.

– Gớm ! Có như vậy anh mới say mê say mê nó nên càng ngày nó càng lên mặt, hỏi cái gì cũng không thêm trả lời, còn liếc ngang liếc dọc tôi nữa chứ.

Như vậy là hiền đó hả ?

– Chắc tại cô ấy không nghe đó .

Bà Liên bĩu môi, nói to giọng mai mỉa nhằm để cho Mai An nghe :

– Không nghe hay là coi thường tôi. Tôi là người miền Bắc, nói cái gì thì lớn tiếng nói chứ có phải nhỏ to tâm tình đâu mà không nghe.

Mạnh Toàn dẫu dịu với mẹ :

– Thôi mà mẹ, để con nhắc nhở với vợ con thái độ của nàng. Mẹ đừng khó chịu mà sanh bệnh, hại cho sức khỏe của mình.

Những lời nói của bà Liên và Mạnh Toàn Mai An nghe rõ mồn một, nước mắt lãnh dãi trên má của nàng. Những khi buồn phiền chán nản quá, Mai An chỉ biết tâm sự lòng mình cùng con của nàng và ôm con

khóc cho thỏa nỗi lòng đắng cay. Mai An tiếc nuối khoảng thời gian sống chung với mẹ mình. Tuy nghèo nhưng mẹ nàng thương yêu nàng hết mực, chưa bao giờ la mắng nàng, nói chi đến chuyện dẫn vật nàng như vậy. Mai An nhận ra trong ngôi nhà chồng mình, tiền bạc thì không thiếu, nhưng lại thiếu lòng nhân ái, thương người.

Mạnh Toàn thường an ủi Mai An :

– Em đừng buồn mẹ nha. Cũng tại mẹ thương anh quá nên hay xét nét em, chứ thực lòng mẹ tốt lắm.

– Em có buồn gì đâu, em chỉ thắc mắc là tại sao mẹ lại không có cảm tình với em thôi. Phải chi em làm điều gì sai đâu, đằng này ...

Mai An ngậm ngửng bỏ dở câu nói của mình, bởi nàng không muốn nói những lời khó nghe về mẹ chồng nàng.

Mạnh Toàn nói :

– Tại hồi trước mẹ có đi coi mắt mấy cô nàng nào đó, anh không đồng ý. Cho đến khi anh gặp và thương em, cưới em về, mẹ giận anh mà giận lây sang em luôn.

Mai An thấy lòng mình được ve vuốt phần nào, bởi nàng có một thứ quý giá nhất trên đời này là tình yêu chồng nàng dành cho nàng.

Những lúc rảnh rỗi, Mạnh Toàn thường kể với Mai An :

– Tại em là người miền Nam nên không hiểu mẹ đó thôi. Mẹ sống ngoài miền Bắc từ thuở nhỏ, cực khổ trăm bề . Mẹ kể với anh rằng mẹ cực lắm. Ngày lấy ba, mẹ phải một tay lo toan chuyện trong nhà và ngoài ruộng nên tay mẹ chai sần hết. Giờ em thấy không, cơ ngơi này mà có được là do một tay mẹ tạo dựng, chứ ba là công chức nhà nước, lương cỏ đáng là bao nhiêu. Ba thường cảm ơn mẹ giỏi giang

thu xếp để ba toàn tâm toàn ý theo đuổi sự nghiệp của ông.

Thấy vợ im lặng nghe, Mạnh Toàn lại nói tiếp :

– Em biết không, mẹ thương anh nhất trên đời này đó . Ba nói hồi lúc anh còn nhỏ , mỗi lần anh bệnh là mẹ lại khóc suốt mấy ngày trời. Mẹ chưa bao giờ la mắng anh cả . Hồi anh thi đại học tội nghiệp mẹ thức cùng anh bao đêm để anh học bài, bà sợ anh đơn độc. Em thấy đó, giờ anh đi công tác mấy ngày là mẹ lại mất ngủ mấy ngày. Vì vậy anh không dám làm cho mẹ buồn. Những gì mẹ muốn thì anh cố gắng làm cho bằng được.

Giọng kể trầm ấm của Mạnh Toàn chứa chan tình thương yêu đủ biết anh hiểu thảo đến dường nào. Mai An chỉ biết im lặng và nhớ về mẹ mình, người có một trái tim nhân hậu nhất trên đời, người đã một đời hy sinh cho chồng, cho con những năm tháng thanh xuân đời mình. Vậy mà nào có ai biết đến, nàng cũng nào có biết kể cùng ai. Làm sao để so sánh giữa mẹ và mẹ chồng. Mai An lặng lẽ thờ dài. Tiếng chuông đồng hồ từ phòng bé Thanh reo vang làm Mai An giật mình trở về với thực tại. ánh sáng ấm áp len qua những cành mận rọi vào sân trông thật tuyệt diệu, Nàng với tay hái một ít thạch thảo và hoa nhái, trở gót quay vào nhà.

Trao cho chị Thủy những nhành hoa mới hái, Mai An cười tươi hỏi :

– Có cà phê chưa chị ? Sáng nay chị cho tôi cà phê sữa nha.

– Dạ.

– Làm bít-tết và ốp-la cho anh Toàn và cháu. Tôi muốn dùng Săng-quích và phô-mai. Chị nhanh lên, kéo không thôi bé Thanh lại nhăn nhó nữa nha.

– Dạ. Em biết.

Chị Thủy giúp việc tlong gia đình Mai An đã được gần ba năm nên hiểu rõ ý thích của từng người, chị biết phải chuẩn bị thức ăn như thế nào mà không cần Mai An phải bận tâm nhắc nhở.

Chợt tiếng bé Thanh từ phòng vọng ra :

– Mẹ ơi ! Mẹ đâu rồi, vào đây giúp con một tay đi !

Mai An vội trả lời :

– Mẹ nghe rồi. Mẹ đến ngay đây.

Vừa nói, Mai An vừa tắt tả đi về hướng phòng con, tuy hơi thắc mắc trong lòng là mới sáng sớm mà không biết con soạn đồ thiếu thứ gì mà cần đến mẹ giúp.

– Có gì mà con kêu mẹ dữ vậy ?

– Con tìm hoài mà không thấy chiếc khăn choàng của bà nội mới mua cho con hôm trước. Mẹ có thấy con để đâu không ?

– Để mẹ tìm phụ con. Con tìm hết các ngăn tủ quần áo chưa ?

– Dạ rồi, con ghét nhất là phải tìm đồ ,bực ơi là bực. -Bé Thanh nói bằng giọng gay gắt.

Mai An kéo ngăn tủ để áo khoác, nàng nhắc nhở con :

– Con muốn không tìm đồ thì phải để cho nó ngăn nắp, cứ vứt lung tung mà còn than phiền ai nữa. - Mai An chợt thấy chiếc khăn choàng trắng được thêu tỷ mỹ nên cầm lên hỏi con – Cái này phải không ? Để ở đây mà kiếm tùm lum làm sao mà thấy.

Phương Thanh vui mừng reo lên :

– Đúng là nó rồi ! Con chỉ sợ chiều nay về mà không có thì bà nội lại buồn.

Cảm ơn mẹ nha.

– Cho con bỏ cái tật sống không ngăn nắp. Con gái là phải tập làm sao sắp xếp mọi thứ có thứ tự để khi cần là có liền, chứ cái gì cũng kiếm thì mất thời gian lắm.

– Mẹ sao khó quá, cái gì cũng trách con được hết. - Phương Thanh lý sự. Cô bé chợt hỏi – À ! Mà ba con dậy chưa mẹ ?

– Mẹ cũng không biết nữa, để mẹ xem. Con thay đồ xong thì xuống phòng ăn chờ mẹ , mẹ về phòng mình coi ba con dậy chưa nha.

– Dạ.

Mai An đi ra mà đầu óc lại suy nghĩ lung lắm. Lời con nàng vừa như nhắc nhở nàng hôm nay là cuối tuần, là ngày mà chồng và con nàng về bên nhà nội của Phương Thanh. Vậy là mình lại một mình. Mai An tự nhủ.

Mai An ngừng lại ngay cửa phòng mình thì cũng vừa lúc thấy Mạnh Toàn đang soi gương chải tóc. Mùi Gel vuốt tóc quen thuộc thoang thoang thật dễ chịu. Mai An đã quen với tất cả những thứ chàng thường dùng, từ dầu gội đến sữa tắm, nước hoa ... như quen thuộc con người chàng.

Nhìn Mạnh Toàn từ phía sau lưng, Mai An không biết chồng mình có được liệt vào hàng những người đàn ông đẹp trai, lịch lãm hay không, chứ theo Mai An thì anh đúng là mẫu người đàn ông lý tưởng. Ngoài bốn mươi lăm mà vóc dáng vẫn mạnh mẽ, khỏe khoắn. Gương mặt xương xương rắn chắc, hai mắt sâu đen lẫm liệt đã hấp hồn Mai An. Từ ngày mới biết nhau, Mai An đã bị chinh phục hoàn toàn bởi giọng nói mạnh mẽ, dáng vẻ thanh lịch, dứt khoát của anh.

Mạnh Toàn làm việc cẩn chỉ và nhanh nhẹn, anh yêu công việc như bản thân của mình. Chàng luôn thành công, đó gần như là phong cách của anh. Mai An yêu Mạnh Toàn cũng vì những điều như thế. Và bao nhiêu năm qua, Mai An càng yêu và cảm phục chồng vì sự hiểu biết và cẩn chỉ làm việc của chồng.

Mai An đến bên cạnh chồng, dịu dàng nói :

– Con đang đợi anh ở phòng ăn, anh nhanh nhanh xuống để con lại nhắn nhó .Hình như con lúc nào cũng nhắn nhó thì phải. - Mai An than thở với chồng.

Toàn nhỏ nhẹ trả lời vợ :

– Anh có thấy con nhắn nhó bao giờ đâu, hay tại em hay la con quá phải không ?

– Em có la đâu, răn dạy điều gì thì con cũng không đồng ý, nhất định cãi lại em.

– Để anh nhắc nhở con về thái độ của con với em, chịu không ?

Sao lúc nào chồng nàng cũng giấu bặt như vậy ? Mai An nhớ mỗi khi mẹ chồng và nàng có điều gì không phải, Mạnh Toàn vẫn dùng những câu nói như thế để xoa dịu cả mẹ và nàng.

Mai An cười đồng ý. Nàng biết rằng bé Phương Thanh dường như nghe lời của bà hoàn toàn mà không bao giờ cãi lại. Nhưng tại sao con không chịu nghe lời mẹ thì Mai An không thể giải thích được. Có đôi lúc nàng đổ thừa tại số phận bắt nàng và con phải khắc khẩu với nhau, chẳng biết có đúng hay không nữa.

Mạnh Toàn đưa tay vuốt kỹ lại mái tóc, sửa lại quần áo của mình, xoay xoay trước gương, soi đi soi lại.

Đứng bên cạnh chồng, Mai An được dịp ngắm kỹ anh trong gương. Mai An phải công nhận anh có một gương mặt thật điển trai, hai mắt sâu đen lồi cuốn, quyến rũ đến 1ạ kỳ.

Mạnh Toàn nhìn vợ, âu yếm hỏi :

- Sao sáng nay em nhìn anh hoài vậy ? Bộ có gì không ổn hay sao ?
- Dạ không, em càng nhìn càng thấy anh bảnh trai quá .
- Anh mà đẹp trai cái nổi gì nữa, ngoài 40 rồi còn gì. Anh chỉ sợ em chê anh già thôi.
- Em nói thật mà, anh không có già đâu. Trông anh còn thu hút lắm. Em đang tự nhủ trong lòng không biết có ai phải lòng anh rồi cướp mất anh của em không đây nữa.

Mai An mỉm cười nửa đùa nửa thật, dù thật lòng nàng hoàn toàn tin tưởng chồng mình:

Mạnh Toàn quay qua vịn vai Mai An, anh nhìn thẳng vào mắt nàng nói :

- Anh chỉ yêu một mình em thôi, vợ của anh à.

Mạnh Toàn nheo mắt trêu Mai An :

- Ủa ! Mà sao tự dưng ghen bóng ghen gió vậy kìa ?

Mai An trả lời nhanh :

- Ghen, ai ghen hời nào ! Em chẳng bao giờ ghen đâu. Anh đừng nói bừa.

Hai vợ chồng cùng cười thật lớn. Lâu lắm rồi Mạnh Toàn mới trêu chọc Mai An như vậy. Nhìn gương mặt đỏ hồng e thẹn của vợ, anh càng thêm cao hứng.

Anh bẹo má Mai An, nói :

- Em không ghen thì thôi, anh đi theo người khác nha.
- Anh dám, em giận anh luôn bây giờ.
- Thôi cho anh xin đi, em mà giận thì anh buồn lắm lắm. Tối không ai nói chuyện, không ai mát-xa cho thì chán chết đi được.
- Vậy sao còn dám đòi theo người khác ?
- Thì anh nói cho vui thôi. Em không đồng ý thì mai mốt anh không nói như vậy nữa.
- Anh đừng có nói cho qua đó nha. Em mà biết anh có người thì chết với em.

Mạnh Toàn kéo Mai An lại sát người mình, anh choàng tay qua người nàng, kéo nàng vào lòng, thì thầm bên tai vợ :

- Anh chỉ có một mình em thôi. Anh yêu em và yêu em nhiều lắm.

Mai An tươi cười nàng thấy lòng rộn ràng hạnh phúc.

Mai An và chồng ra đến phòng ăn khi bé Phương Thanh đang ngồi đọc báo.

Vừa trông thấy bộ đồ trên người con, Mai An đã buột miệng nói :

- Con mặc đồ gì mà kỳ vậy Phương Thanh. Năm nay mới mười hai tuổi, mẹ thấy con nên mặc áo quần kín đáo hơn. – Mai An chau mày thắc mắc – Mà mấy chiếc áo này mẹ đâu có mua cho con, sao con có vậy ?

- Dạ, tuần rồi bà nội bảo chị Hương phụ việc dẫn con đi mua. Bà nội bảo con muốn mua gì tùy thích, nên con chọn chiếc áo này.

- Không hợp chút nào với tuổi của con. Mẹ nhớ mẹ có mua mấy chiếc áo thun mới cho con đẹp lắm. Thôi, thay đồ khác đi con, kéo trễ bữa ăn sáng bây giờ.

Phương Thanh nũng nịu :

– Thôi mà mẹ, hôm nay con học thêm chứ có phải học chính quy đâu.

– Đi đâu thì cũng phải thay ra, mẹ không đồng ý chút nào.

Phương Thanh xẵng giọng với mẹ :

– Mẹ thật là kỳ cục, con không thay đâu Mai An nóng nảy nói :

– Con dám nói với mẹ bằng giọng điệu đó sao. Ai cho phép con nói chuyện vô lễ như vậy chứ ?

– Thì mẹ đừng xen vào chuyện của con, con mặc gì mà chẳng được. Chẳng lẽ bạn bè con, đứa nào cũng hợp thời trang, còn con thì quê mùa coi sao được chứ.

Con không thay, con thích bộ đồ này.

Mai An cố kiềm chế cơn giận trong lòng, nàng quay sang nhìn chồng, nói :

– Đó anh thấy tận mắt nhé , em nói gì con cũng trả lời lại được. Anh giỏi thì cứ bênh vực con đi.

Mạnh Toàn chứng kiến từ đầu đến cuối câu chuyện, chàng không đồng ý chút nào với con nên nói :

– Bé Thanh à ! Mẹ con nói đúng đó. Mới từng tuổi này mà mặc áo thun hai dây, lại chọn màu cam chói lọi quá, ba thấy con nên thay đồ khác đi.

Phương Thanh ngúng nguẩy bỏ đi về phòng, chân bước thành thịch như cố tình cho Mai An nghe thấy. Nàng trong lòng bực lắm nhưng không muốn gia đình ồn ào nên buồn bã nói với chồng :

– Anh thấy thái độ của con đối với em chưa, thật là hỗn hào và quá

đáng. Em thật không thể chịu nổi.

Mạnh Toàn vỗ vai Mai An trấn an :

– Từ từ con hiểu và sẽ ý thức được những lời giáo dục của em.

Đừng quá suy nghĩ mà nặng nề trong lòng nha Mai An.

Mai An hiểu rằng nàng và bé Phương Thanh khó lòng mà tương đồng. Nàng ngồi đánh phịch xuống ghế, lòng ngổn ngang những suy nghĩ hỗn độn.

Bé Phương Thanh quay ra, từ lúc đó trở đi bữa ăn trôi qua nhanh không một lời nói dù khen hay chê món này món nọ như thường lệ . Không khí trong phòng hơi ngột ngạt khó chịu vì thái độ của Phương Thanh.

Mai An lâu lâu ngược nhìn con, cô bé vẫn cúi mặt xuống bàn, nhìn thẳng vào đĩa thức ăn phía trước mà không màng nhìn tới cha mẹ mình. Mai An đọc được trong sâu thẳm tâm hồn con một sự tự tin, kiên cường không thể khuất phục được. Con nàng kiêu căng quá, tự mãn quá, liệu nàng có thể giúp con nhận thức ra được những điều này không. Mai An tự nhủ bản thân.

Tiến hai cha con đi rồi, Mai An quay trở vào nhà. Nàng đi thẳng vào phòng đọc sách, ở đây được trang trí như một thư viện nhỏ . Mai An mang tất cả những gì thuộc về mình vào đây. Nàng luôn nhốt mình trong đây những khi cha con Toàn về nhà nội, hay khi Toàn đi công tác xa.

Mai An thích đọc đi đọc lại những tác phẩm hay, ghi lại những câu nói hay, những điều mới mẻ . Cô thường sáng tác những mẫu chuyện ngắn, những quyển tiểu thuyết.

Mai An được tòa soạn đánh giá tốt về những tác phẩm của mình, điều này là niềm vui lớn của Mai An, nhưng Toàn thì không thích điều đó chút nào. Theo Toàn thì những tác phẩm con con đó không thể đẻ ra tiền đủ để nuôi sống Mai An, dù là một mình nàng đi nữa.

Mai An ngồi thừ người suy ngẫm. Phải chăng vì nàng không gần gũi con nên mỗi đề nghị của nàng đều bị Phương Thanh khước từ ? Hay tư tưởng hai thế hệ không còn tương đồng ? Nhưng rõ ràng là nàng đúng mà. Bé Phương Thanh mạnh mẽ từ trong tư tưởng đến con người. Con nàng không muốn bị ràng buộc bởi những lễ lối tư tưởng cũ, mà ở cô bé tồn tại sự tự do phóng túng của xã hội hiện đại. Dẫu biết như vậy nhưng Mai An vẫn thấy trách nhiệm của mình là phải nhắc nhở con những điều cần thiết.

Hôm trước, khi Mai An nhắc con :

– Phương Thanh, đừng cười lớn tiếng quá con, nghe rất bất nhã.

Thì lập tức bé Phương Thanh trả lời :

– Mẹ ơi ! Quan niệm này cổ lỗ quá, cười lớn có ảnh hưởng gì ai đâu mà mẹ cũng nói nữa.

– Nhưng mẹ muốn con phải nhã nhặn hơn.

– Còn con thì muốn mình được sống thoải mái hơn. Bạn bè con, ai cũng vậy cả. Bộ mẹ muốn con thành một đứa con gái nhà quê sao ?

Mai An thở dài ngao ngán. Những cuộc nói chuyện giữa Mai An và con chưa bao giờ mang lại kết quả như ý nàng, bởi Phương Thanh luôn có những quan niệm khác để thoát ra, để buộc Mai An phải nhượng bộ .

Đôi khi Mai An cũng gọi điện thoại để nhờ tư vấn nhưng chẳng có lời

khuyên nào áp dụng đúng với con nàng cả. Nàng càng buồn bã vì vấn đề này càng suy nghĩ lung lăm nhưng chưa có cách giải quyết sao cho đúng.

Mai An chợt nghĩ hay chiều nay mình cùng anh Toàn và con về thăm ông bà nội, dù gì thì lâu rồi mình cũng không về. Nhưng biết mẹ chồng mình định nói gì với anh Toàn, liệu sự có mặt của mình có nên chẳng ? Hay lại làm cho bà khó chịu ? Mai An lắc đầu xua đi ý nghĩ lúc đầu.

Từ ngày vợ chồng Mai An dọn về đây ở, Mai An chỉ về thăm cha mẹ chồng vào ngày lễ lạc, tết nhất. Nàng không còn muốn nghĩ đến rằng trên đời này còn tồn tại gia đình chồng, âu cũng có lý do của riêng nàng mà dấu hiệu thảo mấy thì Mạnh Toàn cũng không thể đổi được điều này.

Sáng nay cầm tay trên tay quyển truyện mà nàng lại không sao tập trung được. Mai An lại nghĩ đến khoảng thời gian sống cùng gia đình chồng, thật lắm tủi hờn. Nàng nhớ lời Mạnh Toàn kể :

– Mẹ kể với anh rằng ngày mẹ lấy ba nghe nói cực khổ lắm. Phần vì quê mình nghèo, phần vì bà nội khắc nghiệt đã không thương mẹ chỉ vì mẹ nghèo.

Mẹ cũng giận nội lắm, nhưng đành ngậm đắng nuốt cay chứ không dám kể cho ai nghe cả. Ba anh tham gia cách mạng mấy năm là mẹ phải ở nhà với ông bà nội và anh bấy nhiêu năm. Mẹ nói anh là niềm tin cuối cùng của mẹ trên đời này.

Nếu không có anh là mẹ đã tự vẫn chứ không chịu nổi tính chi ly kỷ lưỡng của nội.

– Vậy à ! Mẹ đã trải qua biết bao khổ lụy sao còn không thương em, người lại nữ nhiếc móc em hoài.

Mạnh Toàn lại an ủi vợ :

– Mẹ muốn em hiểu được những khó khăn mà mẹ đã trải qua thôi, chứ thật bụng mẹ tốt lắm. Anh biết em làm dâu mẹ khó lắm vì phong tục của người miền Bắc và người miền Nam khác nhau. Vả lại, mẹ cứ sợ anh không thương mẹ mà chỉ thương em.

Những lời Mạnh Toàn giải bày làm Mai An lại thấy cảm thông với mẹ chồng nàng, giảm những gút mắt trong lòng mình.

Nhưng bà Liên đâu biết những điều này, bà càng lúc càng tạo hố sâu ngăn cách giữa mẹ chồng nàng dâu càng lúc càng lớn dần lên. Bà Liên ngày đêm mong có cháu trai để nối dõi tông đường, nhang khói ông bà nên thường xuyên nhiếc móc Mai An vì không sanh được thằng con trai như ý bà.

Bà nói bóng gió :

– Ngày xưa mà không có con trai quá ba năm thì chồng được quyền cưới vợ bé . Chứ không được sống như bây giờ đâu.

Nhiều lần như vậy, Mai An cũng không trả lời bà, nàng chỉ lẳng lẳng đi ra nhà sau dọn dẹp dù nước mắt đã ướt cả hai má nàng.

Bà Liên lần đó không kiềm chế được đã nói :

– Tôi thật tình không thể ưa cô được. Chẳng hiểu mẹ cô dạy cô thế nào trước khi lấy chồng mà càng ngày cô càng tỏ ra bướng bỉnh không thềm trả lời với tôi một lời, mặt thì cứ liếc ngang liếc dọc, mặt thì lạnh như chùa bà Đanh. Tôi chẳng hiểu cô quyến rũ thằng con tôi thế nào mà nó say mê cô đến như vậy chứ!

Mai An thấy xót xa trong lòng, mắt nàng ráo hoảnh không còn có thể khóc hay cười được nữa, mà chỉ còn sự căm hận cuộc đời cay nghiệt này. Mai An thầm nhủ :

từ trước đến nay nàng nhẫn nhịn bao nhiêu mà cũng không làm cho bà Liên thay đổi được tư tưởng ghét bỏ nàng. Nàng đã cố gắng để bà coi nàng là một người con. Nhưng giờ đây bà đang tâm xúc phạm đến người mẹ mà nàng tôn thờ thì thật nàng không có gì để luyến tiếc gia đình này nữa. Mai An âm thầm sắp xếp quần áo cho mình và cho con, đợi bà Liên ra cửa hàng thì dắt bé Thanh về nhà ngoại ở Đà Lạt. Dù vậy, nàng vẫn không quên viết vài dòng cho cha mẹ chồng mình.

"Chào ba mẹ, con đi ! Con biết sự có mặt của con làm cho mẹ ngày càng thêm khó chịu. Nhưng phận gái có chồng không biết trước được gia đình chồng mình ra sao để chọn lựa. Con không cố ý làm dâu của mẹ mà mọi sự cũng do duyên số trời sắp bày để con được ngày đêm hầu hạ mẹ. Vậy mà chính con lại là nguyên nhân làm mẹ hao mòn sức khỏe, thật tội con lớn lắm.

Con xin lỗi vì sự ra đi mà không báo trước của mình, nhưng hôm nay mẹ đã dùng những lời lẽ xúc phạm đến người mẹ mà con hằng tôn kính, nên con không thể tiếp tục sống ở đây được. Mẹ con tuy nghèo nhưng dạy dỗ con kỹ lưỡng từng bước chân con đi, từng tiếng nói con nói. Con không thể để người khác coi thường mẹ mình dù con chẳng bảo vệ mẹ được. Hôm nay con về với mẹ con, người có tấm lòng nhân ái nhất trên đời này.

Con cầu xin ba mẹ tha lỗi cho con".

Mai An tan nát cõi lòng nước mắt giọt ngắn giọt dài khi phải xa chồng, nhưng nàng biết mẹ chồng nàng là người phụ nữ khắt khe, bà sẽ không bao giờ coi trọng nàng cả .

Mạnh Toàn về Đà Lạt khuyên nhủ an ủi Mai An đủ điều cũng không làm lòng nàng ấm thêm chút nào, cho đến khi anh mua căn nhà này và rước hai mẹ con nàng về ở.

Mai An hít một hơi thở sâu, đứng dậy mở tung cửa sổ nhìn ra vườn cây phía trước.

Không khí nhẹ nhàng lùa vào phòng dần xoa dịu bớt những tủi hờn mà nàng đã trải qua, nàng lại thấy lòng lâng lâng một niềm vui, một hạnh phúc trọn vẹn với chồng và con nàng.

Bao sự kiện trong quá khứ tự dưng lại trở về trong thoáng chốc làm lòng Mai An thương nhớ mẹ vô cùng. Bóng dáng gầy gò của mẹ làm lòng Mai An chợt se lại. Một ý nghĩ chợt thoáng qua, Mai An đứng lên đi về phòng mình, nàng nhắc điện thoại lên bấm số :

– Xin lỗi cho tôi nói chuyện với anh Mạnh Toàn. - Mai An nói với cô thư ký của chồng.

– Dạ, xin đợi trong một chút - Tiếng Nguyệt Cầm, cô thư ký của Mạnh Toàn – Dạ, phải chị Mai An không ?

– Vâng, Mai An đây.

Nguyệt Cầm nói như reo :

– Lâu quá em không được gặp chị. Sao không thấy chị đến công ty chơi.

– Mình ít khi ra ngoài lắm. Công việc cũng bình thường hả cô Nguyệt Cầm ?

Mai An hỏi thăm xã giao.

– Dạ, bình thường. Em nối máy cho chị rồi đó, chị đợi một chút nha.

– Ừ mình đợi được mà.

Mai An nghe nhạc trong điện thoại được một chút thì tiếng Mạnh

Toàn vang trong điện thoại :

– Alô, tôi Mạnh Toàn nghe.

– Em đây. Em muốn hỏi chiều nay anh và con về nội phải không. ?

– Ừ đúng, em biết rồi còn gì ! Có chuyện gì không em ?

– Rồi anh với con định thứ mấy về lại ?

– Chắc phải thứ hai mới về . Ba má có chuyện nhắ anh về, anh tranh thủ ở lại chơi hai bữa. Lâu rồi không ngủ lại bên đó.

– Thì em có nói gì đâu. - Mai An giận lẫy – Bộ em ở nhà buồn hả ?

Hay em đi cùng hai cha con anh ?

– Em không buồn, em chỉ định hỏi ý anh một chuyện.

– Chuyện gì hả em ? - Mạnh Toàn nói bằng giọng nhỏ nhẹ .

Suy nghĩ giây lát, Mai An ngập ngừng nói :

– Em định tranh thủ về thăm mẹ, sáng thứ hai em về lại, không biết có nên không ?

– Sao tự dưng lại đòi về mẹ một mình, không đợi hai cha con anh đi cùng hả ?

– Em chợt nhớ mẹ quá. Lâu lắm rồi không gặp bà, hình như cũng gần hai năm rồi phải không anh ? Em tự nhủ không biết mẹ dạo này có khỏe không nữa ... - Mai An ngập ngừng - Em đợi hoài mà hai cha con anh có rảnh đâu. Em đi một mình nha ?

– Em định đi liền hả ?

– Thì nếu anh đồng ý, em sẽ thu xếp đi ngay. Được không anh ?
– Được chứ sao không ! Em cứ đi đi, nhớ nghỉ ngơi cho thật khỏe.
Nói mẹ là anh bận quá không đi được.

– Dạ.

– Hay em mời mẹ bữa nào xuống nhà mình chơi ít lâu, chớ anh và con khó mà thu xếp thời gian được lắm.

– Dạ.

Cúp máy xuống, Mai An thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ sợ chồng mình không đồng ý, không ngờ mọi chuyện lại trót lọt như vậy.

Cô mở tủ ra, sắp xếp những thứ cần thiết cho vào giỏ, vội vã đi ngay. Mai An mỉm cười khi nghĩ đến nét mặt tươi cười của mẹ khi gặp cô.

Chốn Bình Yên

Chương 2

Ngồi trên xe, Mai An nhìn quanh quẩn, cảnh đẹp trên suốt con đường thu vào tầm mắt của nàng. Mai An mong chờ từng giây từng phút để được thấy rừng thông trùng điệp, được nghe tiếng reo trong trẻo của rừng thông. Mai An muốn thấy những cánh bướm bay nhón nhơ trên nội cỏ, khát khao nghe tiếng hót véo von của loài chim như tiếng mời

gọi ân cần.

Mai An là người nhạy cảm nên không bỏ qua một chi tiết nào của thiên nhiên quanh mình. Nàng yêu những cây cỏ, gió, mưa nên đem hết chúng vào các tác phẩm của mình, vậy mà chồng nàng cho rằng nàng lãng mạn thái quá.

Mai An không điện thoại báo trước cho mẹ nên khi nghe tiếng Mai An gọi, bà Mai chạy vội ra mở cửa, miệng tươi cười hỏi :

– Sao con lên mà không báo cho mẹ biết ?

Nhoèn một nụ cười thật tươi, Mai An đáp lại mẹ :

– Thì con muốn mẹ bất ngờ. Bộ mẹ không mừng à ?

– Mừng lắm chứ nhưng chồng con và bé Phương Thanh có đi cùng không ?

– Dạ không, con không báo trước với ai hết, bé Thanh thì về nhà nội, anh Toàn thì đi làm. Hình như tối nay họ có chuyện gì bàn bạc cùng nhau.

– Sao con không rủ cha con nó đi cùng ?

– Con nhớ mẹ nên lên chơi, mai mốt con về. Trước khi đi con có điện thoại cho anh ấy biết, anh đồng ý rồi con mới đi đó chứ. Và lại, con đợi họ lâu quá, anh Toàn cứ hẹn hòai mà không rảnh đi với con. Cha con anh bận rộn đủ chuyện chứ đâu có rảnh như con.

– đành rằng là vậy ...

Bà Mai bỏ lửng câu nói của mình, bà biết nếu nói thêm Mai An sẽ không được vui nên thôi. Mai An hiểu ý mẹ , nàng nói :

– Thôi mà mẹ, con chỉ về có hai ngày, trong khi cha con anh bận về bên nội.

Sáng thứ hai con về rồi. - Mai An nũng nịu nói với mẹ – Mẹ không đồng ý thì thôi, con về Bà Mai thấy con giận thì nói :

– Mẹ có ý gì đâu, tại mẹ không muốn chồng con hiểu lầm. Tưởng con giận mà bỏ về nhà mẹ nên mới nhắc nhở con. Thôi, vào nhà đi con !

– Dạ.

Vừa nói, Mai An vừa đi vào nhà. Bà Mai chậm rãi đi theo sau, nói :

– Để giỏ đồ mẹ mang vào phòng cho. Con có mệt quá không ?

– Dạ không. Về nhà mình, con thấy vui lắm, chẳng mệt nhọc gì hết mẹ à.

Mai An vui vẻ đi từ đầu trước ra ngõ sau nhà. Nàng nhìn vào từng góc nhà, tay mân mê những đồ vật thân quen, miệng hỏi mẹ :

– Nhà mình không có gì thay đổi phải không mẹ ?

– Ừ, thay đổi gì nữa, mẹ muốn giữ tất cả những gì của con lại, sợ con về không thấy lại buồn.

Bà Mai biết rõ tánh ý Mai An, nàng quen sống với những gì thân thuộc, không muốn thay đổi bất cứ thứ gì cả.

– Chỉ có mẹ là hiểu con nhất thôi.

Mai An vừa nói vừa nũng nịu dựa vào người mẹ .

– Ai đời lớn rồi còn nhõng nhẽo.

– Con thích như vậy. Ai có mẹ dễ thương như con lại không nhõng nhẽo.

– Con chỉ giỏi nịnh mẹ không à. Con đi tắm đi rồi nghỉ ngơi. Mẹ đi gọi điện thoại báo cho con Minh Phương biết, chắc nó mừng lắm đây.

– Cảm ơn mẹ . - Mai An cười nói.

– Mẹ dọn cơm, khi nào xong thì hai mẹ con mình ăn, chịu không ?

Hay con muốn hết mệt mới ăn ?

– Dạ, ăn luôn đi mẹ . Ăn xong, con ngủ một giấc cho đã. Lâu rồi, con mới được về đây nguyên buổi chiều nay chỉ dành cho việc ngủ thôi.

– Cha cô ! - Bà Mai mắng yêu con – Giờ còn thêm thói ngủ ngày nữa hả ?

Mai An nhìn mẹ đi ra khỏi phòng mà trong lòng rộn rã niềm vui. Từ ngày ba Mai An qua đời, cuộc sống càng khó khăn hơn, mẹ Mai An một mình với con thơ và một mẫu vườn phải chăm sóc. Lúc đó, mẹ Mai An mới ngoài ba mươi, và ít người có thể sống như mẹ nàng, chống chọi một mình với sự nhọc nhằn mà không hề nghĩ đến chuyện tìm một người bạn đường khác để nương tựa. Bây giờ khi Mai An đã có gia đình, thỉnh thoảng nàng mới về thăm mà mẹ không bao giờ trách móc hay hờn giận.

Thấy sự nhẫn nhịn của mẹ bao nhiêu năm qua, lòng Mai An càng thêm thương mẹ lắm.

Ngày Mai An còn thơ, mẹ Mai An tuy là góa phụ nhưng nhan sắc thì không ai bì được ở vùng này. Biết bao người đàn ông thầm thương trộm nhớ đòi cưới bà làm vợ, nhưng họ thấy được trong mắt bà một ý chí cương quyết cũng:

như lòng kiên trung. Họ biết rằng bà luôn thuộc về một người đã khuất và cuộc sống hiện tại của bà thuộc vào đứa con bé bỏng mà bà yêu thương này. Dần dà họ rút lui trước khi ngộ lòng để tránh khỏi cảnh bị từ chối bẽ bàng.

Bao giờ cũng vậy, Mai An sống lại tuổi thơ của mình khi trở về đây

bên cạnh mẹ . Mẹ luôn là người che chở cho Mai An những khi nàng gặp chuyện vui buồn. Mai An lục trong giỏ mình 1ôi ra thôi thì đủ thứ đồ nàng gọi với theo khi mẹ đang đi xuống bếp :

– Mẹ ơi ! Con có mua cái này cho mẹ nè !

Bà Mai quày quả quay trở ngược lên phòng con, bà âu yếm nhìn con và nói :

– Con mua chi mà nhiều thứ quá vậy. Mẹ đâu có dùng hết.

– Chỉ là mấy mảnh vải mấy hôm đi chợ con thấy đẹp, lại nhớ mẹ luôn nên mua để sẵn. Nhân tiện hôm nay đi con mang hết theo.

Mai An vuốt vuốt mấy mảnh vải, nói tiếp :

– Mẹ may mấy bộ bà ba mới mặc cho đẹp .Con thích mẹ mặc đồ bà ba lắm.

Bà Mai cầm xấp vải lên ngắm nghía thật kỹ rồi nói :

– Vải này đắt tiền không con, mẹ đâu có đi đâu mà may chi cho phí, hay con để dành cho mình đi.

– Con mua cho mẹ mà, nó không mắc tiền đâu mẹ à.

Mai An rút trong giỏ ra cái bóp đầm đưa tận tay mẹ :

– Cái này để khi nào mẹ đi tiệc thì cầm theo cho sang. Mẹ lớn tuổi nên con chọn màu tối, đẹp lắm đó mẹ .

– Cha cô ! Mẹ chưa khen thì con khen hết rồi. Con đừng phung phí quá đó nha.

Bà Mai nhắc nhở con.

– Con có phí gì đâu. Con chỉ có mình mẹ mà còn không lo lắng, không gần gũi được đã là quá bất hiếu rồi, thật con rất đau lòng khi nghĩ đến chuyện này.

– Mẹ biết con hiếu thảo với mẹ, nhưng con phải lo cho chồng con của con nữa, mẹ ở một mình quen rồi. Vả lại, ngày nào con Minh Phương cũng ghé thăm mẹ cả, con đừng quá lo lắng cho mẹ. Mẹ cần mua gì thì bảo với nó, chiều nó đi làm về là có ngay.

– Ngày nào nó cũng ghé hả mẹ ? Chiều nay có ghé không mẹ ? - Mai An sốt ruột hỏi.

– Con cứ yên tâm, chút nữa mẹ điện thoại cho nó báo tin con về, nó sẽ mừng lắm cho con coi.

– Dạ, cảm ơn mẹ, mẹ cất đồ vào tủ đi. Con đi tắm đây.

Mai An nói xong liền đứng dậy đi vào nhà tắm. Bà Mai mỉm cười một mình, xếp mấy xấp vải vào tủ một cách ngay ngắn.

Bà thấy hạnh phúc khi con bà giờ đây đã thật sự biết thu xếp mọi thứ và luôn nhớ thương bà.

Tắm tấp sơ sơ cho sạch bụi đường, Mai An vội ngồi vào bàn ăn bốc mùi thơm phức. Mai An xuýt xoa :

– Ngon quá ! Con nhớ đồ ăn của mẹ nấu ghê .

Sau khi nhìn ngắm con kỹ, bà Mai lên tiếng hỏi :

– Con về thăm mẹ hay có chuyện gì không vui ?

– Dạ , chỉ là về thăm thôi mẹ à.

Nhìn tô canh chua bốc khói lên nghi ngút, Mai An hỏi :

– Mẹ đi chợ hồi nào mà có cá nấu canh hay quá vậy mẹ ?

– Tình cờ thôi con à. Mà sáng nay làm như mẹ linh tính rằng con về nên mua quá chừng đồ ăn luôn. Thôi, con ăn nhanh kéo nguội.

Mai An biết rằng ở xứ Đà Lạt này mà ngồi cù cưa là thức ăn lạnh tanh hết vì khí hậu lạnh.

Vừa ăn, Mai An vừa hỏi mẹ :

– Hồi nãy Minh Phương nó trả lời sao hả mẹ ?

– Nó nói con đợi chiều nó về chở đi chơi.

Bà Mai thương Minh Phương nhiều lắm. Từ ngày không có Mai An bên cạnh bà xem Minh Phương như đứa con tinh thần của mình. Mai An hỏi mẹ :

– Bộ Phương hay ghé thăm mẹ lắm hả ?

– Ngày nào qua đây nó cũng nhắc con, hỏi đủ điều hết.

– Hỏi gì hả mẹ ? Sao nó không thềm điện thoại cho con ?

– Nó hỏi con có viết thư không, con điện thoại không, có nói khi nào về không, ôi thôi đủ thứ hết.

– Tội nghiệp quá vậy mẹ, con cũng nhớ nó lắm. ở dưới nhà con không có ai để tâm sự hết. Con cứ mong về đây để được gần mẹ và Minh Phương thôi đó .

Bà Mai nhìn con trù mến nói :

– Con cũng vô tâm quá, không chịu điện thoại thường xuyên hơn. Mẹ lớn tuổi rồi đâu có dễ dàng đi đứng. Chứ nếu không thì mẹ đã xuống thăm vợ chồng con và cháu cho bớt nhớ.

– Thì hôm nay con về đây rồi còn gì. Mai mốt con sẽ về thường xuyên luôn, mẹ chịu không ?

– Mẹ lúc nào cũng mong con về bên cạnh, nhưng con còn phải lo cho chồng con của con nữa, về đây thường không được đâu con ạ.

Không khéo người ta dị nghị thì kỳ lắm.

– Mẹ khéo lo làm gì cho mệt. Miệng người ta gần tai người ta, ai nói nấy nghe, con chẳng quan tâm.

– Con đừng nghĩ vậy con. Người ta sống ở đời phải có trước có sau chứ. Con ngang tàng quá sẽ bị thiệt thòi cho bản thân mình. Con cứ nhìn mẹ nè , mẹ làm dâu có sung sướng gì hơn con đâu. Nhưng mẹ không nản chí, bởi mẹ biết rằng bản tánh người ta dẫu khó đến đâu đi nữa nếu mình sống chân thật, yêu thương họ bằng tấm lòng thì từ từ họ sẽ thay đổi thôi, họ không thể nào họ ghét mình cả đời được.

– Dạ, con hiểu mà mẹ . Nhưng thôi, mình đừng nói về vấn đề này nữa nha mẹ . Con chán lắm, chẳng muốn nghĩ về họ nữa.

– Mẹ biết, nhưng mẹ muốn kể cho con nghe ngày mẹ mới lấy ba con, mẹ ngỡ ngàng trước sau từ thói quen gia đình mình và gia đình chồng, nhưng chẳng ai chỉ dạy gì cả. Bà nội thì đau yếu cần người chăm sóc, lại khó tánh vô cùng. Mẹ làm gì không vừa ý là bà giận nhin đói bỏ cơm làm mẹ sợ lắm.

Ông nội và ba thì lo chuyện ruộng rẫy. Mẹ vừa chăm sóc bà nội con, vừa phải nấu nướng cho hàng chục người ăn để phụ nương rẫy. So với mẹ là con sướng nhất rồi, còn bày đặt than phiền.

Mai An cười không nói. Nàng muốn nghe mẹ kể về đời bà, bởi bà luôn nói về ba nàng một cách đầy yêu thương lẫn kính trọng. Bà Mai lại kể tiếp :

– Mẹ ngày xưa muốn về thăm gia đình mình thì chỉ được về vào mừng hai tết và những dịp giỗ quả quan trọng mà phải được ba đưa về , chứ nếu không người ta bàn tán lung tung thì phiền lắm. Mẹ còn nhớ ngày mẹ sanh con chỉ có mình ba và nhà ngoại con là mừng vui thật sự, chứ bà nội giận mẹ hết mấy tháng không nhìn mặt. Mẹ tủi thân khóc hoài. Con được hai tuổi thì ba con cũng vào chiến

trường, mẹ tưởng chừng mình không thể vượt qua được khi nghe tin ba con hy sinh, nhưng chính vì con, mẹ mới sống được đến ngày hôm nay.

– Dạ. - Mai An cúi đầu nhỏ nhẹ tiếp.

– Lần lượt sau đó ông bà nội qua đời, rồi ông bà ngoại cũng xa mẹ vĩnh viễn.

Mẹ không còn ai là người thân nữa nên mới bồng con vào đây lập nghiệp. Nhờ trời nên mẹ mới nuôi con khôn lớn đến ngày hôm nay. Mẹ chỉ ước ao sao cho ông bà còn sống để mẹ được gần gũi báo hiếu, nhưng ...

Bà Mai ngập ngừng tăng hắng cho bớt xúc động, bà nhìn con nói tiếp :

– Chính vì vậy mẹ muốn con quý trọng gia đình chồng mình cũng như quý trọng mẹ. Mẹ chồng con chẳng qua không thương con là do bà sợ con chiếm mất thằng Toàn.Đứa con yêu của bà thôi. Con đừng so đo với họ nữa, hãy cố gắng làm tròn bổn phận của con ạ.

Bà Mai An thở dài buồn bã. Bà mơ màng nhớ đến quá khứ của mình, nơi mà có những người thân của bà. Mai An nhìn mẹ chạnh lòng thương cảm, nàng đáp lại :

– Mẹ khuyên đúng lắm. Con thật vô tâm mới đối xử với gia đình anh ấy như vậy. Con sẽ thay đổi từ từ, được không mẹ ?

– Dĩ nhiên là được rồi. Con mà làm được như vậy thằng Toàn sẽ mừng lắm cho coi.

– Dạ.

Mai An nhìn mẹ kỹ một lượt từ đầu đến chân, nàng nói :

– Hình như hôm nay con thấy mẹ không được hồng hào cho lắm. Mẹ có bệnh gì không ?

– Không có. - Bà Mai vội vã trả lời.

Bà Mai năm nay đã gần sáu mươi tuổi, nhưng đã già yếu nhiều. Quanh năm vất vả với mấy mẫu vườn phải chăm sóc, lại buồn thương nhớ Mai An và cháu ngoại. Bà không nói ra nhưng Mai An cảm nhận được những khó khăn mà mẹ gánh chịu.

– Mẹ ơi ! Con thương mẹ lắm. Mẹ có muốn con về đây ở luôn với mẹ không ?

Bà Mai vỗ đầu Mai An cười nói – Thôi đi cô, rồi cô bỏ chồng mình cho ai ?

– Bỏ cho người khác, con muốn ở với mẹ hơn - Mai An nũng nịu với mẹ.

– Rồi thì buồn bã khóc lóc không ai dỗ cho nổi đâu. Để yên cho mẹ sống như vậy đi - Bà Mai cười châm chọc con.

Bữa cơm trôi qua thật ảm áp. Mai An dọn phụ mẹ xong, nàng quay về phòng nghỉ ngơi, không quên dặn mẹ :

– Mẹ ơi, khi nào Minh Phương lại mẹ nhớ kêu con nha.

– Ừ Bà Mai đáp lời con một cách nhẹ nhàng.

Mệt do đi đường xa lại được không khí lành lạnh vỗ về, Mai An dễ dàng chìm vào giấc ngủ ngay sau khi đặt lưng xuống giường.

Gió se se thổi hàng thông reo vi vu nghe vui tai. Đà Lạt mới gần năm giờ chiều mà nghe lành lạnh. Từ nhà ra, Mai An và Minh Phương thả bộ dọc đường Bùi Thị Xuân để ra bờ Hồ Xuân Hương, hưởng không khí thoải mái của thành phố Đà Lạt. Mai An nhoẻn miệng cười thật

phấn chấn :

– Thích quá, Minh Phương nhỉ ! Lâu lắm rồi, Mai An mới được đi thoải mái như vậy nè . - Mai An tươi cười nói.

Minh Phương nhìn xa xa, trả lời :

– Mát thiệt đó ! Không có Mai An thì mình cũng không đi bộ. Bình thường Phương đi xe không à. An biết bây giờ Phương đang nghĩ đến chuyện gì không ?

– Chuyện gì ? - Mai An hỏi một cách vô tư – Nhớ lại thời mình còn nhỏ, lúc đó ngày nào cũng đi bộ suốt mà lòng vui ghê . Bây giờ mà không có Mai An thì mình đã về nhà, ăn cơm xong là lăn ra ngủ một giấc.

– Bộ không làm việc sao trời ?

– Cũng làm việc chứ. Nhưng chuyện gì gấp lắm mới làm, chứ Phương quen làm việc lúc sáng sớm hơn.

Mai An quay qua nhìn bạn, miệng cười cười :

– Phương mà ngủ nhiều quá mai một mậ ù đó nha.

Phương cũng đang cầu cho mậ lên đây .

Hai người trò chuyện rôm rả. Lâu quá rồi mới có dịp sóng bước bên nhau, Mai An rủ bạn :

– Mình uống một ly nước nha Phương, tự dưng Mai An muốn được ngắm nhìn Đà Lạt cho thật kỹ.

– ừ, hôm nay Phương chiều Mai An hết mức luôn, nhưng có điều kiện.

Mai An nhú mày hỏi :

– Điều kiện gì ?

Minh Phương im lặng ra vẻ quan trọng làm Mai An càng thêm sốt ruột :

– Điều kiện là tối nay Mai An phải đi dự tiệc với Phương nha, tiệc sinh nhật người bạn ở cơ quan.

– Sao vậy, sao Phương không đi một mình ?

– Tại Phương muốn Mai An đi cho vui, ở nhà một mình buồn lắm.

Nói như vậy nhưng Minh Phương biết rõ rằng Mai An không bao giờ thích giao thiệp với những người lạ. Mai An chỉ quan tâm đến mẹ, Mạnh Toàn, bé Phương Thanh và Minh Phương mà thôi. Hôm nay nàng muốn Mai An thay đổi không khí, ra ngoài chơi cho thỏa thích. Mai An suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Mai An muốn ở nhà với mẹ .

– Thôi mà, đi chơi một chút thôi, người ta đãi ở nhà mình mà, nghe nói tổ chức tiệc đúng. Mai An đi cho vui.

– Thôi, để Mai An suy nghĩ đã.

Khi đã ngồi yên trong quán Nam Giao, Minh Phương hỏi lại Mai An một lần nữa. Im lặng một hồi, Mai An mới trả lời Minh Phương :

– Đi thì đi, nhưng Phương hứa khi nào Mai An muốn về thì mình về đó nha.

– Ừ! đã nói là Phương chiều Mai An hết mức mà.

Mai An nở một nụ cười thật tự nhiên với Minh Phương, lâu rồi hai người mới ngồi bên nhau như vậy. Minh Phương hỏi :

– Mai An sống hạnh phúc không ? Chồng Mai An có tốt với Mai An không ?

– Tốt chứ sao không, vợ chồng mình luôn thuận hòa.

- Nhưng sao ảnh không đi cùng bạn về đây ?
- Mình nhớ mẹ quá nên tự ý đi, không báo cho ảnh biết.
- Thế còn bé Phương Thanh thì sao ?
- Cháu cũng bình thường. Phương có người khác chưa ?
- Chưa. Nhưng mình muốn sống một mình hơn. Mai An thấy đó, bây giờ mình đi làm về , ghé qua nhà mẹ Mai An chơi, muốn đi uống nước thì đi, muốn ngủ thì ngủ, không phải lo lắng điều gì hết. Lấy chồng thì phải chăm sóc người ta, giờ mình không làm được nữa đâu. Mình thích được tự do đi đây đi đó hơn.

Minh Phương trả lời bạn không một chút do dự.

- Minh Phương nói cũng đúng, nhiều khi mình muốn về thăm mẹ không mà cũng không dám đi, cứ sợ ảnh về không có mình thì lại buồn, chờ đợi ảnh thì lâu quá.

- Sao Mai An không rủ bé Phương Thanh đi cùng ?

Nghe Minh Phương hỏi, nét mặt Mai An đột nhiên thay đổi. Mai An thở dài, giọng buồn buồn :

- Mình đang lo lắng lắm Phương à. Bé Phương Thanh yêu quý ông bà nội mà không quý mình, cháu không nghe lời mình dù là chuyện gì đi nữa.

- Sao Mai An không rầy cháu ?

- Mình mới nói tới nó là nó giận rồi. Mà sao cháu luôn cãi lại mình thế không biết. Mỗi lần giận là y như rằng nó về nhà nội ở một tuần luôn.

Gương mặt Mai An không còn nét tươi vui nữa mà thay vào đó là nỗi lo lắng, muộn phiền.

- Thế anh Toàn nói sao về thái độ của cháu ?
- ảnh nói mình đừng khắt khe quá.
- Hay tại Mai An không thông cảm cho cháu ? .
- Minh Phương không biết nên nói như vậy, chứ thật ra anh Toàn và gia đlnh nội chiều nó quá nên nó mới hư như vậy đó.

Phương biết là năm nay cháu mới mười hai tuổi mà đòi tập đi xe máy, mình hết sức ngăn cản. Vậy mà bà nội cũng kêu cô Hương giúp việc tập cho cháu. Bé Thanh về còn kể cho mình nghe nữa chứ. Hỏi sao mình không giận.

Lời nói Mai An pha chút muộn phiền, cô cảm thấy mình bất lực trước đứa con ngỗ nghịch này.

Minh Phương thấy vậy nên không hỏi tiếp, cô nắm tay Mai An lắc lắc an ủi :

- Thôi, Mai An đừng buồn khổ nữa, rồi khi lớn lên cháu sẽ hiểu bạn thôi.
- Mình cũng hy vọng như vậy. - Mai An nói kèm theo tiếng thở dài –
Chứ giờ thì cháu chẳng chịu nghe lời khuyên của mình.

Thường thì khi nghĩ đến con, Mai An đều hy vọng một phép màu nào đó sẽ đến để thay đổi bé Phương Thanh thành một con người ngoan ngoãn dễ thương hơn.

Ông bà Trần Mạnh ngồi đợi con ở phòng khách. Ông đang cố đọc tờ báo thể thao mà sáng nay do vội đi làm ông không đọc kịp. Trong khi bà Liên, vợ ông thì đang ngồi kiểm lại mấy cọc tiền mà cô nhân viên mới mang lại cho bà.

Đặt tờ báo xuống, ông Trần Mạnh ngược lên nhìn vợ hồi lâu rồi hỏi :

- Bà định nói cái gì con mà kêu tôi ngồi chờ ?
 - Thì cái chuyện con Mai An đó . Hôm trước tôi bàn với ông rồi còn gì. - Bà Liên trả lời chồng mà mắt không thoát ra khỏi cọc tiền.
Tôi thấy bà không nên nói chút nào, rủi thẳng Toàn không đồng ý thì sao ?
 - Ông mới ngộ ghê , nó mà không đồng ý thì mình kêu thẳng Toàn bỏ quách đi, lấy con khác. Hơi đâu mà tiếc một đứa con dâu như nó.
 - Bà nói dễ nghe quá. Bà quá khắt khe với con Mai An thì đúng hơn.
 - Ông thấy không, nó ở riết bên nhà nó luôn, có thèm qua đây hỏi thăm coi tôi và ông còn sống hay đã chết đâu. Một năm về được mấy ngày tết, rồi chết dí bên đó.
- Bà Liên nhìn chăm chăm chồng, thái độ bức mình lắm mỗi khi nhắc đến Mai An.
- Từ ngày Mạnh Toàn và Mai An ra ở riêng, bà Liên càng thêm khó chịu trong lòng.
- Mạnh Toàn là người con trai độc nhất của bà nên bà muốn con ở bên cạnh mình, bà muốn tự tay lo cho con như ngày con mình còn thơ. Nhưng bà thương Mạnh Toàn bao nhiêu thì lại xét nét với Mai An bấy nhiêu. Chính vì vậy mà Mạnh Toàn thu xếp ra ngoài mua nhà ở để tránh cho vợ những tủi hờn, ảm ức.
- Thấy thái độ của vợ khó chịu, ông Trần Mạnh chỉ nhỏ nhẹ nhắc nhở :
- Bà biết tánh thẳng Toàn mà, coi chừng nó cũng bằng không, càng làm con thêm khó xử. Và lại ...
 - Bằng không cũng phải nói ! - Giọng bà Liên day nghiêng.
 - Hai vợ chồng lấy nhau mười ba năm, con Phương Thanh năm nay

mười hai tuổi mà nói thế nào nó cũng không sanh một thằng con trai là sao ?

– Chuyện đó là của tụi nó, sao bà làm khó con hoài. Bà không nhớ nó bị bệnh tim sao ? Rất khó nhọc nó mới sanh được con bé Thanh, vậy mà bà cứ day đi nghĩ lại cái chuyện này hoài.

– Ông lúc nào cũng bênh con Mai An. Khó khăn mấy cũng phải sanh một thằng con trai. Tôi chỉ có một mình thằng Toàn, bộ ông muốn gia đình mình tuyệt tự hay sao ? - Giọng bà Liên bưng bưng lửa giận. Mặt bà Liên đổi sắc chỉ còn lại sự giận dữ, bà quơ tay thu hết những tờ tiền còn nằm lẫn lóc trên mặt bàn, đứng dậy bỏ đi vào phòng, ông Trần Mạnh nói với theo :

– Nhiều khi tôi thấy bà kỳ cục quá, sao cứ cay nghiệt với con hoài. Tôi thấy nó có làm gì bà đâu mà bà không thương nó cứ nhiech móc nó hoài.

– Tôi nhiech móc nó hồi nào. Tôi chỉ ghét cái mất hăm tài của nó, chẳng khi nào thấy nó cười một cái cho tươi, lúc nào cũng như ai ăn hết của của nó không bằng.

– Bà cứ như vậy bảo sao nó cười được, mặt thì hầm hầm, lời nói thì khó chịu Ông Trần Mạnh chau mày nói – Tôi đây nhiều khi cười còn không nổi huống chi con Mai An.

– Tự đứng sao hôm nay ông lại kiếm chuyện với tôi thế hả ? - Bà Liên lớn tiếng bực mình với chồng.

– Thì tôi chỉ nhắc nhở bà rằng phải nói chuyện từ tốn với con, chứ bà cứ la rầy vợ thằng Toàn hoài thì tụi nó buồn. Bà không thấy con Mai An nó sợ bà quá nên muốn không về đây nữa hay sao ?

– Hứ ! Nó mà sợ ai, chẳng qua là nó khinh tôi và ông nên không thèm thăm hỏi cho đúng lễ nghĩa.

Bà Liên nguýt chồng một cái thật dài.

– Bà không thể nào vui được khi nhắc đến Mai An, chỉ vì Mai An không thể sanh cho bà một thằng cháu nội để nối dõi tông đường. Bà không hiểu tại sao con bà, Mạnh Toàn không nhắc nhở Mai An điều đó.

Bà Liên nhìn kỹ chồng. Ông Trần Mạnh là một người đàn ông nhân hậu với dáng vẻ mập mạp, gương mặt hiền từ, tấm lòng ông bao dung mọi thứ chứ không khắt khe như bà. Bà biết bà có nói thêm càng gây khó chịu trong lòng ông và bà, chứ tính ông rất cương trực, mỗi lời ông nói ra đều đầy tình thuyết phục mà dù muốn dù không bà cũng phải nghe.

Căn phòng trở nên im lặng hơn, ông Trần Mạnh tiếp tục dán mắt mình vào tờ báo Thể Thao. Bà Liên thì đang tính toán sổ sách cho xong thì Mạnh Toàn và bé Phương Thanh về đến.

– Thưa ông nội, bà nội con mới về.

Bé Phương Thanh nhanh nhẩu nói.

– Thưa ba má, con mới về .

– Ủ! - ông bà Trần Mạnh cũng gật đầu chào lại con.

Bà Liên dẹp sổ qua một bên, đưa tay kéo bé Phương Thanh vào lòng, âu yếm hỏi :

– Con đi học xong rồi về đây luôn phải không ?

– Dạ, hôm nay ba con đích thân đón con đó nội. - Bé Phương Thanh vừa nói vừa nũng nịu vùi đầu vào ngực bà nội.

– Ba nói ba nhớ ông bà nội quá.

– Chà ! Phải không đó, ba con mà cũng nhớ nội sao ? - Bà Liên cười cười nửa đùa nửa thật.

– Thật mà nội, ba con nói là hôm nay và ngày mai ở đây luôn, thứ hai mới về bên kia.

– Ừ bà nội biết rồi. Con thi học kỳ rồi phải không ?

– Dạ, mới thi được có hai môn à nội. Hè này ông bà nội có đi du lịch không ?

– Chi vậy ? Có cũng không cho con đi theo đâu.

Bà Liên nói như vậy nhưng thật lòng bà yêu quý bé Phương Thanh lắm, đi đâu hai ông bà cũng dắt cháu đi theo.

Mạnh Toàn lên tiếng rầy con :

– Khi nào ông bà nội cho đi thì đi, con không được hỏi lời thôi nghe chưa.

– Con có hỏi gì lời thôi đâu ba. Mọi năm là đến ngày này, ông bà nội đã có kế hoạch đi đâu hết rồi, năm nay con đợi hoài không thấy nên mới hỏi mà. - Bé Phương Thanh nhõng nhẽo với bà nội.

– Có đúng vậy không bà nội ?

– Ừ cháu bà giỏi quá, còn nhớ để nhắc nội nữa. Nội định năm nay nếu cháu học giỏi, mình sẽ đi ra tận Hà Nội chơi, chịu không ?

– Dạ chịu.

Bé Phương Thanh ngồi thẳng lên, nhìn ông nội hỏi :

– Sao nãy giờ ông nội không nói gì với con hết vậy nội ? Ông nội giận con hả?

Ông Trần Mạnh cười tươi với đứa cháu cưng, nói :

– Ông nội làm sao mà giận con được, ông nội chờ con cả buổi, vậy mà con chỉ nói chuyện với bà nội thôi sao.

– Dạ không có, con nhớ cả ông nội lẫn bà nội luôn.

Cả nhà cùng cười sau câu nói của bé Phương Thanh. Không ai nói ra nhưng phải công nhận rằng bé Phương Thanh là đứa khéo léo lấy lòng người khác, càng lớn cháu càng thông minh đáng yêu hơn.

Bà Liên kêu chị giúp việc lên dọn dò những món ăn cho hai cha con Mạnh Toàn.

Xong, quay qua bé Phương Thanh, bà nói :

– Con đem quần áo vào phòng đi, mở nước nóng tắm tấp cho sạch, ông bà nội có chuyện muốn nói với ba con một chút.

– Dạ, con đi nha nội. Xong, con làm bài tập trong phòng con luôn.

Khi nào ăn cơm, bà nội kêu con nha.

– Ừ. - Bà Liên quay qua nhìn con hỏi.

– Toàn à ! Con có nói với vợ con về chuyện mẹ nói với con lần trước không ?

Mạnh Toàn lễ phép đáp lại :

– Dạ chưa, con mới đi công tác ở Huế về Bà Liên hỏi lại bằng giọng khó chịu :

– Lại chưa nữa hả ? Con phải nói với nó chứ. Mẹ chờ lâu quá rồi đó .

– Con hiểu ý mẹ, nhưng bác sĩ không cho phép cô ấy mang thai.

– Đó là chuyện ngày xưa, gần mười năm rồi còn gì. Nếu nó biết nghĩ đến con, đến gia đình này thì nó phải nghĩ đến chuyện sanh một đứa con trai chứ.

Đằng này, nhà mình chỉ có một mình con là trai thôi.

Ngừng giây lát, bà Liên nói tiếp :

– Mẹ biết con lo cho vợ mình, nhưng gia đình không thể đến đây thì tuyệt tự.

Ngày xưa mà như vậy là phải lấy vợ khác rồi.

Mạnh Toàn nhìn mẹ . Chàng quá rành tánh tình khắt khe của mẹ khi nói đến Mai An, song chàng nhỏ nhẹ cười cười với mẹ nhằm làm giảm không khí ngột ngạt này.

Mạnh Toàn lên tiếng nói :

– Mẹ nói như vậy là ý gì, làm sao ai nỡ lấy vợ khác ?

– Không nữ cũng không được, chỉ trừ khi nó sanh một thằng cháu nội trai thôi.

– Mẹ đừng khắt khe quá mà mẹ , bây giờ là thế kỷ 21 rồi, trai gái gì thì cũng như nhau thôi.

Bà Liên nhăn mặt nhìn con :

– Giờ con ngồi đó nói chuyện tay đôi với mẹ phải không ? Trai là trai, gái là gái chứ sao lại như nhau ?

Mạnh Toàn từ tốn nói lại :

– Con có nói gì đâu mà mẹ bức mình dữ vậy, để con về nói chuyện với vợ con coi sao.

– Sao lại không bức mình, ngày xưa mẹ nói mà con có chịu nghe đâu.

– Mẹ nói gì mà con không chịu nghe hả mẹ ? - Mạnh Toàn nhướng đôi chân mày hỏi lại mẹ .

– Thì mẹ không đồng ý cho con lấy con Mai An. Mẹ đã nói tướng nó yếu ớt lắm, không dễ dàng gì sanh đẻ được đâu. Lúc đó con cố cãi

mẹ cho bằng được mà.

– Con đâu có rành mấy chuyện này, chỉ nghĩ rằng mẹ quá thành kiến với cô ấy thôi.

Bà Liên hắng giọng nói :

– Giờ còn thêm bệnh tim ! Mẹ thật quá khổ sở khi nghĩ đến chuyện không có đứa cháu trai.

– Mẹ cứ thông thả đã, chuyện đâu còn có đó Chẳng phải giờ mẹ đã có bé Phương Thanh rồi sao ? - Mạnh Toàn dịu giọng nói.

– Dù gì nó cũng chỉ là cháu gái. Mẹ rất thương nó , nhưng lớn lên nó có chồng rồi đi mất, còn mình thì không có ai nối dõi cả Mạnh Toàn nhìn mẹ , chàng không ngờ mẹ chàng quá phong kiến, chàng đấu dịu với mẹ :

– Con hiểu rồi, vợ chồng con sẽ chiều theo ý mẹ thôi.

– Nhưng vợ chồng con phải tính toán nhanh lên đó, cứ nghĩ đến chuyện này là mẹ lại giận trong lòng mình ghê luôn.

Mạnh Toàn biết có nói thêm thì cũng không giải quyết được gì nên chàng im luôn, định bụng khi nào mẹ nguôi ngoai thì mới giải thích cho mẹ rõ.

Bà Liên quay qua nhìn chồng, giọng oang oang :

– Sao nãy giờ ông không nói gì hết vậy ? Định im lặng luôn sao ?

– Thì bà nói hết rồi tôi còn gì để nói thêm nữa.

Mạnh Toàn quay qua nhìn cha. Chàng linh tính biết được có điều gì không ổn với hai người. Mạnh Toàn hỏi cha :

– Sao hôm nay con thấy ba không được vui vậy ? Có chuyện gì hay sao há ba ?

– Không có gì đâu con à. Tại má con nói hoài chuyện này nên ba hơi buồn bực trong lòng.

Ông Trần Mạnh buồn buồn trả lời con.

Bà Liên thở mạnh một cái, mắt liếc sang chồng, giọng trống không :

– Lần nào nói tới nó là y như rằng có chuyện, cứ như nó quan trọng với ông lắm vậy đó – Không phải là quan trọng mà là sự tôn trọng lẫn nhau. Bà hà khắc với nó như vậy làm sao nó nghe lời bà được.

– Không nghe lời cũng không được, tôi đâu phải bạn bè của nó đâu mà phải sợ.

Ông Trần Mạnh không nói gì thêm nữa, bởi có gây gổ càng thêm khó chịu cho cả ông và bà. Rủi may mà Mai An biết được thì lại không vui.

Ông Trần Mạnh quay qua nhìn Mạnh Toàn, ôn tồn nói :

– Ba nghĩ rằng con nên đưa vợ mình đi khám tổng quát một lần, song nhớ hỏi bác sĩ coi có thể có con được hay không.

– Dạ - Mạnh Toàn trả lời cha mà lòng thì quá ưu tư, chàng không biết rằng nếu bác sĩ không cho phép Mai An có con, làm sao cô ấy có thể chịu được những điều mà mẹ anh đang nghiên.

Mạnh Toàn nhìn cha, anh hiểu rằng cha anh cũng thương yêu Mai An lắm, nhưng ngặt nỗi má anh lại quá phong kiến nên luôn đòi hỏi Mai An điều này điều nọ .

Ông Trần Mạnh thấy được những ưu tư trong mắt con, ông tiếp lời :

– Ba nghe nói trong bệnh viện bây giờ họ chu đáo lắm, nếu vợ con yếu quá thì mình nhờ những dịch vụ trọn gói, họ sẽ lo cho mình từ A đến Z luôn.

Mạnh Toàn nghe vậy thì phẫn chấn hẳn lên, anh hỏi lại cha :

– Thật vậy sao ba ? Con cứ suốt ngày lo cho công việc của mình nên quên không quan tâm đến những vấn đề này. Để con về bàn với vợ con xem sao.

Bà Liên nãy giờ vẫn chưa nguôi giận được chút nào cả, bà nói bằng giọng đay nghiến :

– Con bận việc mẹ không nói, chứ nó có làm gì đâu cũng không thèm quan tâm đến chuyện này nữa. Thật là hết nói nổi à.

– Sao bà lúc nào cũng giữ thái độ như vậy với con Mai An hết, hèn chi nó không thèm về đây là phải.

– Không về thì thôi, ai cần. Làm như không có nó chắc tôi sống không nổi vậy đó Ông Trần Mạnh lắc đầu nhìn vợ, ông không hiểu nổi đến bao giờ bà mới mở rộng lòng khoan dung với con dâu mình.

– Có tính toán gì thì cũng nhanh nhanh lên đó ! Có kết quả như thế nào cũng phải báo cho mẹ một tiếng, chớ đừng có im luôn để tôi phải đợi phải chờ đâu đó.

Bà Liên kết thúc câu chuyện bằng một câu nói nhẹ nhàng nhưng đầy gay gắt.

Chốn Bình Yên

Chương 3

Nhìn Minh Phương dễ dàng hòa mình vào dòng nhạc mới ồn ào mà Mai An phải lắc đầu ngao ngán.

Minh Phương nói như thét vào tai Mai An :

- Mai An đứng đây nha, mình vào nhà vệ sinh một chút.
- Ừ Tiếng nhạc trong vũ trường Hải Sơn náo nhiệt làm Mai An thấy ngọt ngào khó thở. Cô bạn đồng nghiệp của Minh Phương còn trẻ nên sau khi ăn uống ở nhà còn kéo nhau ra vũ trường chơi cho thỏa thích, vì lỡ hứa với Minh Phương nên Mai An đành phải theo cô.

Mai An ngồi yên mặc dù đôi mắt thì dáo dác tìm Minh Phương. Bất chợt, cô bắt gặp từ xa ánh mắt của một người đàn ông cứ nhìn chăm chăm vào mình.

Thoáng một chút bối rối, Mai An cúi mặt xuống vờ như không thấy. Mai An ngạc nhiên về thái độ của mình, sao tự dưng Mai An lại ngại ngùng khi nhìn người ấy. Mai An ngước mặt lên, chủ động nhìn về hướng đó. Ánh mắt đó vẫn say sưa nhìn Mai An, như đang muốn xoáy vào tâm can của Mai An vậy.

Đôi mắt của người đàn ông đó như mơn trớn đôi gò má Mai An, lướt

nhẹ nhàng trên mặt, trên môi cô. Người đàn ông này có một lực hút mãnh liệt làm Mai An không thể thoát ra được nữa, lòng cô rộn ràng như vừa được nghe một lời tỏ tình đáng yêu Mai An then thùng quay đi, dù cô cảm nhận hết những gì từ người đàn ông đó.

Sao ma đa tình thế, sao Mai An lại thấy tâm hồn mình rung động như thế?

Mai An cố tìm cách trốn cái nhìn ấy khi nhìn về hướng khác, cô không muốn lòng mình dậy sóng chỉ vì một người đàn ông xa lạ, mặc cảm tội lỗi với chồng đã kéo Mai An trở về thực tại.

Mai An cố tìm Minh Phương nhưng không tài nào thấy được, ánh sáng đèn ở đây cứ mờ mờ ảo ảo theo tiếng nhạc xập xình, Mai An không phân biệt được ai ra ai.

Tự dưng Mai An ngước mặt lên, cô hốt hoảng khi trước mặt mình là người đàn ông xa lạ kia.

– Ơ. Mai An la lên.

– Xin lỗi nếu tôi làm cô hoảng hốt.

Mai An dẫn bình tĩnh trở lại :

– Dạ không sao, tại em hay bị giật mình.

– Tôi ! TÊN Đình Trung, bác sĩ khoa bệnh nội bệnh viện Đà Lạt - Vừa nói Đình Trung vừa đưa tay ra bắt tay Mai An.

– Còn em tên Mai An, bạn của Minh Phương.

– Sao lâu nay anh không thấy Mai An ? Mai An không phải người Đà Lạt sao ?

– Dạ phải chứ. Nhưng em ở Sài Gòn, mẹ em ở đây.

– Phải khó khăn lắm thì câu chuyện mới trôi chảy được vì tiếng ồn

của nhạc.

Đình Trung ghé sát tai Mai An, hỏi :

– ở đây ồn quá, hình như Mai An không hợp lắm với những nơi thế này, đúng không ?

– Dạ đúng ? - Mai An cũng nhón chân lên ghé miệng vào tai Đình Trung nói to – Em chưa từng đến nơi nào như thế này cả.

– Em có muốn ra ngoài cho thoáng một chút không ? - Đình Trung thay đổi cách xưng hô một cách thật tự nhiên.

Mai An theo sau Đình Trung bước ra ngoài. Cơn gió thoảng qua làm tóc Mai An bay lòa xòa trước mặt, cảm giác thật khoan khoái, dễ chịu.

Tiếng Đình Trung cắt ngang sự im lặng :

– Mai An không cảm thấy ngại khi bị anh làm phiền như thế này chứ ?

– Dạ không ngại. ở trong đó nóng nực quá, ra đây thấy thoải mái hơn nhiều - Mai An vừa nói vừa lim dim mắt ngửa đầu ra sau hưởng chút gió mát.

Đình Trung yên lặng đứng nhìn Mai An. Anh say sưa như thế cho đến khi bắt gặp ánh mắt của Mai An nhìn lại mình, anh quay đi một cách tế nhị :

– Xin lỗi Mai An, anh thật bị bất ngờ khi gặp em.

– Anh nói gì em không hiểu.

– Em sẽ không bao giờ hiểu đâu.

Nói xong, Đình Trung thở dài, mặc cho dòng suy nghĩ của mình trôi dạt về một nơi xa xăm của quá khứ, nơi mà xưa kia người yêu anh

cũng xinh đẹp trắng trẻo với gương mặt hiền lành thánh thiện y hệt như Mai An.

Mai An đứng đó nhìn Đình Trung không chớp mắt. Phải công nhận Đình Trung thật dễ mến với gương mặt hơi bầu bĩnh. Mai An ước chừng Đình Trung khoảng gần bốn mươi. Phong thái đĩnh đạc chứng tỏ anh là người đàn ông, tốt bụng.

Tự dưng Mai An nhoẻn miệng cười một mình, cô không thể hiểu nổi tại sao mình lại đồng ý đi theo một người không hề quen biết ra ngoài này, rồi lại say sưa ngắm nhìn người ta mà không hổ thẹn.

Đình Trung lên tiếng hỏi :

– Em đang suy nghĩ điều gì mà lại tủm tỉm cười .

– Em có nghĩ gì đâu - Mai An chối:

Đình Trung gắng hỏi :

– Không có mà lại cười một mình như thế, nói cho anh nghe anh cười chung với.

– Dạ không có gì.

Mai An không hiểu sao mình thấy gần gũi với Đình Trung như vậy, mới gặp đây mà chỉ cần vài câu chào hỏi, Mai An đã coi Đình Trung như người bạn thân thiết.

– Khi nào em về lại Sài Gòn ? – Đình Trung hỏi Mai An.

– Dạ, em định ngày mai phải về rồi.

Đình Trung thở dài tiếc nuối :

– Tiếc quá em ạ ! Phải chi em còn ở lại vài ngày, em nói Minh Phương đưa đến nhà anh chơi.

– Thì khi nào em trở về đây, em sẽ gặp lại anh.

Mai An thấy chạnh lòng khi nghĩ đến chuyện xa Đình Trung, người đàn ông xa lạ lúc này mà giờ đây cứ như người thân thương lắm vậy. Đình Trung không trả lời. Hít một hơi thật sâu, anh nói :

- Anh rất mong có ngày gặp lại Mai An.
- Em cũng vậy. - Mai An trả lời Đình Trung mà vẫn thắc mắc về tình cảm của mình.

Ngửa đầu ra sau, Mai An hít một hơi thật mạnh. Không khí lạnh lạnh làm Mai An thoát hẳn những ngột ngột lúc ban đầu.

Quay lại nhìn Đình Trung, cô lại bắt gặp ánh mắt si tình của anh chàng đang chăm chăm xoáy vào mắt mình. Mai An nói :

- Em phải vào thôi kẻo Minh Phương đợi. Anh Đình Trung cứ đứng đây cho mát đi nha.
- Ừ Em cứ quay vào đi, anh muốn đứng đây suy nghĩ một chút. À, mà đợi chút Đình Trung lấy bóp ra một tấm card visit đưa cho Mai An, nói tiếp :
- Khi nào có chuyện gì cần thì cứ gọi cho anh nha.

- Dạ, em sẽ gọi.

Đình Trung nhìn Mai An đi khuất vào trong nhà mà chạnh lòng lưu luyến.

Anh mơ màng nhớ lại ánh mắt sâu đầy tâm sự của Mai An chột rùng mình lo lắng. Anh chỉ sợ Mai An lại đem tình cảm của anh đi xa như người yêu đầu tiên cũng bỏ rơi anh.

Mai An bước trở vào thì thấy Minh Phương đang dáo dác tìm mình.

Mai An cười tươi nói :

- Ổn quá nên An ra ngoài cho mát. Phương kiếm lâu chưa ?

– Chưa. Mình kẹt mấy người bạn cứ lôi kéo hỏi thăm hoài, cứ sợ Mai An đi tìm.

– Không sao đâu, An chỉ muốn hít thở khí trời một chút thôi.

Mai An cũng biết có nên kể cho Minh Phương nghe về Đình Trung hay không, nên cô im luôn.

Cho đến khi ra về, Mai An không gặp lại Đình Trung dù có một hai lần cố tình tìm kiếm.

Ra khỏi vũ trường Hải Sơn, Mai An và Minh Phương lững thững đi bộ về nhà. Minh Phương cười hỏi bạn :

– Mai An có thấy vui không ?

Mai An dịu dàng trả lời :

– Vui thì không vui, mà cũng chẳng có gì buồn cả.

– Sao Mai An lại trả lời hàng hai như thế?

– Làm gì có.

Giọng nói Mai An dù không nói ra nhưng cũng thể hiện được tâm trạng buồn buồn của cô.

Minh Phương chẳng lười nói :

– Tội nghiệp Mai An quá. Từ ngày lấy Mạnh Toàn xong, An giống như một tiểu thư khuê các, không còn biết gì đến giải trí bên ngoài hay sao đó.

Mai An trả lời Minh Phương mà lòng cũng không hiểu sao mình không vui :

– Thôi, Phương đừng chọc mình nữa. Mình ít khi ra ngoài lắm.

– Tại sao ? - Minh Phương gặng hỏi.

– Tại anh Toàn cứ đi công tác hoài, thời gian anh dành hết cho công

việc, đâu có rảnh đâu mà đưa mình đi chơi nữa.

Minh Phương tò mò hỏi :

– Sao Mai An không đi theo anh ấy?

– Đi đâu ? - Mai An hỏi ngược lại.

– Thì đi công tác, chứ ảnh đi một mình hoài, Mai An không sợ có ngày người ta đem chồng mình đi mất sao.

Mai An cúi đầu xuống, trả lời Minh Phương mà cũng như tâm sự với bản thân mình:

– Mình không thích ra ngoài, mình chỉ muốn ở nhà bao quát hết mọi thứ, chứ đi theo mà bận chân bận tay anh ấy cũng không được. Và lại, mình rất tin tưởng chồng mình, anh ấy rất yêu mình, yêu con.

Minh Phương thấy Mai An nói vậy thì không nói gì thêm nữa, cô nhắc nhở Mai An :

– Mình không cố ý châm chọc gia đình Mai An đâu, nhưng liệu mà thu xếp rồi theo anh ấy một hai chuyến cho biết công việc của chồng cũng hay.

– Ừ cảm ơn Phương.

Mai An không nói gì thêm. Nàng đi bên cạnh bạn mà thấy lòng mình cô quạnh quá, liệu ở nơi xa xôi khác. Mạnh Toàn có nhớ thương nàng không. Đột nhiên, hình ảnh Đình Trung lại quay lại trong tâm trí Mai An, nàng rùng mình xóa nó đi.

Đêm trước khi Mai An trở về, bà Mai ngồi trên ghế nhìn con hồi lâu rồi hỏi :

– Mai An à ! Con sắp xếp mọi thứ đủ chưa, sáng mai về rồi phải không con ?

– Dạ, con phải về, kéo hai cha con ảnh lại không vui. Mẹ buồn há mẹ ? Mai mốt con tranh thủ lên thăm mẹ mà.

– Mẹ buồn vì con đi mà không đưa bé Thanh theo. Mẹ chỉ có một đứa cháu ngoại à Mai An ngược mặt lên thì bất gặp ánh mắt mong mỏi của mẹ. Nàng trả lời :

– Thì hè này con sẽ dẫn cháu về chơi một tháng luôn. Bé Thanh ngoài giờ học ở trường, còn phải học đủ thứ, không còn thời gian rảnh nữa mẹ à.

– Hay là con và chồng con xích mích giận hờn nhau hả ?

– Dạ không ? Tại anh ấy bận rộn quá nên con tự đi một mình. Bé Phương Thanh thì cứ đeo dính bên nhà nội nó, chẳng thềm để ý đến tình cảm của con chút nào.

Mai An nói với vẻ bức bối mà ít khi gặp trên gương mặt của cô. Bà Mai cảm giác có chuyện không ổn, hỏi lại con :

– Con nói vậy là ý gì ? Sao lại khó chịu với con mình như vậy ?

– Con có khó chịu đâu ! Nhưng mẹ coi, thứ bảy, chủ nhật hay lễ lạc gì là về bên đó ở luôn, chả bao giờ cháu ở nhà với con hết.

– Thôi, con đừng khắt khe quá với cháu, con ạ !

– Mẹ đừng bênh nó, nó được cưng chiều quá nên sanh hư. Con cảm nhận được rằng trong mắt cháu chỉ có nhà nội thôi hay sao đó Bà Mai hít một hơi thật sâu, thở dài tâm sự :

– Con thấy không cả cuộc đời của mẹ là dành cho con, mẹ có bao giờ than vãn đâu. Còn bây giờ con phải lo cho con của mình, dù con mình có là thiên tài hay hư hỏng thì nó cũng là niềm hạnh phúc của người làm cha làm mẹ. Nước mắt chảy xuống con ạ. Mẹ chỉ có một

điều ân hận là không lo cho con được đầy đủ, sung túc, chứ đời mẹ có khó khăn mấy cũng có thể chịu được. Rồi sau này khi con của con lớn khôn, cháu sẽ thương yêu con như con thương mẹ vậy.

Bà Mai mặc dù rất buồn khi cháu không về thăm mình nhưng cũng cố khuyên Mai An – Từ từ rồi nói cho cháu hiểu. Đừng gắt gỏng hoài rồi nó tưởng con không thương thì ảnh hưởng đến sự phát triển tâm sinh lý của cháu, nguy lắm con à.

Mai An lắc đầu và nói :

– Thôi mẹ à ! Tối nay, con chỉ muốn được ngủ với mẹ một đêm thật thanh thản. Mẹ đừng nhắc đến cha con ảnh nữa nha mẹ .

– Ừ, cũng được, đừng suy nghĩ lung tung con ạ. - Bà Mai nhìn con thở dài.

– Mai An là đứa con gái yêu duy nhất của bà, bất đắc dĩ lắm bà mới cho Mai An sống xa mình. Ngày Mai An lấy chồng, bà lo sợ Mạnh Toàn đối xử không tốt với Mai An bao nhiêu, thì giờ đây thấy Mai An buồn khổ bà đau buồn bấy nhiêu. Bà chỉ có mình Mai An nên hiểu rất rõ con người của con.

Mai An là người ít nói, mọi chuyện buồn vui cứ chất chứa trong lòng. Đã có lúc bà lo rằng Mai An bị chứng trầm cảm, giờ thấy con về bà mới phần nào yên tâm vì ít ra Mai An cũng biết quay về đây cùng bà khi lòng đau khổ nhất.

Bà Mai im lặng hồi lâu, nói tiếp :

– Mai An à ! Mẹ muốn bàn với con về căn nhà này, theo con là ngay bây giờ hay để sau này ?

Mai An nhồm ngồm dậy hỏi :

– Bàn về căn nhà là sao hả mẹ ? ý mẹ là sao con không hiểu ?

Bà Mai áp úng :

– Thì mẹ muốn hỏi con coi con muốn để ở hay bán đó mà.

– Sao lại bán ? Mẹ nói gì vậy ? Tự nhiên đang ở sao lại đòi bán ?

– À ! Mẹ định bán nó đi, rồi kiếm một căn nhà nhỏ hơn ở.

– Tại sao ? - Mai An nhú mào hỏi.

– Chỉ có một mình mẹ mà ngôi nhà lại quá lớn. Và lại, mẹ sống không bao lâu nữa, mẹ muốn bán đi cho vợ chồng con một số vốn.

– Sao mẹ lại nghĩ là mình sống không bao lâu ? Con thấy mẹ có gì đó lơ mơ lắm thì phải - Mai An tò mò hỏi.

Bà Mai lúng túng trả lời :

– Đâu có gì mà lập lờ, mẹ vẫn khỏe mà. Mẹ chỉ tính trước vậy thôi.

Mai An choàng tay ôm vai mẹ nói :

– Mẹ đừng bao giờ nói như vậy nha mẹ .Con thương mẹ lắm. Với lại, vợ chồng con đâu có cần tiền, chỉ cần mẹ còn thì con sẽ về đây thường xuyên luôn.

Bà Mai trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu nói :

– Thôi thì tùy theo ý con, dù gì sau này nó cũng là của con, bán hay giữ gì thì tùy Mai An cười cười nói :

– Con chỉ muốn mẹ vui thôi, chứ tiền bạc không đổi được nụ cười của mẹ .

Bà Mai mừng yêu con :

– Thôi, đừng có nịnh đi cô !

Mai An cười nhìn mẹ. Nàng thật sự thấy hạnh phúc khi nghe mẹ mừng yêu mình như thế. Nàng chợt nhớ ra lời chồng, quay qua hỏi

mẹ :

– Anh Toàn nói con mời mẹ xuống nhà con chơi một thời gian cho vui. Và lại, mẹ cũng đang nhớ cháu ngoại của mình. Hay ngày mai mẹ đi với con được không ?

Bà Mai giật mình lúng túng, không biết trả lời con sao phải nên chỉ ậm ừ :

– Muốn đi thì cũng phải thu xếp nhà cửa trong ngoài, chứ bộ muốn đi là đi hay sao con. Để khi nào mẹ đi được mẹ sẽ điện thoại cho con biết trước.

Bà Mai nhìn con, ưu tư. Căn bệnh của bà đã đến giai đoạn trầm trọng lắm rồi, nhưng không biết nói ra càng làm cho Mai An lo lắng ,nên đành im lặng giữ bí mật. Bà thở dài tự nhủ :

"Nếu Mai An biết hết sự thật, liệu cơn bé có buồn khổ lắm không ?"

Minh Phương đang dạo quanh bờ biển Nha Trang êm đẹp đầy quyến rũ, gió biển mơn man làn da mỏng manh của cô .

Có nhiều lý do mà Nha Trang luôn là một cảnh quan tuyệt nhất để du lịch, nào là biển đẹp với hàng dừa chạy quanh bờ biển nào là cát trắng, nước trong. .. nhưng với Minh Phương, cô chỉ cần không khí đầy cát, muối như vậy là mãn nguyện. Mặt biển êm đềm, xanh biếc, chiều nhẹ nhàng xuống biển càng thêm gợi cảm, chẳng trách người ta hay chọn Nha Trang để hưởng tuần trăng mật.

Dáng cao ráo và xinh đẹp mặn mà của Phương hôm nay càng thêm gợi cảm với chiếc áo thun màu đỏ , chiếc quần Jeans lửng, đôi dép đi biển màu xanh da trời. Sóng biển vỗ rầm rì dưới chân Phương, cảm giác gần gũi thân thương. Đột nhiên Phương ước gì mình có một căn

nhà ở đây. Phương sẽ dạo quanh biển mỗi chiều để ngắm, để yêu biển. Nhân chuyến du lịch thường niên của cơ quan tổ chức cho khối văn phòng, nơi Minh Phương làm việc, cô mặc sức tha hồ dạo chơi cho thỏa thích ...

Chợt có tiếng xe Honda chạy chậm chậm theo sau Minh Phương, rồi có tiếng gọi :

– Minh Phương ? Phải Minh Phương không ?

Minh Phương hơi thắc mắc. Cô quay lại và bắt gặp ánh mắt long lanh của Đoàn Trang, cô bạn thời sinh viên trường Đại học Kinh tế Thành phố.

Mừng quá, Minh Phương thảng thốt kêu lên :

– Đoàn Trang. Ôi, Phương mừng quá, lâu quá mới gặp ! Đoàn Trang khỏe không ?

– Khỏe. Trang thắc mắc không biết có phải Minh Phương không nữa nên gọi đại. Ai dè ...

– Ai dè là Phương thật phải không ? Sao Đoàn Trang trẻ và đẹp hoài hay quá vậy, có bí quyết gì không ?

Quả thật, Đoàn Trang đẹp đến mê hồn dù nàng đã ngoài ba mươi, chính xác là ba mươi hai tuổi. Dáng cao thanh mảnh, gầy gầy luôn được mọi người ngưỡng mộ ngắm nhìn mỗi khi nàng đi qua. Gương mặt trái xoan của Đoàn Trang càng thêm đẹp sắc sảo với đôi mắt to đen, sống mũi thẳng.

Đoàn Trang luôn trang điểm nên trông nàng vừa đẹp vừa sang trọng.

– Trang làm sao đẹp bằng Phương được. Minh Phương dạo này thì

sao, làm ở đâu ?

– Đi đâu đây ? Mới tới hay tới lâu rồi ?

Minh Phương vui vẻ nói :

– Phương đi công tác. Mình vẫn làm ở cơ quan thuế ở Thành phố Đà Lạt. Mà hỏi từ từ người ta mới trả lời kịp, Trang làm gì mà hỏi liên tục vậy ?

Đoan Trang tươi cười nói :

– Tại Trang mừng quá thôi. Tối rảnh không ?

– Rảnh. Hồi này Phương định tối nay ghé thăm Trang, giờ gặp rồi thì tối nay rảnh.

Đoan Trang nói tiếp :

– Vậy tối nay Trang mời Minh Phương đi ăn ở nhà hàng Bốn Mùa nha ! Gần.

đây nè , ngồi đó có thể nhìn thẳng ra biển, gió mát, lại có thể ngắm trăng lên nữa, chịu không ?

– Chịu. Nhưng có anh ấy đi cùng không đó. Sao Trang không giới thiệu ông xã với ai hết vậy Đoan Trang vui vẻ nói :

– Anh ấy chưa muốn công khai với ai hết.

Minh Phương thắc mắc :

– Sao vậy ? Bộ ông có chuyện gì mờ ám hả ?

– ừ Thôi, từ từ Trang kể cho nghe.

Minh Phương hỏi thêm :

– Đoan Trang còn ở đây hay đã xuống Sài Gòn ở luôn rồi ?

Đoan Trang nói :

– ở đây, nhưng Trang cũng hay đi lung tung lắm. Hôm nay Phương

may mắn mới gặp Trang ở đây đó . Trang mới từ Sài Gòn về hôm qua, cũng tại anh ấy bận rộn quá, Trang phải đi theo để giúp anh ấy mọi thứ.

Minh Phương cười cười, nheo mắt nói :

– Tình tứ dữ nha. Bộ đi đâu cũng có cặp có đôi hết hả ?

Đoan Trang nhanh nhẹn trả lời :

– Ừ Phải vậy chứ, không thôi, người ta bắt cóc anh ấy của mình sao.

Minh Phương nhìn ra xa, nói như tâm sự với bản thân mình :

– Thấy bạn được như vậy, Phương mừng lắm. Đừng như Phương, không tìm hiểu kỹ nên kết hôn rồi cảm thấy bất đồng đủ thứ, mới được một năm sống chung đành phải ly hôn. Giờ thì mình chỉ muốn sống một mình cho thoải mái, không bận lòng vì bất cứ ai nữa.

– Lúc buồn đừng có ngồi khóc một mình nha ! - Giọng Minh Phương tinh nghịch.

– Không đâu, bây giờ Phương lấy công việc làm niềm vui mà.

Đoan Trang đưa tay lên nhìn đồng hồ.

– Giờ này đã là năm giờ hơn rồi. Cô há miệng ra thở mạnh, nói với Minh Phương :

– Thôi chết ! Trang phải đi ngay đây, trễ quá rồi; anh ấy giận Trang mất. Tối nay gặp nhau nha !

– Ừ khoảng mấy giờ ?

– Chắc khoảng bảy giờ đi . Trang sẽ cố thuyết phục anh ấy đến để giới thiệu với Phương, chịu không ?

– Chịu chứ. Phương ngưỡng mộ bạn lắm.

Nói xong, Đoan Trang rời máy xe chạy mất. Chỉ còn lại một mình,

Minh Phương lại lững thững đi dọc theo bờ biển. Nàng dõi mắt nhìn ra xa nhớ về cuộc hôn nhân đổ vỡ của mình mà còn sợ hãi.

Lần đầu tiên Minh Phương đến Nha Trang là lần nàng cùng Trọng Tùng, chồng nàng đi hưởng tuần trăng mật. Trọng Tùng đã âu yếm hôn lên tóc Minh Phương mà nói :

– Biển đẹp quá em nhỉ ! Vậy mà anh đòi đi Huế. Cũng may là em đề nghị đi Nha Trang, anh mới có dịp được nhìn ngắm thỏa thích như vậy. - Chàng thủ thỉ với Minh Phương – Cảm ơn em nha.

– Thì em cũng thích biển lắm. Em luôn ao ước được cùng người mình thương dạo quanh biển và ...

Minh Phương ngập ngừng không nói, Trọng Tùng hỏi lại :

– Và Sao ? Sao đang nói em lại ngừng ?

– Dạ không có gì.

Nhìn vẻ mặt e thẹn của người thương, Trọng Tùng càng bồi hồi và phấn chấn, chàng cố gắng hỏi :

– Em muốn cùng anh dạo quanh biển và.. sao ? .

– Dạ, anh đừng cười em nha ?

Minh Phương e thẹn ửng hồng đôi má.

Trọng Tùng gật đầu đồng ý, Minh Phương mới nói tiếp :

– Em muốn được cùng người thương đứng trước biển thề thốt sống chung tình.

– Vậy mà em làm anh hết hồn. Tưởng có gì kinh khủng lắm, chứ anh thương em như vậy làm sao mà bội bạc em được.

Trọng Tùng choàng tay qua vai Minh Phương, kéo nàng sát vào lòng mình nói :

– Anh yêu em nhiều lắm.

Minh Phương nghe chồng thủ thỉ tâm tình những lời sâu tận tâm hồn mình mà lòng nàng cũng rộn ràng hạnh phúc. Nàng nũng nịu đáp lại :

– Anh đừng có nói những lời đường mật quá rồi lại quên, em không dễ tin anh đâu.

Trọng Tùng cười lớn :

– Em không tin Minh Phương mà chịu làm vợ anh hả bà xã yêu, đừng có ghen tuông bóng gió đó nha. - Trọng Tùng ôm Minh Phương vào lòng thủ thỉ – Em phải nên nhớ là anh lúc nào cũng yêu thương em cả .

– Nhiều không ?

– Nhiều lắm, nhiều như nước biển bao la kia vĩnh viễn không bao giờ hao mòn. Anh yêu em mãi mãi.

Minh Phương cũng dịu dàng đáp lại :

– Em cũng vậy.

Minh Phương vùi đầu vào ngực Trọng Tùng, giọng thổ thê :

– Em chỉ ước sao suốt đời được đứng bên cạnh anh như thế này, nương tựa anh, dựa vào vai anh cảm nhận hạnh phúc của tình chồng vợ. Dẫu sau này có sóng gió phong ba, em cũng xin anh đừng vì vậy mà xa em.

Trọng Tùng đưa tay bịt miệng Minh Phương lại, chàng nói :

– Mới lấy nhau mà đã nói lời xui xẻo không nên. - Chàng giận lẫy –

Em không tin anh nên mới nói như vậy phải không, Minh Phương ?

– Không phải đâu anh ! - Minh Phương vẫn nhỏ nhẹ – Từ nhỏ, cha

mẹ em đã xa nhau, em sống với mẹ nên rất sợ cảnh con không có cha, vợ không có chồng. Em không muốn xa anh dù là thế nào đi nữa.

Trọng Tùng ôm siết Minh Phương vào lòng nói :

– Từ giờ trở đi em không được nghĩ đến chuyện xa nhau nữa nha Minh Phương. Anh rất yêu em và hứa rằng sẽ không bao giờ xa em đâu.

Nghĩ đến đây, Minh Phương mỉm cười với chính mình. Hạnh phúc tưởng chừng vĩnh viễn như thế, mà giờ đây nàng lại phải cô độc một mình trước biển.

Biển Nha Trang vẫn mênh mang bao la mà tình yêu của vợ chồng nàng lại chấm hết một cách tuyệt vọng sau mấy năm chung sống. Minh Phương thở dài khi nghĩ lại tất cả những vui, những buồn mà nàng đã trải qua. Cuộc hôn nhân thất bại đã đóng chặt trái tim nàng, nàng không còn dám tin rằng trên đời này tồn tại tình yêu vĩnh cửu. Bởi nếu có thì chồng nàng đã không theo đuổi người khác, trong khi nàng đang đau khổ tột cùng vì không sanh được một đứa con cho gia đình chồng.

Minh Phương lững thững đi bộ ra nhà hàng, cô tận hưởng từng giây từng phút không khí ở gần biển, ngửi mùi mặn mặn của muối biển trong gió . Ngày mai thôi, khi cô đến Đà Lạt thì có muốn đi bộ như thế này cũng không được.

Minh Phương đến nhà hàng Bốn Mùa trước giờ hẹn mười lăm phút. Cô nhìn quanh một vòng, không thấy Đoan Trang đâu, cô chọn cho mình một bàn ngoài bìa nhìn thẳng ra biển. Từ nơi đây nhìn ra xa,

Minh Phương có thể thấy được các con sóng đang đẩy nhau vào bờ, nghe được tiếng sóng đập ì ầm xa xa.

Minh Phương mãi nhìn ra biển mà không hay Đoan Trang đã đứng cạnh bên mình hồi nào. Đoan Trang lên tiếng, đánh tan các dòng suy nghĩ của Minh Phương :

– Chào Phương. Trang đến rồi nè !

– Xin chào - Minh Phương chào rồi hỏi – Có ông xã đi cùng không ?

Minh Phương vừa nói vừa quan sát Đoan Trang từ đầu đến chân.

Phải công nhận Đoan Trang đẹp, một nét đẹp mỹ miều. Chiếc áo đầm đen ôm sát người tôn vinh tất cả những đường cong trên thân thể Đoan Trang. Đôi mắt dường như to hơn, đôi môi mọng hơn, gò má bầu bĩnh hơn khi được. Đoan Trang chau chuốt kỹ.

Đoan Trang trả lời :

– Có chứ ! Anh ấy phải gọi xe nên vào sau. Trang cứ muốn gặp Phương liền nên vào đây trước. Trông Phương còn xinh đẹp hơn lúc chiều nữa đó nghe.

Minh Phương lườm Đoan Trang một cái, xong cười nói :

– Thôi đi Trang, Phương lúc nào cũng xấu hơn Trang nhiều. Ngày xưa không phải có khối chàng theo Trang hay sao ? Người Trang chọn chắc phải vừa đẹp trai, vừa thành đạt phải không ?

Đoan Trang nguyệt Minh Phương một cái rĩ dài :

– Đồ quý ! Chứng nào tật đó, cứ hay nói móc Trang hoài. Đợi một chút, chắc lại nghe điện thoại nên mới chậm như vậy, anh ấy luôn bận rộn với công việc.

– Phải không đó , hay đang tâm sự với bà nào thì nguy. - Minh

Phương vui vẻ nói đùa với bạn.

– Lâu quá mới gặp lại Đoan Trang nên Minh Phương cứ muốn ghẹo hoài.

Ngày xưa, Minh Phương là một cây hài của lớp, cô thích náo nhiệt vui vẻ, không chịu được sự buồn chán.

Đoan Trang cười nói :

– Mình tin anh ấy lắm. Anh ấy chỉ mê công việc thôi.

Vừa lúc đó có người đi vào, còn đang dáo dác tìm chỗ ngồi, thì Đoan Trang đưa tay lên ngoắc ngoắc. Minh Phương ngồi quay lưng lại nên không nhận ra ai.

Đoan Trang nắm tay anh, vui vẻ nói :

– Này anh ! Em giới thiệu, đây là Minh Phương, bạn hồi học trường Kíng Tế ở Sài Gòn, có nhiều lần em nhắc đó .

– Chào anh.

Cả Minh Phương và Mạnh Toàn gần như chết sững khi nhìn thẳng vào nhau.

Minh Phương không ngờ trước mắt mình là Mạnh Toàn, chồng Mai An, không thể lẫn với ai được dù đã lâu không gặp. Dáng vóc của Mạnh Toàn không có gì thay đổi, anh dong dỏng cao, gương mặt xương xương, mái tóc lảng mướt thoang thoang mùi Gel vuốt tóc. Ở Mạnh Toàn hình như lúc nào cũng thể hiện tính quyết đoán của mẫu người của sự thành đạt.

Mạnh Toàn càng không thể ngờ đây là Minh Phương, cô bạn thời thơ ấu của vợ mình. Minh Phương trong mắt Mạnh Toàn từ xưa đến nay luôn là người tốt nhất mà anh tin tưởng khi giao vợ mình. Minh

Phương thương Mai An như thương chính bản thân mình. Dù ở xa nhưng Minh Phương luôn gọi điện thăm hỏi và chia sẻ mọi vui buồn cùng Mai An. Vậy mà giờ đây trước mắt anh lại là Minh Phương, anh không còn có thể mở miệng ra chào Minh Phương dù đó là phép xã giao tối thiểu.

Đoan Trang ngạc nhiên khi thấy thái độ của cả hai người, cô hỏi :

– Anh Toàn ! Anh sao vậy ? Sao không chào Minh Phương đi !

– Chào Minh Phương, thật quá bất ngờ nên thất lễ, xin lỗi cô nha. -

Giọng Mạnh Toàn run run.

Đoan Trang nhìn Mạnh Toàn, xong quay qua nhìn Minh Phương, cô linh tính có điều gì không ổn.

– Sao vậy ? Anh Toàn và Minh Phương có biết nhau hả ? - Đoan Trang chau mày hỏi.

Minh Phương đã định thần lại, trả lời :

– Cũng có biết sơ. Thế anh Toàn đây có phải là người mà nãy giờ Đoan Trang nhắc đến không ? - Minh Phương hỏi.

– Ừ, mình và Anh Toàn đã sống với nhau ba năm nay, nhưng không gặp Phương nên không thể giới thiệu được.

Minh Phương nghe tai mình lùng bùng. Cô không thể ngờ được là Mạnh Toàn lại có thể lừa dối Mai An trong một thời gian dài như vậy. Mà sao chẳng bao giờ nghe Mai An phàn nàn gì hết, hay cô ấy cũng không hay biết điều gì ?

Minh Phương đứng dậy trước cặp mắt ngỡ ngàng của Đoan Trang, cô nói :

– Tự dưng Phương thấy trong người mệt quá, chắc tại gió biển mạnh

quá nên Phương bị trúng gió rồi. Thôi, Phương về trước nha, cảm ơn Trang vì đã mời mình.

Đoan Trang cố giữ Minh Phương ở lại nhưng không được. Minh Phương với tay lấy túi xách rồi đi ra mà Đoan Trang vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra giữa Minh Phương và Mạnh Toàn. Cô lay lay tay Mạnh Toàn, trong khi đầu óc anh vẫn chưa bình tĩnh lại, hỏi :

– Sao vậy, anh và Minh Phương có chuyện gì không ổn sao ? Sao cô ấy lại ngạc nhiên khi biết anh là chồng em ?

Mạnh Toàn đưa tay lên ôm đầu, anh thấy mọi vật như chao đảo trước mắt mình, miệng thì thào trả lời :

– Vì Minh Phương là bạn thân nhất, bạn từ thời thơ ấu của Mai An, vợ anh.

Mạnh Toàn ngồi như một pho tượng, mắt đăm đăm nhìn ra biển. Hơi gió lạnh càng làm chàng thêm bất an. Cảm giác tội lỗi đang kéo nhau về hành hạ thân xác chàng. Mạnh Toàn sợ phải đối mặt với Mai An, người vợ hiền dịu của chàng đang ngày đêm đợi chờ trông ngóng.

Mạnh Toàn lo sợ với ý nghĩ mình là người bội phản, trong khi Mai An một mực yêu chồng. Làm sao chàng nữ đang tâm phá vỡ gia đình đầm ấm của mình được. Làm sao chàng có thể gần gũi người phụ nữ khác mà không thể xấu hổ hay ngượng ngùng được chứ ?

Toàn càng nghĩ càng thêm rối bời tâm trí.

Thoáng trong vài phút qua mà gương mặt Mạnh Toàn thay đổi hoàn toàn, từ một con người kiêu căng tự mãn thường thấy giờ chỉ còn như một đứa bé vừa ăn cắp vật gì bị người khác bắt gặp, trông thật bi thương. Tất cả những hình ảnh này không thể che giấu được Đoan

Trang, nàng phần thì cảm thông phần hơi bất nhẫn.

Tay Đoan Trang lần tìm tay Mạnh Toàn, nắm tay anh thật chặt. Đoan Trang muốn truyền cho anh tất cả hơi ấm cũng như nghị lực của mình. Giờ đây chắc Toàn cần tình cảm ấm áp của Trang. Liệu anh chọn Mai An hay chọn mình ?

Đoan Trang mơ màng suy nghĩ.

Họ ngồi bên nhau cho đến khi ra về, không một tiếng nói, không lời giải thích hay biện minh, chỉ là những tiếng thở dài thoát ra từ trong lòng họ. Đoan Trang biết rằng giờ đây Mạnh Toàn đang đau khổ lắm. Anh đã rất yêu nàng nhưng chưa bao giờ anh có ý muốn xa rời cái tổ ấm nhỏ của anh, nơi mà anh luôn có Mai An và bé Phương Thanh. Đã nhiều lần nàng hờn ghen đòi chia tay nhưng anh vẫn không thể ly hôn với Mai An.

Giờ này Biển Nha Trang chỉ còn một màu đen thăm thẳm, sóng đánh ì ầm thêm buồn não ruột. Tại sao ông trời lại có thể trêu người ta như vậy. Sao nàng gặp Minh Phương làm chi để bày ra chuyện giới thiệu người yêu của mình, để giờ đây mọi thứ lờ làng. Nếu Mạnh Toàn chọn Mai An thì cô biết sống làm sao.

Sao lại bắt cô phải khổ khi cô đang yêu chân thành và hy sinh tất cả cho tình yêu của mình ? - Trang đau khổ suy nghĩ.

Mạnh Toàn thơ thẩn như người mất hồn. Về đến khách sạn, Toàn nằm đánh phịch xuống giường, thân thể rã rời. Bao nhiêu năm nay dù phải lặn lội từ Nam ra Bắc, phải đi khắp nơi để thực hiện những hợp đồng làm ăn, dù mệt mỏi đến mấy, anh cũng chưa bao giờ thấy ngã quỵ như bây giờ. Đầu óc anh rối tuếch, anh chẳng thể suy nghĩ

gì thêm nữa, anh chỉ còn muốn được về gần bên vợ để xin vợ tha thứ cho tội lỗi của mình, để sống bình thường như bao gia đình khác. Nhưng còn Đoan Trang, cô ấy cũng không có lỗi, làm sao để anh vừa có Đoan Trang mà vẫn không phụ Mai An ?

Đoan Trang đến bên cạnh anh tự lúc nào, nàng ân cần nói :

– Lau mặt đi anh, gió biển làm mặt anh rích quá rồi kìa - Vừa nói nàng vừa đưa cho anh cái khăn ướt.

– Cảm ơn em. - Toàn ngược lên nhìn Đoan Trang – Anh thật có lỗi với em, với Mai An nữa. Giờ anh không biết làm sao cho trọn vẹn đôi đường.

Càng nói giọng Mạnh Toàn càng run run, anh cố kiềm chế những giọt nước mắt đang chực trào ra.

Đoan Trang ngồi xuống bên cạnh anh, tay nắm bàn tay cứng cỏi của anh, nàng thì thầm :

– Dù anh quyết định như thế nào thì em cũng hoàn toàn tôn trọng ý anh. Chỉ tại em quá yêu anh mà sanh chuyện, em cũng có lỗi với gia đình anh nữa.

Ngừng một chút cho Mạnh Toàn lấy lại bình tĩnh, Đoan Trang nói :

– Đừng quá lo nghĩ anh ạ ! Mọi chuyện rồi sẽ diễn ra đúng như những gì nó phải.

Mạnh Toàn gật đầu. Đoan Trang gục đầu vào vai anh, nàng thở thê :

– Ngày mai dù chuyện gì xảy ra với anh và em thì em cũng vẫn cứ yêu anh, yêu chân thành và mãi mãi. - Đoan Trang vùi đầu vào ngực Mạnh Toàn – Em nói thật tận đáy lòng mình.

– Chứ anh có bao giờ nói là em nói dối đâu. Anh cũng rất yêu em. -

Toàn đáp lại.

Vòng tay ra sau lưng Mạnh Toàn, Đoan Trang ôm siết anh vào lòng, môi họ tìm nhau, một nụ hôn say đắm và nồng nàn.

Mạnh Toàn đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa của Đoan Trang, gương mặt thanh tú của nàng bao giờ cũng làm lòng Toàn dậy sóng,Chàng không thể cưỡng lại những đam mê mà Đoan Trang mang lại. Tay chàng lần xuống cổ, vuốt dọc sống lưng Đoan Trang, miệng thì thầm :

– Anh yêu em, yêu mãi mãi. .

Nói rồi anh ôm chặt Đoan Trang vào lòng thân thể hòa quyện vào nhau.

Trong phút chốc, chàng dường như quên hẳn đi , rằng mình đã có gia đình, đã có một Mai An dịu dàng đang chờ đợi. Giờ chàng không còn nhớ những giây phút lo lắng vừa qua, với chàng giờ chỉ còn cảm xúc đam mê của cuộc ái ân cùng Đoan Trang.

Sao không bao giờ mình có thể kiềm chế bản thân khi ở bên Đoan Trang cả?

Mạnh Toàn thầm nghĩ. . .

Chốn Bình Yên

Chương 4

Mai An đi qua đi lại trong phòng khách, cả buổi sáng nay nàng không làm được gì cả, bởi nàng không hiểu mình đang đợi ai hay có điều gì mà sao trong lòng cứ xốn xang khó chịu. Mai An muốn điện thoại tâm sự cùng chồng, nhưng nàng nhớ lúc sáng sớm Mạnh Toàn nói là anh bận phải họp rất quan trọng nên thôi. Mai An nhủ bụng thôi thì đợi con về cũng được.

Mai An thường xuyên ở nhà một mình, nhưng sao lần này nàng lại thấy cô đơn quá Mai An chợt nghĩ ước gì mình nghe lời Minh Phương mà đi theo Mạnh Toàn một chuyến để hiểu chồng hơn, thì giờ đây mình đâu có quanh quẩn như vậy. Nhưng tại sao không bao giờ anh ấy đề nghị mình cùng đi hay mình làm vướng chân tay anh ấy ? Vậy mấy người khác đi đâu cũng có vợ theo thì không vướng sao ? Mai An vừa tự hỏi vừa trả lời như vậy suốt mấy giờ đồng hồ , nàng cứ triển miên trong những dẫn vật khó chịu làm đầu óc như mụ mị đi.

Lâu lâu, Mai An lại ngóng ra cửa một lần, nàng bỗng thêm được có Phương Thanh ngồi bên cạnh, để cùng nói chuyện, cùng cười đùa

thỏa thích hầu giảm căng thẳng trong đầu óc nàng. Mai An nhìn lên đồng hồ treo tường, nàng lẩm bẩm nói :

Theo lẽ là sáng nay Phương Thanh được về sớm theo thông báo của nhà trường, tức là giờ này phải có mặt ở nhà chứ sao lại chưa thấy, vậy con bé đang ở đâu ?

Nàng sốt ruột đi qua đi lại, gọi chị Thủy hỏi :

– Bé Thanh sáng nay đi có dặn gì không chị ?

– Không.

Mai An lẩm bẩm trong miệng :

– Sao giờ này chưa về , không biết có chuyện gì không nữa ?

– Chắc không sao đâu, chị. Chị cứ ngồi nghỉ đi, khi nào cháu về tôi nói cháu vào gặp chị liền.

– Ừ Chị Thủy lại đi xuống nhà sau, một lát sau quay lên đưa Mai An chiếc điện thoại và nói :

– Chị à, có điện thoại của cháu Phương Thanh !

– Chị đưa đây cho tôi, cứ làm việc của mình đi !

– Dạ.

Chị Thủy được Mai An quý trọng bởi tính kín đáo của mình. Chị không bao giờ thắc mắc những việc của Mai An, cũng như không lê la hàng xóm như các cô nàng giúp việc khác. Ba năm sống trong nhà Mai An, chị chỉ biết lặng lẽ làm việc chứ không nhiều lời hỏi han những chuyện của gia đình chủ mình.

Mai An đợi chị Thủy đi khuất mới hỏi con :

– Alô . Con đang ở đâu vậy, sao giờ này mà cũng chưa về nữa ?

– Dạ, con đang ở nhà nội, con gọi để báo cho mẹ biết.

– Chứ không phải con về nhà à ? Sao tự dưng lại qua nhà nội mà không nói trước ?

– Dạ con quên. Tuần trước bà nội nói hôm nay đón con về cùng đi du lịch Côn Đảo với ông bà. Ba con cũng đồng ý rồi mẹ à - Bé Thanh vô tư trả lời.

– Ba con đồng ý rồi thì con không cần phải xin phép mẹ , hả Phương Thanh ?

– Dạ không phải ! Thì con đang báo với mẹ nè , mà con về nhà nội chứ có đi đâu đâu mà mẹ lại la con. - Bé Thanh hơi hờn dỗi với mẹ . Mai An từ sớm đến giờ lòng nóng như lửa đốt, chỉ mong con về để được cùng trò chuyện cho vui, giờ lại nhận điện thoại của con báo không về thì lửa giận từ đâu kéo đến, nàng bực mình lắm, nên nói :

– Mẹ muốn mai một trước khi đi đâu con phải báo với mẹ trước, chứ không được đặt mẹ trước chuyện đã rồi, nghe chưa ?

– Dạ nghe. Vậy chiều nay con đi với nội nha mẹ ?

– Tùy con, muốn đi đâu thì đi. Kỳ này về , mẹ phạt con cho con biết tội của mình.

Phương Thanh hờn dỗi nói :

– Sao tự dưng mẹ vô cớ la con ? Mấy khi con đi mẹ đâu có hạch hỏi con như vậy ?

Mai An giận quá lớn tiếng nói :

– Con ăn nói với mẹ như vậy sao Phương Thanh ? Thật là hỗn láo và ngỗ ngược. Thôi, giờ mẹ không muốn đôi co với con, khi nào về mẹ sẽ phạt con tội này cho nhớ.

Mai An nóng giận tắt điện thoại mà không đợi con nói thêm gì nữa.

Lời nói con sao mà vô tình đến vậy. Giá mà con biết mẹ đang chờ để được tâm sự cùng con thì liệu con có đối xử với mẹ như vậy không hả Phương Thanh ? Mai An nhủ thầm trong bụng. Tuy nhiên nàng vẫn không hiểu tại sao mình lại bồn chồn trong dạ, một cảm giác bất an cứ len lỏi trong lòng nàng suốt buổi sáng nay.

Điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Mai An, nàng với tay lấy chiếc điện thoại lúc này để trên bàn, nói :

– Alô. Xin lỗi ai đang ở đâu đây đây ạ.

Bên kia điện thoại, giọng người đàn ông lạ ngập ngừng phân vân :

– Xin lỗi có phải nhà cô Mái An không ạ ?

– Dạ phải. Có chuyện gì không chứ ?

– Tôi có thể nói chuyện với cô Mai An được không ạ ? - Người đàn ông hơi lúng túng hỏi.

– Dạ tôi là Mai An đây, chú kiểm tôi có chuyện gì sao ?

– Dạ có, tôi gọi là Đà Lạt theo số điện thoại mẹ cô, bà Mai lúc sớm có đưa cho. Hiện nay mẹ cô bệnh nặng lắm, bà rất mong được gặp cô. Theo tôi, cô nên thu xếp lên đây liền với bà cụ đi, không biết có được không hả cô Mai An ? .

Mai An run run trả lời :

– Dạ được chứ ! Nhưng ... nhưng mẹ tôi bị làm sao hả chú ?

– Tôi cũng không hiểu hết, chỉ biết bà nói tôi nhắn cho cô biết là bà muốn gặp cô .

Mai An hốt hoảng trả lời :

– Tôi sẽ đi ngay. Xin chú nói mẹ tôi yên tâm, khoảng tám giờ tối là tôi tới nơi.

– Vâng, tôi hiểu rồi. Cô mau đi đi để bà đợi, tội nghiệp.

Bên kia đầu dây người đàn ông đã gác máy rồi mà Mai An vẫn chưa trấn tĩnh được. Nàng xây xẩm mặt mày trước tin tức mà nàng mới nhận. Thực ra mẹ nàng bị sao ? Sao hôm nàng về bà không nói cho nàng biết, để giờ này lại nghe rằng bệnh nặng, Mai An ngồi phịch xuống đất, chính nàng cũng không biết được sao tự dưng lại có chuyện nghiêm trọng như vậy, bởi nếu chỉ là bệnh xoàng xĩnh, mẹ nàng không bao giờ báo với nàng vì sợ nàng lo lắng.

Mai An lồm cồm đứng lên, sẵn tay đang cầm điện thoại, nàng bấm máy vào số điện thoại cầm tay của chồng. Tiếng Mạnh Toàn bên kia đầu dây thật lớn :

– Có gì không em, anh đang rất bận, chiều nói có được không ?

Mai An ngập ngừng bởi tiếng nấc phát ra từ cổ họng làm nàng nghẹn nghẹn.

Mạnh Toàn sốt ruột hỏi :

– Có chuyện gì sao không nói, anh đang dự cuộc họp quan trọng lắm, hồi sáng anh nói rồi mà.

– Dạ em gọi để báo tin với anh là mẹ bệnh nặng nhắn em về liền.

– Sao em biết ?

– Dạ, lúc này có một người đàn ông lạ nói là mẹ bảo gọi số điện thoại nhà mình để báo cho em, bảo muốn gặp em gấp.

– Vậy em thu xếp đi liền đi. Anh còn quá nhiều việc phải giải quyết cho xong mới đi được – Thế ngày mai anh có về Đà Lạt được không ?

– Chắc là không quá, ít nhất cũng phải ba ngày nữa mới xong được

công việc. Em cũng thấy đó, mình đang xin chính quyền cho mở một công ty cổ quy mô lớn, anh đâu thể tự tiện bỏ dỡ được. - Mạnh Toàn im lặng để xét phản ứng của Mai An, nhưng thấy nàng vẫn thút thít khóc nói tiếp – Em đừng quá lo lắng, anh nghĩ chắc mẹ không sao đâu. Khi nào xong việc anh sẽ ghé ngang Đà Lạt, em cứ ở đó với mẹ vài ngày cho vui.

– Dạ, em biết.

Mai An vừa trả lời vừa khóc. Mạnh Toàn dặn vợ :

– Có gì gấp thì báo cho anh liền nha.Em gọi cho con chưa ?

– Dạ chưa, chút nữa em gọi.

– Ừ, anh cúp máy nha. Em mau đi đi !

– Chợt Mạnh Toàn hỏi với theo.

– À, mà nè Mai An, mẹ bị bệnh gì ?

– Em cũng không biết nữa, chỉ nghe họ nói mẹ bị nặng lắm, bà mong gặp mặt em ngay.

– Thôi, em thu xếp rồi đi đi. Chắc không có gì đâu, đừng quá lo lắng rồi căn bệnh của em tái phát. Không có anh bên cạnh, em cố giữ gìn sức khỏe đó nha.

– Dạ, nhưng anh hứa xong việc phải ghé qua thăm mẹ nha ?

– Ừ, anh hứa mà. Em đi đi !

– Dạ.

Hai hàng nước mắt chảy dài xuống gò má Mai An. Nàng cảm thấy buồn và tủi thân pha lẫn đau khổ tột cùng. Sao Mạnh Toàn lại trả lời nàng vô tư như thế, sao với anh lúc nào cũng là công việc, vậy thì lúc nào là lúc anh dành cho gia đình ? Mai An cảm giác được rằng bao

nhiều lần khi cô gặp chuyện cần anh giúp đỡ thì anh luôn ở tận đâu đâu, anh chưa bao giờ cận kề để chia sẻ với cô dù là chuyện lớn hay nhỏ .

Mai An đứng dậy đi vào phòng, xếp vài bộ đồ vào vali, lòng ngổn ngang trăm mối.

Nàng vội vã ra đi cho kịp để mẹ đợi lâu thì lại sốt ruột mà đầu óc vẫn nghĩ ngợi đủ điều về mẹ, về chồng và về con mình. Lòng nàng mỗi lúc một nặng thêm những ưu tư trăn trở.

Mai An đến Đà Lạt cũng gần 8 giờ tối.Đón taxi vào đến nhà thì mới hay tin mẹ cô đã vào bệnh viện từ hồi sớm, cô lại tất tả quay ra đón xe vào bệnh viện.

Giờ này Đà Lạt đã lờ mờ trong hơi sương. Mai An thần thờ nhìn ra phía trước, cố nhìn những gì thấy hòng để lòng mình bớt lo âu, song sương mù đã làm cho mọi thứ nhòe đi, nhòe cùng nước mắt buồn tủi của Mai An.

Bước vào phòng mẹ sau khi đã được các cô điều dưỡng hướng dẫn, Mai An đứng yên, chết lặng nhìn mẹ mình. Trước mắt Mai An mẹ nàng đang nằm im lìm, tay chân buông thẳng cứng đờ. Dáng gầy nhom, gương mặt nhợt nhạt không còn một chút sinh khí nào cả. Da dẻ xanh xao, đôi môi thâm tím vì lạnh và vì bệnh trông thật đau lòng.Chai nước biển nhỏ từng giọt từng giọt đang tiếp vào người mẹ cô như tiếp thêm cho bà sức sống, mũi bà gắn hai ống để dẫn khí oxy vào. Mẹ khác hẳn với ngày Mai An về thăm mẹ gần đây. Mai An thấy lòng trỗi lên một niềm ân hận bởi bao lâu nay không được gần gũi chăm sóc mẹ .

Nước mắt Mai An tuôn dài xuống sống mũi, hai má cô , tiếng nấc tức tưởi phát ra từ cổ họng. Cô ngồi xuống bên cạnh mẹ ,hai tay nắm chặt tay mẹ , lay lay gọi mẹ :

– Mẹ ơi ! Mẹ ! Con về rồi nè ! Mẹ bị sao mà không nói với con cho con biết vậy mẹ ?

Tiếng Mai An thốn thức nhưng không được mẹ đáp lại. Mắt bà Mai vẫn nhắm nghiền không hay biết điều gì nữa càng làm lòng nàng thêm đau nhói.

Ngồi bên mẹ hồi lâu, Mai An đứng dậy quay trở ra phòng trực hỏi thăm trong khi nước mắt vẫn chảy dài xuống má, xuống miệng mình :

– Xin lỗi cô, tôi là Mai An, con gái bà Nguyễn Ngọc Mai, nằm phòng 15. Tôi mới từ Sài Gòn lên đến. Xin lỗi, cô cho tôi hỏi mẹ tôi bị bệnh gì ạ ?

– Bà đã hoàn toàn kiệt sức do không điều trị theo yêu cầu của bác sĩ bệnh viện.

– Nhưng bệnh gì ạ ?

– Xơ gan giai đoạn cuối rồi. Tôi khuyên cô nên vào với bà cụ đi, bà rất cần có người bên cạnh. Vả lại, bà đã cố đợi cô từ lúc sáng đến giờ. - Cô y tá ôn tồn nói.

Mai An thắc mắc không hiểu sao mẹ bệnh mà không nghe mẹ nói với mình, sao mẹ nàng không cho nàng hay sớm để về chăm sóc bà. Từ nào giờ mẹ có bao giờ than thở là đau yếu gì đâu, sao giờ lại ra nông nỗi, hay có sự gì nhầm lẫn ?

Mai An tự nhủ.

Nàng hỏi cô điều dưỡng :

– Vậy bác sĩ nào điều trị cho mẹ tôi ?

– Dạ, bác sĩ Trung.

– Tôi có thể gặp anh ấy được không ?

– Bác sĩ vừa rời bệnh viện lúc tám giờ, sáng mai vào thăm bệnh lúc 7 giờ 30.

Cô vui lòng để sáng mai gặp được không ạ.

– Thôi, chắc đành phải đợi thôi chứ biết sao.

Mai An quay trở về phòng mà trong lòng không hết hoài nghi, miệng lẩm bẩm hai tiếng xơ gan . Kiến thức của Mai An về căn bệnh này rất ít, cô không thể biết được là có nghiêm trọng không, nhưng nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của mẹ thì chắc chắn đây là một căn bệnh nguy hiểm. Liệu mẹ có qua khỏi không ? Nếu mẹ không qua được thì Mai An phải sống sao đây ? Chỉ có mẹ là người hiểu và thương Mai An nhất. Vậy mà giờ đây ông trời gây cảnh trở trêu cho Mai An, bắt Mai An phải chứng kiến cảnh người thương yêu nhất đang khổ sở chống chọi giữa cái sống và cái chết.

Mai An ngồi bên cạnh mẹ, tay cô vẫn nắm chặt tay bà trong nhiều giờ liền, lâu lâu cô lại gọi :

– Mẹ ơi ! Mở mắt ra nhìn con đi mẹ , con lên đây với mẹ rồi nè !

Giọng Mai An lạc đi trong tiếng nức, nước mắt chảy xuống môi nghe mặn mặn.

Bà Mai vẫn nằm im thín thít.

– Mẹ ơi ! Con thương mẹ lắm, mẹ tỉnh dậy đi.

Tiếng khóc càng lúc càng to, cô không thể kiềm chế được nữa. Mặc

cho các cô điều dưỡng khuyên cô nên nghỉ ngơi, nhưng Mai An vẫn cố gắng ngồi bên mẹ .

– Mẹ ơi ! Mẹ tha lỗi cho con nha, vì con đã không ở bên mẹ lâu nay.

– Mẹ ơi, con biết sống làm sao nếu không có mẹ , mẹ có nghe con nói không?

Tiếng Mai An lạc lõng trong không trung, gió thoảng qua mang những lời đó đi nhưng không đủ sức lay gọi bà Mai dậy, bà vẫn nằm bất động, hơi thở nặng nề khó nhọc.

Mai An khóc lóc thảm thiết, giọng cô gọi mẹ đã khàn đặc mà bà Mai cũng không thể tỉnh dậy được. Bà đã nằm như vậy gần 18 tiếng đồng hồ, từ lúc được đưa vào đây.

Mai An gục đầu vào bàn tay mẹ, nước mắt mặc sức chảy xuống thấm ướt hai tay bà, lòng cô rối bời bao cảm giác đan xen lẫn nhau. Mai An thiếp đi lúc nào không hay, do mệt vì đi đường xa và mệt vì lo lắng. Mai An giật mình khi cảm nhận được bàn tay mẹ đang vuốt ve mái tóc mình.

Bắt gặp ánh mắt thân thương của mẹ, Mai An vui mừng khôn tả, nàng nhoèn miệng cười với mẹ mình. Mai An như reo :

– Mẹ ! Mẹ làm con sợ hết hồn luôn.

– Sợ gì ... hả.. con. - Bà Mai nặng nhọc phát âm từng tiếng một.

– Sợ mẹ không mở mắt ra nói chuyện với con nữa.

– Mẹ ... mệt ... lắm, mẹ chỉ sợ không sống nổi ...

Bà Mai cố nói. Mai An đưa tay lên bịt miệng mẹ lại :

– Mẹ đừng nói như thế nha, con biết mẹ còn sống lâu lắm, mẹ đâu nỡ để con một mình, đúng không ?

– Đúng.

Bà Mai đảo mắt một vòng quanh, hỏi Mai An :

– Con đi có một mình sao ?

– Dạ, anh Toàn đi công tác, công việc quan trọng quá nên không về được. Bé Phương Thanh thì đang đi du lịch với ông bà nội, con chưa liên lạc được, nhưng có nhẵn bên nhà nội cháu rồi.

Bà Mai đưa tay xua xua, nói :

– Thôi kệ, không sao đâu con, mẹ không buồn đâu.

Giọng nói bà Mai dần trở nên bình thường. Mai An ân cần hỏi :

– Bây giờ mẹ thấy sao rồi ?

– Mệt lắm con ạ.

– Mẹ nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe thì nói chuyện với con cũng được mà, con ở bên cạnh mẹ nè .

– Thôi, để mẹ nói với con, biết đâu đây là lần cuối cùng mẹ được gần con.

Mai An lắc đầu :

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng nói gở nữa, rồi thì mọi thứ sẽ qua thôi.

– Không đâu con. Mẹ đã biết tất cả rồi nên đã chuẩn bị tinh thần từ trước.

Con khỏi phải lo cho mẹ , mẹ thương con nên không muốn con buồn khổ.

Bà Mai phát âm khó khăn làm Mai An càng thêm đau xót trong lòng.

Nước mắt Mai An chảy dài xuống má, xuống môi nghe mẩn mặn.

Bà Mai nói tiếp sau khi đã cố hít thở một hơi nặng nhọc :

– Căn nhà của mẹ tùy con và chồng con quyết định, ở hay bán cũng

được, mẹ chỉ muốn con hạnh phúc bên chồng, con của mình. Con hãy với nới bé Phương Thanh là bà ngoại rất thương và mong cháu.

– Mẹ ơi !Mẹ đừng nói như vậy con đau lòng lắm mà mẹ .

Nước mắt Mai An lại chảy dài theo từng tiếng nói của mẹ . Tiếng thờ nặng nhọc của bà càng làm lòng cô tan nát. Mai An cảm nhận được rằng mẹ cô không thể sống cùng cô nữa. Nhưng cô sẽ sống như thế nào khi không còn chỗ dựa tinh thần này nữa.

– Mẹ ơi ! Con thương mẹ lắm. Mẹ là nguồn an ủi duy nhất của con khi con gặp chuyện buồn vui. Mẹ đừng bao giờ nghĩ đến chuyện xa con nha mẹ. - Giọng Mai An nức nhen.

– Mẹ ... mẹ rất thương con. - Bà Mai khó nhọc trả lời.

– Nhưng ...

– Thôi mẹ nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa. Con sẽ kêu bác sĩ cho mẹ .

– Khoan đã con ! Mẹ thấy cha con đang đến đón mẹ cùng đi. Mai An à ! Hơn hai mươi năm nay, mẹ chờ được gặp lại cha con biết đường nào. Mai An ơi !

Mẹ thấy lòng mình giờ thư thái lắm. Con đừng buồn khổ nha con.

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng làm con sợ mà mẹ ! Mai An tức tưởi khóc – Con chỉ cần một mình mẹ thôi, con chỉ muốn được gần bên mẹ .

Bà Mai gắng một chút hơi tàn nói với con :

– Mai An, con gái của mẹ ! Mẹ ước ao sao con mãi mãi hạnh phúc bên chồng con mình và phải cố gắng nuôi dạy cháu nên người. Mẹ thương con lắm ...

Giọng bà Mai nghe càng thêm xa vắng như từ cõi vô biên nào vọng về càng làm Mai An khóc to hơn. Nàng tức tưởi rên rĩ :

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng bao giờ xa con nha mẹ, con sợ lắm.

Nắm tay mẹ thật chặt, Mai An muốn giữ mẹ lại. Cô siết bàn tay chỉ còn trơ xương và da của bà trong bàn tay của mình, tiếp cho bà hơi ấm tình thương của một người con hiếu thảo. Nhưng dường như bà Mai chờ đợi giây phút này từ lâu lắm rồi, và dường như sự ra đi đã được bà sắp xếp từ lúc nào, bà từ từ nhắm mắt lại, hơi thở dần yếu đi.

Mai An thì thầm vào tai bà :

– Mẹ ơi ! Con yêu mẹ lắm. Mẹ mau khỏe với con nha mẹ !

Tiếng Mai An rơi vào không gian im ắng của bệnh viện, bà Mai chìm vào giấc ngủ.

Mai An hoảng hồn khi thấy mẹ nằm im lìm, nàng chạy vội ra cửa, gọi :

– Bác sĩ, bác sĩ đâu ! Mẹ tôi sao vậy ?

Từ trong phòng trực, bác sĩ Đình Trung và hai cô điều dưỡng lao ra chạy đến. Vừa nhìn thấy Mai An, Đình Trung bất giác vui mừng. Từ ngày gặp Mai An ở tiệc sinh nhật bạn mình, Đình Trung đã mong chờ giây phút gặp lại Mai An biết dường nào. Nhưng mong là mong như vậy chứ không dám thổ lộ cùng ai cả. Giờ đây, bất ngờ gặp nàng trong tình huống như vậy thật lòng chàng hoan hỉ lắm. .

Đình Trung không quên công việc của mình, anh quay qua hỏi Mai An :

– Bà mới bất tỉnh hay lâu rồi ?

– Mới đây thôi. Mẹ mới nói chuyện với tôi rồi tiếp đi lúc nào không hay.

– Đưa bà vào phòng cấp cứu ! – Anh quay sang nói với Mai An – Mai An đợi ở ngoài nha.

Mai An ngược mắt lên nhìn Đình Trung, cô chợt nhận ra anh với dáng cao cao mập mập, gương mặt hiền lành chân thật, người đã chen vào trong những giấc mơ êm đềm của Mai An.

Mai An cố nói với theo :

– Anh ráng giúp giùm mẹ tôi ! Có bao giờ mẹ tôi ngủ luôn không bác sĩ ?

Nàng quay qua nắm tay mẹ nói – Mẹ ơi ! Mẹ tỉnh dậy với con nha mẹ . - Nước mắt nàng đầm đìa trông thật bi thương.

Đình Trung nhìn gương mặt hốc hác của Mai An thì hiểu rằng nàng thương yêu mẹ mình hết mực, lòng càng thêm yêu mến. Nét xanh xao của nàng vẫn không làm nàng giảm vẻ đẹp thanh tú của mình chút nào.

Với anh, nàng là thiên thần mà thượng đế đã cho anh gặp mặt và tương tư đêm ngày.

Đình Trung cùng các cô điều dưỡng đẩy bà Mai vào phòng cấp cứu, bỏ Mai An một mình chờ đợi bên ngoài.

Không ngờ những lời nói đó là những câu cuối cùng của bà Mai dành cho con mình. Mai An đã khóc ngất đi khi nghe tin mẹ mình không qua khỏi.

Mai An tỉnh dậy thì bắt gặp ánh mắt tha thiết của Đình Trung, anh đã ngồi chờ ở đây gần hai tiếng đồng hồ .

– Mai An tỉnh rồi hả ? Em làm anh lo quá :

– Cảm ơn anh Đình Trung. Sao anh lại ở đây ?

– Anh biết Mai An không chịu nổi sự mất mát này nên đã ở bên cạnh em từ lúc em ngất đi đến giờ. - Đình Trung biết Mai An đang bị xúc động rất mạnh trước sự ra đi của mẹ mình – Mai An làm anh lo quá.

Mai An gắng gượng ngồi dậy :

– Em không sao. Chỉ có mẹ ...

Tiếng Mai An ngừng bật dành cho tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt lại tuôn xuống mũi, xuống mặt, cô đau khổ thật sự.

Đình Trung vỗ vỗ vào vai Mai An, động viên cô :

– Em đừng quá đau khổ ! Em phải đứng lên để lo cho mẹ được chu đáo.

– Em cảm ơn anh, em sẽ cố gắng.

Đình Trung không nói thêm lời nào nữa, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh Mai An cho nàng bớt cô đơn đau khổ. Mới một ngày trôi qua mà dáng vẻ Mai An dường như gãy hẳn đi, hai mắt quầng thâm áo nảo. Đình Trung càng ngắm Mai An càng thấy lòng mình rộn rã một tình yêu thầm kín.

Chàng nhỏ nhẹ nói với Mai An :

– Em đi làm thủ tục đưa mẹ về nhà được không, hay là anh làm giùm ?

– Dạ, chắc anh Trung làm giùm em đi. Cho em gặp mẹ có được không ?

– Em đợi anh một chút, anh làm xong giấy tờ rồi mình cùng đưa mẹ em về .

Mai An có ai cần phải nhắn tin không ?

– Dạ không, em không có bà con họ hàng gì hết.

Đình Trung từ trước đến giờ chỉ có khám chữa bệnh cho bệnh nhân của mình, giờ thấy Mai An quá suy sụp nên đành phải giúp đỡ, làm những thủ tục giấy tờ này không khỏi lúng túng nhưng không tiện nói ra. Mai An mặc dù rất đau khổ nhưng thấy đáng vẻ Đình Trung như vậy cũng thầm cảm ơn trong lòng.

Sau khi hoàn tất những thủ tục cần thiết, Đình Trung giúp Mai An đưa bà Mai về nhà.

Chốn Bình Yên

Chương 5

Minh Phương vừa về đến thì linh tính có chuyện không ổn liền chạy qua thăm bà Mai. Căn nhà im ắng thường ngày giờ sao nhiều người ra vào khiến nàng càng thêm lo sợ. Nàng vừa vào đến nhà thì thấy Mai An đang ngồi ủ dột trên bộ bàn ghế đặt ngay phòng khách. Minh Phương hỏi nhanh :

– Có chuyện gì vậy Mai An ?

– Mẹ ... mẹ ...

Mai An nói chưa hết câu thì lại khóc nức lên. Minh Phương nhìn quanh thấy Đình Trung đứng đó nhìn Mai An đầy thương cảm thì đoán ra được phần nào.

Cô đến bên lay lay tay Đình Trung hỏi :

– Mẹ bị sao hả anh Trung ? Sao anh lại có mặt ở đây ?

Mẹ Mai An đã mất. Nàng quá đau buồn nên tôi đến giúp một tay.

– Sao vậy ... trời ơi ! - Minh Phương kêu lên thảng thốt – Em mới đi chưa được một tuần mà sao lại như vậy chứ ?

Minh Phương không giữ được bình tĩnh, nàng ngồi đánh phịch xuống ghế mà nước mắt tuông lã chã. Minh Phương là người mồ côi mẹ từ nhỏ nên đã coi bà Mai như mẹ mình. Bao năm qua, nàng thay Mai An chăm sóc mẹ không chút nề hà, giờ bà ra đi mà không cho nàng hay biết thì phút chốc thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng. Nàng không thể nói được lời nào, để mặc cho nước mắt mình tuôn rơi xuống má, xuống môi nghe mẩn mẫn.

Thật không có lời nào tả được cảnh đau thương ảm đạm bao phủ căn nhà rộng mênh mông của bà Mai. Căn bệnh của bà mấy năm nay bà ráng cố gắng chịu đựng giờ đã mang bà ra đi vĩnh viễn, xa Mai An và Minh Phương, hai người thương yêu bà nhất trên cõi đời này.

Minh Phương cố gắng gượng đứng lên đi lại bên cạnh Mai An, cầm tay bạn nói :

– Mai An đừng buồn quá mà sanh bệnh. Mẹ dặn mình không được nói với bạn về bệnh của mẹ . Mẹ sợ bạn phải vất vả vì mẹ mà bê trễ gia đình mình. - Minh Phương giọng thổn thức nói tiếp – Tôi nghiệp mẹ, suốt đời mẹ chỉ lo hy sinh cho các con mà thôi.

Minh Phương thương bà Mai như mẹ ruột của mình, hàng ngày đi làm về đều ghé ngang thăm hỏi bà vài câu cho bà đỡ nhớ Mai An. Từ

khi biết bà bệnh, Minh Phương đã đề nghị bà nói rõ cho Mai An biết để nàng về chăm sóc cho bà, nhưng bà Mai không nỡ nói ra, Bà chỉ sợ Mai An khổ và tốn kém vì bà. Bà luôn mong muốn con mình được hạnh phúc và lấy niềm vui của con làm sức sống của bản thân mình. Bà thường nói với Minh Phương :

– Tội nghiệp! Tại con An ở xa quá chứ nó mà biết mẹ bệnh lại một hai về đây sống với mẹ thì bỏ chồng con cho ai lo. Rủi mẹ chồng nó không hiểu lại nói lời này nọ thì nó sẽ khổ tâm lắm. Con thương mẹ thì cứ để mẹ sống những ngày cuối đời mình trong niềm vui và hạnh phúc của con An nha con. Nhớ đừng nói ra sẽ làm cho nó đau khổ lắm.

Minh Phương đưa tay lau nước mắt, quay qua nói với Đình Trung :

– Thật cảm ơn anh Đình Trung. Sao anh biết mà đến giúp Mai An vậy ?

– À ! Anh là bác sĩ điều trị cho mẹ Mai An.

– Vậy à ! Minh Phương nói mà đầu óc tận đâu đâu.

– Ừ lúc này thấy Mai An đau buồn quá ngất xỉu, anh không tiện để cô ấy một mình nên mới đến đây cùng. Giờ có Minh Phương thì anh yên tâm rồi. Minh Phương ráng giúp cô ấy lấy lại tinh thần rồi còn lo cho mẹ về nơi yên nghỉ nữa.

Anh quay qua Mai An nói :

– Đời người sinh tử là chuyện bình thường, Mai An đừng quá buồn phiền.

Mẹ em ra đi đâu cũng là phần số của bà. Chắc mẹ không muốn thấy em khổ như vậy nữa.

Mai An buồn bã nói :

– Cảm ơn anh Đình Trung giúp đỡ, em sẽ cố gắng mà.

Đình Trung định bụng quay về, nhưng thoáng thấy gương mặt xanh xao của Mai An thì không khỏi xót xa trong lòng. Anh chỉ sợ khi mình ra về rồi Mai An lại ngất đi thì không ai biết cách lo cho nàng nên ráng nấn ná ở lại thêm.

Minh Phương tuy buồn khổ lắm nhưng cũng thầm cảm ơn ông trời đã cho cô có người bạn như Đình Trung, một người luôn giúp đỡ lo lắng cho mọi người.

Minh Phương thay Mai An gọi điện thoại báo tin cho Mạnh Toàn nhưng không hiểu sao máy anh không liên lạc được. Gọi vào khách sạn nơi Mạnh Toàn ở thì họ nói anh trả phòng rồi, điện thoại cầm tay cứ báo ngoài vùng phủ sóng làm nàng nửa buồn cho bạn, nửa lại càng thêm giận Mạnh Toàn vì nàng là người biết rõ Mạnh Toàn đang ở đâu, cùng ai.

Đám tang bà Mai diễn ra lặng lẽ , không kèn không trống, đúng như ý bà lúc sinh thời. Căn nhà thường ngày đã buồn giờ càng thêm tang tóc. Mai An khóc thương mẹ ra đi mà cũng khóc cho nỗi cô đơn của mình. Nàng quá đau buồn nên bị ngất mấy lần mà không biết.

Bé Phương Thanh lên đến nơi cũng là lúc mọi người chuẩn bị đưa bà Mai về nghĩa trang Thành phố Đà Lạt. Cô cháu bé nhỏ quỳ trước quan tài bà ngoại thầm van vái cho bà an lòng ra đi, xin lỗi vì sự vô tâm của mình. Nhưng tội nghiệp bà Mai đâu còn có thể nghe tiếng cháu ngoại tỏ vẻ tâm sự cùng mình.

Gương mặt Mai An thất thần, mắt nàng nhìn thẳng quan tài mẹ mà

tâm trí lại phiêu diên tận phương nào. Nàng thấy cô đơn quá, tủi cho thân phận một người con mồ côi.

Vậy mà chồng nàng, Mạnh Toàn đang ở tận đâu đâu, trong khi đáng ra phải về chịu tang mẹ . Càng nghĩ, nàng càng thấy đau đớn thương tâm.

Nhìn tình cảnh Mai An, Minh Phương thấy thương bạn quá. Minh Phương nhủ thầm :

Mai An đau đớn tiếp nhận sự ra đi của mẹ, nếu cô biết thêm tin chồng mình thì liệu cô có vượt qua được hay không, hay nàng đau khổ quá mà tự vẫn cũng không chừng Minh Phương thấy trách nhiệm của mình bây giờ là phải giữ bí mật vừa cho nàng vừa cho bạn, nàng đành im lặng chờ cơ hội khác.

Bé Phương Thanh an ủi mẹ :

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng khóc nhiều quá, mẹ ráng chịu đựng nha mẹ . Nếu mẹ mà buồn quá là căn bệnh tim lại tái phát nguy hiểm cho tính mạng mẹ lắm.

Mai An nghe con nói thì trong lòng thấy ấm áp đôi phần. Nàng quay sang nhìn con, nói :

– Cảm ơn con. Nhưng bà ngoại ra đi rồi, mẹ không còn cơ hội nào để gặp bà ngoại nữa nên mẹ ...

Nàng nói chưa dứt câu thì lại khóc nức làm ai nấy đều động lòng thương cảm. Mọi người, ai cũng cảm nhận được nỗi đau của Mai An là quá lớn nên không dám nói gì thêm.

Chôn cất bà Mai xong thì bé Phương Thanh cũng theo nội về lại Sài Gòn để tiếp tục đi học. Mai An ở lại một mình trong ngôi nhà rộng

lớn, nàng buồn bã không thiết đến ăn hay ngủ nữa nên kiệt sức hoàn toàn.

Minh Phương nghe lời Đình Trung đưa Mai An vào bệnh viện để chăm sóc phục hồi sức khỏe cho Mai An.

Từ ngày gặp Minh Phương, không ngày nào mà Mạnh Toàn thấy an lòng.

Người chàng cứ bồn chồn khó chịu, ruột gan rối như tơ vò. Hình ảnh Mai An thật hiền hậu đang chờ chàng với tất cả tin yêu và ngưỡng mộ. Bao năm qua, nàng luôn tin tưởng và yêu thương anh. Vậy mà giờ đây nếu nàng biết anh đang ở bên người con gái khác, liệu Mai An nghĩ sao, sống ra sao khi không có anh ở bên cạnh ?

Nhắm mắt lại, Mạnh Toàn cố dỗ giấc ngủ thì anh lại thấy Mai An hiện ra thật dịu dàng. Kỷ niệm ngày xưa lại hiện về thật gần gũi, thân thương. Ngày Mai An tốt nghiệp phổ thông, lễ ra cô đã chọn cho mình một trường đại học như bao bạn bè cùng trang lứa, thì cô lại đồng ý lấy Toàn, xếp lại bao ước mơ, hoài bão của mình để trở thành người vợ hiền, ngoan ngoãn, người mẹ tốt.

Mạnh Toàn nhớ như in ngày anh gặp Mai An, khi anh đến trường Mai An để trao học bổng học sinh nghèo, hiếu học. Anh bắt gặp ánh mắt đầy tự tin ẩn sau dáng vẻ nhu mì của Mai An, anh yêu Mai An ngay từ phút giây gặp gỡ.

Nét dịu dàng trên gương mặt Mai An đã in sâu vào tâm trí Toàn, anh yêu đôi mắt sâu chứa đựng những nỗi buồn ủ uẩn, sống mũi cao và mái tóc dài buông thả xuống bờ vai mềm mại của Mai An. Vậy là khi anh trở về Sài Gòn, anh quyết tâm cưới được nàng về làm vợ mình.

Ngày rước Mai An về nhà là ngày anh hạnh phúc nhất đời mình vì có được người vợ đoan trang thùy mị lại xinh đẹp như tiên hạ phàm. Mạnh Toàn đã ngây ngất trong hương tình yêu mà mình vừa có, nhưng anh lại không đủ sức để bảo vệ Mai An khi nàng sống trong gia đình mình. Chàng nhớ những lúc Mai An bị mẹ chàng la mắng vô cớ, nàng lặng lẽ ôm con vào lòng khóc chứ không than vãn trách móc gì anh. Tính nết ôn hòa của nàng làm anh càng thêm yêu thương và cảm phục. Bao nhiêu năm sống chung, Mai An là người vợ hiền, là mẹ của đứa con mà anh hết mực yêu thương.

Rồi khi anh gặp Đoan Trang khi đang công tác ngoài Nha Trang, lúc đó đang là thư ký của một công ty kinh doanh ngành tin học, đối tác quan trọng của anh ở Nha Trang, anh đã bị chinh phục bởi sự quyến rũ và tính quyết đoán của nàng.

Đoan Trang tượng trưng cho nét khỏe mạnh của những người con gái miền biển xinh đẹp. Mạnh Toàn cứ ngỡ nàng được thượng đế tạo ra chỉ dành cho một mình anh để anh được gần gũi và thương yêu. Kể từ ngày gặp Đoan Trang, Mạnh Toàn ngày nhớ đêm mong, anh đã không quản đường xa muôn dặm, công việc chồng chất, anh bắt đầu thường xuyên xa nhà hơn, từ Sài Gòn ra đến Nha Trang thăm nàng. Tất cả những thịnh tình của Mạnh Toàn đã được Đoan Trang đáp trả sau gần nửa năm đeo đuổi, mặc dù nàng biết anh đã có Mai An và một gia đình nhỏ của riêng mình.

Những tình cảm ban đầu xao xuyến đó Mạnh Toàn những tưởng chỉ là phút xao lòng không thể tránh của người đàn ông trước người con gái xinh đẹp. Anh không ngờ được rằng anh càng ngày càng thương

nhớ Đoàn Trang nhiều hơn.

Những ngày về tới gia đình mình là lòng anh lại khao khát thời gian được gặp Đoàn Trang sớm hơn.

Và rồi họ đã luôn có nhau. Mạnh Toàn đã cùng Đoàn Tranh đi từ Nam ra Bắc, những chuyến công tác của anh không bao giờ thiếu Đoàn Trang nữa.

Nàng làm cho lòng anh hăng say hơn với công việc, là sức mạnh để anh vượt qua những khó khăn trước mắt.

Nhiều lúc Mạnh Toàn tưởng rằng chính Đoàn Trang mới là người làm việc, mới là người mang đến thành công cho mình chứ không phải chính anh, vì vậy anh càng thêm gắn bó với nàng hơn.

– Bây giờ mình phải làm sao ? – Toàn cứ lẩm bẩm mà chưa tìm ra được lời giải.

Đôi khi anh cũng tự hỏi nếu có ngày Mai An biết hết sự thật thì anh phải giải bày như thế nào với nàng cho phải. Nhưng nghĩ lại, Mai An là người sống hướng nội, ngày thường nàng ít khi ra ngoài thì cơ hội bắt gặp anh là không thể xảy ra nên đã yên tâm sánh vai Đoàn Trang trên mọi nẻo đường đi của mình.

Giờ đây khi mà gặp Minh Phương, anh mới hiểu rằng không có cái bí mật nào là vĩnh viễn cả . Ông bà ta có dạy kim trong bọc có ngày cũng lòi rả giờ anh mới hiểu rõ câu nói này.

Mạnh Toàn tự nhủ :

Không có gì sai khi mình có thêm Đoàn Trang cả, vì nàng là người chung lưng đấu cật với mình trong suốt mấy năm nay. Những thành công hiện tại của mình phần lớn đều có công của nàng .- Nhưng nói

thì nói vậy thôi chứ có người phụ nữ nào chấp nhận nổi một người chồng có tình nhân bên ngoài đâu. Mai An sẽ đối xử với anh như thế nào đây ?

Trong đời Toàn chưa bao giờ gặp phải một việc mà khó giải quyết như thế này. Trong công việc dù khó khăn đến mấy anh cũng có thể giải quyết toàn vẹn nhất, nhưng chuyện tình cảm thì anh đành phó mặc cho tạo hóa an bài.

Nếu biết hết sự thật, liệu Mai An có tha thứ cho mình không ? Liệu cô ấy có còn tin tưởng mình ? Suy nghĩ mông lung, lâu lâu Toàn lại lẩm nhẩm vài câu tự vấn lòng mình cho vơi bớt phiền não. Từ trong nhà tắm đi ra, thấy Mạnh Toàn vắt tay trên trán suy nghĩ, Đoan Trang đến bên cạnh anh, nhỏ nhẹ hỏi :

- Anh đau đầu à ? Có cần em lấy thuốc cho anh uống không ?
- Không ! - Mạnh Toàn nói mà mắt không nhìn đến Đoan Trang.
- Anh muốn được yên tĩnh một chút.

Đoan Trang nhìn Mạnh Toàn ủ dột thì thở dài nói :

- Nhìn anh, em thương anh quá ! Chắc anh đang đau khổ lắm phải không ?
- Ừ, anh đang không biết phải giải thích với cô ấy như thế nào cho phải ?

Nghe Mạnh Toàn nói như vậy mà tim Đoan Trang se thắt lại. Lời nói này chứng tỏ được một điều là người mà anh chọn cho mình là Mai An chứ không phải nàng. Đoan Trang tự nhủ với lòng :

"Dù gì thì cũng phải giải quyết cho ra lẽ mọi chuyện".

Đoan Trang nắm tay Mạnh Toàn, hỏi nhỏ :

- Hay anh nói thẳng với chị ấy ?
 - Về điều gì ?
 - Về em, về mối quan hệ giữa hai chúng ta.
 - Để được gì hả em ? - Mạnh Toàn đau đớn hỏi lại.
 - Để em được chính thức làm vợ anh, suốt ngày gần gũi bên anh.
- Hay anh không còn muốn được sống cùng em ?
- Mạnh Toàn ngồi dậy, nắm tay Đoàn Trang vuốt ve :
- Em đừng nói vậy ! Em biết rõ là anh yêu em mà, đúng không ? Em cũng biết là anh hạnh phúc với thời gian ở bên em. Nhưng em không hiểu Mai An, nàng là người rất yếu đuối, lại luôn tin tưởng anh. Nếu mọi chuyện vỡ lở, liệu nàng có chấp nhận được sự phũ phàng này không ? Rồi cô ấy sẽ sinh sống sao đây, gia đình anh sẽ như thế nào. Em ơi ! Em không thấy tội nghiệp cho cô ấy à ?
- Đoàn Trang đáp lại Toàn với giọng lạnh lùng :
- Thế còn em, anh có tội nghiệp cho em không ? Anh không biết rằng em đã chịu đựng như thế nào ư ? Ba năm trời theo anh, anh chưa từng nghĩ cho em chút nào, giờ gặp chuyện lại thương xót vợ mình hơn. - Đoàn Trang xẵng giọng – Sao anh không nói thẳng với tôi ngay từ ngày mới biết tôi kia.
- Đoàn Trang ngừng lại một chút, lại nói :
- Em cứ tưởng rằng sẽ có ngày anh cầu hôn em, để em được chính thức làm vợ của anh, sớm hôm có nhau. Em có ngờ đâu anh chẳng may may suy nghĩ đến chuyện này.
- Mạnh Toàn thấy Đoàn Trang đau khổ như vậy thì nói :
- Ai nói em là anh không nghĩ đến, anh đã cố ...

Không để Mạnh Toàn kịp nói hết câu, Đoan Trang nước mắt giọt ngắn giọt dài nói tiếp :

– Còn cô ấy ung dung ở nhà làm vợ anh, làm mẹ của con anh, sống sung túc trong ngôi nhà mà anh tạo dựng. – Đoan Trang xúc động thực sự, toàn thân cô rung lên – Anh bắt em làm vợ hờ của anh đến bao giờ ?

Mạnh Toàn buồn bã nói :

– Anh cũng đau lòng lắm khi bắt em chịu như vậy. Nhưng khi em đến với anh, em cũng biết là anh có Mai An rồi mà.

– Em biết ... - Đoan Trang nói trong tiếng nấc – Em cứ tưởng tình yêu của mình không so đo thiệt hơn. Nhưng em cũng cần được danh chánh ngôn thuận làm vợ anh, em muốn cô một đứa con do mình sinh ra, em muốn ...

Nói đến đây, Đoan Trang nghẹn lời, nước mắt ướt đầm gương mặt thanh tú của nàng. Nàng xoay người lại, ôm thật chặt Toàn, gục đầu vào vai anh, mặc cho nước mắt thấm sâu vào áo, vào ngực anh.

Đoan Trang biết rằng mình khó bề sống nổi nếu thiếu đi Mạnh Toàn, người đàn ông của đời nàng.

Đoan Trang đau khổ gào lên :

– Tại sao, tại sao em lại yêu anh đến như vậy chứ ?

Gương mặt ướt đầm nước mắt của Đoan Trang càng làm Mạnh Toàn thêm rung động. Bao lâu nay, anh vẫn tưởng rằng tình cảm giữa anh và cô chỉ là sự rung động bình thường của những người đàn ông và đàn bà khi quần quýt gần gũi nhau thôi.

Giờ thấy Đoan Trang đau đớn thật sự, lòng anh càng thêm yêu nàng

nhiều hơn.

Anh an ủi Đoan Trang mà như an ủi mình :

– Thôi, đừng khóc em à. Lỗi cũng tại anh. Anh cũng yêu thương em thật lòng chứ có phải giả dối đâu em.

Vừa nói, Mạnh Toàn vừa ghì sát Đoan Trang vào lòng, mặc cho Đoan Trang nước mắt thấm sâu vào áo làm da thịt anh nóng nóng. Anh ngồi yên cho Đoan Trang trách móc, giận hờn. Thường ngày, Đoan Trang là người rất cởi mở, vui vẻ, vậy mà hôm nay khi nói đến cuộc sống hôn nhân của anh, Đoan Trang không kiềm chế được tình cảm của mình, đã tức giận khi thấy anh mềm yếu.

Mạnh Toàn vẫn ôm ghì Đoan Trang vào lòng, thả thả tâm sự :

– Tội nghiệp cho em của anh phải chịu bao nhiêu tủi hờn ! Anh có lỗi với em, với Mai An. Anh chỉ xin em một thời gian ...

Nghe đến đây lửa giận trong lòng Đoan Trang bỗng bùng nổ lên bừng bừng, nàng xô Mạnh Toàn ra, gào lên trong tiếng nấc :

– Thời gian ? Anh nói với em bao nhiêu lần rồi, anh có làm được gì không ?

Mạnh Toàn đau khổ nói :

– Vậy em muốn anh phải làm gì bây giờ ? Muốn gì thì cũng phải từ từ nói cho rõ, chứ làm sao cô ấy có thể chịu đựng được sự thật phũ phàng như vậy.

– Nhưng em không còn thời gian cho anh nữa. Em thấy mình chịu quá đủ rồi.

Hoặc em hoặc cô ấy, em không muốn sống như thế này nữa, anh hiểu không ?

Bây giờ em đi đây, khi nào anh giải quyết xong với vợ mình thì tìm em cũng không muộn. Đừng bắt em phải làm tình nhân của anh nữa. Đoan Trang giằng co trong từng câu nói, chính nàng cũng không biết phải làm sao cho đúng nữa. Nếu ra đi mà bỏ Mạnh Toàn lại thì chẳng khác nào ba năm trời sống chung với anh bỗng chốc trở thành công không. Nhưng nếu cứ sống như vậy chẳng lẽ lại cam tâm làm tình nhân cho anh ấy suốt đời.

Lòng dạ rối bời, nàng đứng dậy lấy vali đồ của mình.

Mạnh Toàn nắm tay Đoan Trang kéo lại hỏi :

– Đi đâu ? Em không thể bỏ anh lại trong tình huống như thế này được.

– Em bỏ anh hay anh bỏ em ? Chỉ có việc nói với chị ấy về sự có mặt của em anh cũng không nói được, anh đừng đòi hỏi em điều gì nữa - Đoan Trang lớn tiếng.

– Thôi mà em, đừng xúc động quá không hay ! - Mạnh Toàn cố dỗ dành Đoan Trang.

Đoan Trang vùng tay ra khỏi tay anh, dậm bước đi. Mạnh Toàn cũng đi theo, nắm tay kéo Đoan Trang lại gần mình, ôm cô vào lòng thì thào :

– Em đừng đi, anh xin em ! Đừng bỏ anh trong lúc như thế này, anh rất cần em.

– Thôi, anh về với vợ anh đi !

– Chỉ có em mới hiểu anh thôi. Chỉ có em mới chia sẻ những khó khăn sướng khổ cùng anh. Cô ấy chưa bao giờ hỏi anh làm gì, đi đâu cả. Cô ấy chưa từng quan tâm đến anh và những việc làm của anh.

Em biết là em cần thiết thế nào với anh không hả Đoan Trang ? -

Vừa nói anh vừa vuốt tóc Đoan Trang, anh muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng cô và cũng xoa dịu chính anh.

Ngừng lại hồi lâu cho Đoan Trang bình tĩnh trở lại Mạnh Toàn nói tiếp :

– Để kỳ này trở về Sài Gòn, anh sẽ nói rõ cho vợ anh hiểu mọi chuyện, chỉ mong cô ấy thuận tình 1y hôn để anh được gần em.

Mạnh Toàn ghì chặt Đoan Trang vào lồng. Hơi ấm từ người anh tỏa ra làm dịu bớt nỗi đau buồn của cô. Những lời nói trầm ấm đầy vẻ chân tình của anh làm cô phấn chấn hẳn lên. Đoan Trang hỏi lại :

– Anh không hứa suông chứ ?

– Anh nói thật lòng mình mà em cũng không tin tưởng sao ? Anh thật rất cần có em bên cạnh.

Anh cho cô cảm giác gần gũi thương yêu, Đoan Trang xoay người lại, hai tay ôm eo Mạnh Toàn, miệng nở nụ cười mãn nguyện, thì thầm nói :

– Em yêu anh, nhưng anh hứa phải giữ lời đó nha, đừng để em đợi lâu nha anh.

Mạnh Toàn gật đầu nói :

– Anh yêu em nhiều lắm, em yêu ạ. Anh hứa sẽ nhanh thôi mà, nhưng em không hờn giận anh nữa nha.

Bao tức giận, muộn phiền của nàng vụt tan biến, Đoan Trang thấy lòng vui phơi phới. Lần đầu tiên Mạnh Toàn hứa với nàng một chuyện trọng đại như vậy thì mọi niềm hạnh phúc nào cho bằng được nữa. Những cố gắng của nàng giờ đây đã được bù đắp. Nàng

thấy tim mình đập rộn ràng hơn, lòng yêu đời hơn.

Hai người cứ đứng đó, họ ôm nhau, nghe nhịp đập trái tim mình hòa lẫn vào nhau, hơi ấm tỏa ra quấn quanh họ lại. Mạnh Toàn dìu Đoan Trang lại ngồi xuống giường, môi anh miết lấy môi cô thể hiện tất cả tình yêu và sự khao khát anh dành cho cô. Không có sự thèm muốn nào mãnh liệt bằng sau khi giận hờn nhau. Cứ thế cơ thể họ cứ nóng dần lên, họ quên đi những gì vừa trải qua. Hai người cứ quấn riết lấy nhau, yêu đương thoải mái. Họ say sưa như lần đầu gần nhau. Chỉ nghe tiếng Mạnh Toàn thủ thủ bên tai Đoan Trang.

– Nhưng về làm vợ anh rồi em phải hứa là sanh cho anh một thằng con trai đáng nhà em.

Đoan Trang ngây ngất trong hạnh phúc, gật đầu trả lời chàng :

– Anh muốn mấy đứa em cũng sanh cho anh, chỉ có điều anh phải thương yêu em đến suốt cuộc đời mình, anh chịu không ?

– Anh hứa mà.

Tiếng nói của họ ngưng lại nhường cho những nụ hôn nồng nàn say đắm.

Mạnh Toàn biết mình yêu và khó có thể rời xa Đoan Trang được đâu chỉ là giây lát. Chính Đoan Trang mới là người đem lại cho anh sức sống mãnh liệt, chính Đoan Trang mới cho anh những giây phút nồng nàn của tình yêu thăng hoa .

Mạnh Toàn hứa thì hứa với Đoan Trang như vậy nhưng anh không thể quên được cuộc điện thoại của vợ báo về căn bệnh của mẹ ,

nhưng nhớ lại lúc gặp mặt Minh Phương thì lại càng thêm lo lắng.

Nhiều lần anh muốn điện thoại hỏi thăm sức khỏe của mẹ vợ nhưng

không dám, tim anh cứ đập thành thịch, chân tay bủn rủn không dám đối diện với sự thật, dù là trong ý nghĩ.

Mạnh Toàn đưa Đoan Trang về đến Đà Lạt, hai người đăng ký phòng ở khách sạn xong thì nói với nàng :

– Em ở đây đợi anh. Anh về nhà mẹ vợ xem có chuyện gì không đã.

Nếu mọi chuyện là bình thường thì ngày mai mình về Sài Gòn.

– Nhưng anh nhớ gọi điện cho em biết tin đó nha.

– Ừ! em cứ đi vòng vòng chơi cho thoải mái, đừng ở trong nhà lại thêm khó chịu. Anh đi sẽ về liền.

Mạnh Toàn dặn xong thì vội vã đi ra.

Đoan Trang gọi với theo :

– Anh Toàn !

Anh quay lại hỏi :

– Gì đó em ?

Đoan Trang chạy lại nắm tay Mạnh Toàn nói :

– Anh phải nhớ là về sớm, đừng có ở đó luôn với vợ đó nha.

Đoan Trang mặc dù biết Mạnh Toàn rất thương yêu mình, song lại không khỏi ghen tức khi nghĩ đến chuyện anh ở bên Mai An.

Nàng nũng nịu :

– Thật em không muốn anh đi chút nào.

Mạnh Toàn dỗ dành :

– Anh về liền hà ! Từ hôm Mai An gọi đến nay đã hơn một tuần rồi, nếu má vợ anh mà bệnh nặng thì anh ân hận lắm. Thôi, để anh đi.

Đoan Trang không biết nỡ gì hơn đành bỏ tay Mạnh Toàn ra, nhìn dáng anh khuất xa nơi hành lang khách sạn mà trong lòng không

khỏi bức tức.

Mạnh Toàn đón taxi về đến nhà vợ mình lúc đó vào khoảng mười hai giờ trưa. Anh hơi ngạc nhiên thấy nhà cửa trong ngoài im ắng pha chút ảm đạm.

Anh gọi cửa hai ba lần mới thấy Minh Phương ra mở cổng.

Vừa nhìn thấy Minh Phương, Mạnh Toàn không khỏi hổ thẹn, cúi nhìn xuống đất, miệng lí nhí hỏi :

- Chào Minh Phương. Có Mai An ở nhà chứ ?
- Có Anh Toàn cứ vào nhà đi.
- Má vợ tôi khỏe không Minh Phương, tôi bận quá nên giờ mới về được.
- Thì anh Toàn cứ vào nhà đi rồi biết.

Minh Toàn thấy có chuyện gì đó không rõ ràng trong câu nói của Minh Phương nhưng không tiện nói ra. Anh lặng lẽ theo sau nàng đi vào nhà.

Căn nhà cũ kỹ bằng gỗ được bao quanh bởi những luống dâu tây càng thêm hiu quạnh khi cơn mưa bắt đầu lất phất. Mạnh Toàn thấy lòng mình se thắt khó tả. Anh cúi đầu đi thẳng vào nhà, tránh ánh mắt nhìn khó chịu của Minh Phương.

Người đầu tiên anh bắt gặp ngay phòng khách là vợ anh, Mai An đang ngồi im bất động, dường như không hề để ý đến sự có mặt của anh, dù rằng anh đang đi đến bên cạnh nàng.

Thấy thái độ của Mai An mà anh không khỏi bồn chồn. Cảm giác như nàng đã biết hết sự thật giữa anh và Đoan Trang, đang chờ để anh về giải bày, anh thấy tim mình đập mạnh hơn như đang đối diện với

chuyện sinh tử của gia đình mình.

Mạnh Toàn định hỏi Mai An một câu, song chưa biết nói sao trước thái độ của vợ thì liền liếc mắt nhìn một vòng quanh nhà.

Bất giác, chân tay anh run rẩy như không thể đứng vững được nữa. Hình ảnh bà Mai, má vợ anh được đặt trang trọng bên bàn thờ ánh mắt nhìn anh ra chiều trách móc.

Anh ngồi phịch xuống ghế bên cạnh Mai An, miệng lắp bắp :

– Em à ! Anh mới về . Mẹ ...

Mạnh Toàn im bất bởi không biết dùng lời lẽ gì để chia sẻ cùng vợ, một cảm giác tội lỗi dần xâm chiếm con người anh. Anh nhe răng ngào nhìn vợ đang ngồi bên cạnh, nàng không nói lời nào, chỉ thấy vai nàng rung rung, nước mắt từ đâu lã chã rơi khỏi hai khóe mắt làm Mạnh Toàn thêm đau lòng.

– Anh xin lỗi em, anh đã không có mặt để cùng em vượt qua mất mát đau thương này.

Mạnh Toàn nhẹ nhàng kéo Mai An vào lòng mình, nàng gục đầu vào ngực anh tức tưởi khóc. Bao ngày qua nàng vẫn cố đợi chờ chồng mình về bên cạnh để nỗi cô đơn được vơi bớt, giờ có anh đang ngồi bên cạnh vỗ về thì tiếng khóc vội òa ra thật bi thương.

Mạnh Toàn vuốt ve tóc vợ, siết chặt Mai An trong vòng tay rắn rỏi của mình nói :

– Chỉ tại anh cứ lo làm ăn, vô tâm mà không biết em phải tủi buồn một mình.

Anh xin lỗi em nha.

Mai An gật gật đầu. Nàng không giận hay tách anh mà chỉ thấy tủi

thân mình vì không có chồng chia sẻ lúc buồn khổ mà thôi. Mạnh Toàn cảm nhận được nỗi mất mát này là quá lớn với vợ mình nên không dám mong được nàng tha thứ, giờ thấy vợ gật đầu thì trông lòng bứt được phần nào lo lắng. Mạnh Toàn đỡ mặt vợ lên, nhìn thẳng vào mắt Mai An nói :

– Tội nghiệp vợ anh quá ! Em hãy đi ngủ nghỉ một chút đi. Hôm nay anh ở lại đây cùng em.

Minh Phương từ lúc Mạnh Toàn tới thì chỉ đứng lặng lẽ quan sát, giờ hỏi lại – Anh Toàn định ngày mai về Sài Gòn hay sao ?

– Ừ! để từ từ coi tình hình Mai An như thế nào mới dám quyết định. Minh Phương biết bạn mình thương chồng nên không hờn giận hay trách móc gì Mạnh Toàn, nàng thay bạn kể :

– Mẹ bị bệnh lâu rồi. Đã nhiều lần em nói mẹ báo cho anh Toàn và Mai An biết nhưng mẹ không chịu nghe. Mẹ nói tuổi mình lớn rồi, giờ chỉ mong Mai An được hạnh phúc bên cạnh chồng con mình, sống một cuộc sống vui vẻ là mẹ mãn nguyện rồi.

– Vậy sao Minh Phương không tự báo cho mình biết với ?

– Mẹ không cho phép. Mẹ nói mình mà nói cho Mai An biết là mẹ buồn mà chết sớm hơn. Giờ khi tuổi đã cao, mẹ chỉ mong được gặp lại người chồng quá cố của mình thôi. Mẹ muốn sống những ngày cuối đời trong hạnh phúc của vợ chồng anh.

Minh Phương vừa nói vừa liếc nhìn thái độ của Mạnh Toàn. Nàng thấy Mạnh Toàn quay mặt nhìn đi hướng khác mà không nhìn thẳng mình thì biết anh đang ngại nên không tiện nói tiếp.

Mạnh Toàn đứng dậy, đến bên bàn thờ thắp ba nén nhang, miệng

lầm bầm khăn vải :

– Mẹ ơi ! Con có lỗi với mẹ nhiều, vì không chăm sóc mẹ được chu đáo. Con những tưởng mẹ thích sống ở đây là vì không khí thoáng mát, yên tĩnh thích hợp với mẹ. Chứ có ngờ đâu mẹ sợ làm phiền vợ chồng con. Mẹ ơi ! Vợ chồng con không biết mẹ bệnh nặng để về an ủi mẹ. Con xin mẹ tha lỗi cho con và vợ con nha mẹ.

Mạnh Toàn ngừng một lát, lại nói tiếp :

– Mẹ đừng quá lo lắng, con sẽ thương yêu Mai An hết lòng:

Con hứa sẽ tạo cho nàng một cuộc sống hạnh phúc.

Anh cúi lạy ba cái rồi quay ra ngồi bên cạnh vợ nói :

– Em nghỉ ngơi đi, đừng quá muộn phiền sinh bệnh.

Minh Phương nhìn gương mặt hốc hác của bạn thì nói :

– Mai An vì đau khổ quá nên kiệt sức, chôn cất mẹ xong, em đưa cô ấy vào bệnh viện để truyền dịch phục hồi được phần nào sức khỏe, sáng nay mới về lại nhà đó.

Mạnh Toàn nghe lòng mình hối hận, quay sang vợ nói :

– Anh có lỗi với em nhiều quá ! Vợ của anh phải chịu bao nhiêu là đau đớn mà anh nào hay nào biết. Thôi, giờ có anh ở đây rồi, em đi nghỉ ngơi đi.

Mai An lặng lẽ gật đầu, nói :

– Em không sao đâu, em sẽ khỏe thôi mà.

Mạnh Toàn nghe tiếng vợ thều thào thì nói :

– Anh biết em muộn phiền sinh tâm bệnh, nếu không nghỉ ngơi xem ra khó vẽ khôi phục được. Giờ ngủ đi em Minh Phương nước mắt chảy ràn rụa đưa tay lau mắt nói :

– Anh Toàn ở đây với Mai An. Em về nhà, đến chiều lại qua.
– Ừ, Minh Phương cứ về đi. Anh lo cho Mai An được mà.
Vừa nói, anh vừa vuốt ve Mai An, ôm nàng vào lòng mong bù đắp được phần nào những mất mát của vợ mình.

Chốn Bình Yên

Chương 6

Đoan Trang đi ra đi vào đợi Mạnh Toàn mà lòng nóng như thiêu như đốt. Đúng là khi người ta chờ đợi một điều gì thì thời gian dường như dài thêm ra. Nàng vừa sốt ruột, vừa thêm tức giận nghĩ đến cảnh Mạnh Toàn sum vầy cùng vợ con cười cười nói nói thì lửa giận càng thêm sôi sục. Mạnh Toàn đi đã hơn một ngày mà không điện thoại báo cho nàng biết tình hình như thế nào làm nàng thêm đứng ngồi không yên.

Vừa thấy dáng Mạnh Toàn mở cửa phòng bước vào, Đoan Trang vội quay mặt vào tường không thèm nhìn anh ra chiều giận dữ. Mạnh Toàn đang đau lòng nên không thấy thái độ của Đoan Trang, anh chỉ thở dài nói :

– Em chuẩn bị quần áo xong chưa, mình về Sài Gòn nha.
Không thấy Đoan Trang trả lời, Mạnh Toàn đi thẳng tới tủ đựng quần

áo, mở tủ lấy ra vali đồ của mình và của Đoan Trang, đặt lên giường hỏi :

– Em chuẩn bị xong chưa, mình về.

Đoan Trang quay lại nhìn anh hỏi giọng khó chịu :

– Sao giờ này anh mới về ?

– Tại anh không nỡ nhìn cô ấy đau khổ như vậy. - Mạnh Toàn nói mà không dám nhìn thẳng mặt Đoan Trang.

Đoan Trang hỏi lại :

– Chứ anh bỏ em ở đây chờ anh đến mỗi mùng thì sao ?

– Sao em lại so sánh mình với Mai An như vậy ? - Anh hỏi giọng buồn buồn.

Đoan Trang thấy thái độ của Mạnh Toàn thì càng thêm tức giận hỏi lại :

– Thì đã sao ? Anh nói về liền mà hơn một ngày không thèm gọi cho em biết tin. Vậy chứ anh đi đâu giờ này mới về tới ? Sao không ở luôn với vợ anh đi !

Nghe giọng ghen tức của Đoan Trang Mạnh Toàn mới sức tỉnh ngộ . Thì ra Đoan Trang giận vì anh về nhà với Mai An. Nhưng vì quá đau buồn nên anh không để ý. Anh quay lại nhìn Đoan Trang nói :

– Bà ấy mất rồi.

Đoan Trang đang giận nghe Mạnh Toàn nói gì không rõ, đành hỏi lại :

– Anh nói sao ? Ai mất cái gì ?

– Anh nói là má vợ anh mất rồi. Bà đã qua đời ngay sau khi Mai An gọi điện cho anh, nhưng anh vì đang rối bời ruột gan nên không về :

Giờ thấy cô ấy đau khổ như vậy, anh ân hận trong lòng lắm.

Đoan Trang vẫn không tin đó là sự thật, nàng hỏi lại :

– Thật à ! Sao tự dưng lại mất ?

Nàng bỗng nhận ra câu hỏi vô duyên của mình đành im bặt, ngược nhìn Mạnh Toàn, ánh mắt đầy ân hận.

Mạnh Toàn trả lời :

– Bà b xơ gan. Bệnh lâu rồi nhưng không chạy chữa, lại không báo cho vợ chồng anh biết vì sợ vợ chồng anh buồn.

Đoan Trang mặc dù đang hối hận vì sự tức giận vô lí của mình nhưng nghe giọng nói của Mạnh Toàn cứ vợ chồng anh hoài thì thêm bực lắm nhưng không dám nói.

Nàng im lặng nghe Mạnh Toàn nói :

– Tội nghiệp Mai An ! Mới mấy ngày không gặp mà trông nàng bi thảm quá.

Hai mắt khóc nhiều quá nên sưng húp, đáng vẻ gầy gò thiếu nảo.

Anh nói mấy, nàng cũng không chịu đi ngủ nghỉ cho khỏe. Ngặt nỗi, ngày mai anh có một cuộc họp quan trọng báo cáo tình hình công tác hai tuần qua, nên đành nhờ Minh Phương săn sóc hộ. Giờ mình về Sài Gòn cho kịp sáng mai đi làm.

Đoan Trang nghe trong giọng nói của Mạnh Toàn đầy chất bi thương và chứa chan tình yêu anh dành cho vợ, dù rất buồn nhưng cũng cố hỏi lại – Vậy là em phải tiếp tục chờ đợi anh sao ?

Mạnh Toàn im lặng giây lâu rồi nói :

– Đành phải vậy thôi em ạ. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này đâu. Cô ấy đã quá đau khổ, anh mà nói ra chắc cô ấy sống không nổi

đâu.

Đoan Trang thở dài nói :

– Sao lúc nào em cũng gặp trắc trở, hay tại ông trời muốn thử thách lòng em?

– Thôi mà em, đừng trách anh ! Anh làm sao nói ra vào lúc này được. Mai An đang suy sụp tinh thần dữ lắm, không khéo căn bệnh tim của nàng tái phát thì anh chỉ có nước xa em luôn đó . Em ráng chờ cho Mai An khỏe lại một chút rồi anh sẽ nói cho nàng hay, chịu không ?

– Đành phải vậy thôi chứ biết sao, nhưng anh không được nuốt lời đó nha.

– Ừ anh không nuốt lời, nhưng em cũng đừng làm khó anh quá, được không ?

– Dạ.

Mạnh Toàn nằm vật ra giường, định bụng nghỉ cho khỏe lại rồi đi, anh dặn Đoan Trang :

– Chắc anh nằm một chút, khoảng nửa tiếng nữa em kêu anh dậy mình cùng về nha.

– Dạ, anh nghỉ ngơi đi. Em đi coi có cần mua gì thêm không. Chút nữa về, em sẽ gọi anh dậy.

– Ừ vậy cũng được.

Mạnh Toàn nói xong nằm thêm thiếp chìm sâu vào giấc ngủ.

Bé Phương Thanh nũng nịu hỏi cha :

– Sao ba không nói với mẹ chuyện hôm hôm bà nội nói ?

Mạnh Toàn đang theo dõi chương trình trên TV nghe con hỏi nên ậm

ừ :

– Chuyện gì hả con ?

– Thì chuyện bà nội kêu ba hôm trước đó Mạnh Toàn chợt nhớ ra, miệng mở to :

–Ồ! ba quên mất. Vả lại, sao con biết mà nói.

Phương Thanh hồn nhiên trả lời :

– Thì cũng tại bà nội, bà nội thấy mấy tháng nay ba không trả lời chuyện đó nên nội bảo con nhắc ba. Bà nội nói, con lớn rồi cũng nên , có một đứa em cho vui nhà vui cửa.

Mạnh Toàn sa sầm mặt không vui, nói :

– Chuyện người lớn mà bà nội cũng đem ra nói với con, thiệt là.

Phương Thanh bảơ chữa :

– Không phải đâu ba. Tại con hỏi, bà nội mới nói đó chứ.

– Con hỏi gì ?

– Con hỏi :

bà nội kêu ba về bàn công chuyện quan trọng lắm hả nội, nên bà nội cho con nghe. Nhưng con thấy mấy tháng nay mẹ buồn chuyện bà ngoại mất nên không nhắc.

Mạnh Toàn nhắc nhở con :

– Con càng lớn càng tò mò đó nha, chuyện ba với nội nói chuyện mà con hỏi, vậy mà bà nội lại chiều con, chuyện gì cũng kể mới kỳ chứ.

– Cũng tại con quan tâm ba nên mới hỏi chứ bộ.

Mạnh Toàn mắg yêu con :

– Thôi, cám ơn con. Mai một chuyện người lớn thì đừng xen vào nghe chưa.

– Ba ...

Mạnh Toàn nhớ lại hôm mẹ chàng kêu về nhà. Thái độ bà rất gay gắt, bà hết lời muốn chàng khuyên Mai An sinh cho bà một thằng cháu nội. Nhưng sức khỏe Mai An đâu dễ đáp ứng ý bà. Mạnh Toàn chưa kịp bàn với vợ thì Mai An đã buồn phiền đến suy sụp từ lúc mẹ nàng qua đời. Từ đó anh quên bẵng đi chẳng còn nhớ gì nữa. Giờ nghe con gái nhắc thì mới giật mình, nghĩ lại thái độ mẹ chàng gần đây hình như không vui. Anh tưởng bà giận làm ăn bên ngoài nên không hỏi. Nào ngờ Mạnh Toàn ngồi chăm chú nhìn TV mà suy nghĩ miên man tận đâu đâu, đôi mắt nhanh nhẹn thường ngày giờ nhìn thất thần. Anh thật không biết nói với Mai An như thế nào để nàng hiểu, chỉ sợ nàng càng thêm giận mẹ mà thôi.

Bé Phương Thanh lay lay tay ba, hỏi :

– Mà này giờ ba chưa trả lời con, ba nói với mẹ chưa ?

– Chưa.

Mai An vừa từ bếp đi lên nghe con nói thì hỏi lại chồng :

– Chuyện gì vậy anh. Con hỏi anh có chuyện gì nói với em sao ?

– À không, ... không có gì. - Mạnh Toàn ấp úng.

Mai An nhìn thẳng chồng, hỏi :

– Chuyện gì nói cho em nghe với, sao anh phải ấp úng như vậy ?

– À ! Chiều, anh nói cho nghe.

– Bây giờ nè ? Làm gì mà hai cha con cứ mờ ám dữ vậy ?

Mai An nói bằng giọng trách móc.

Mạnh Toàn cười cười :

– Thì con nó nói nó muốn có thêm đứa em trai, mà không dám nói

với em, bảo anh nói giùm. Đúng không con ?

Mạnh Toàn quay qua nheo nheo mắt ra dấu con. Bé Phương Thanh hiểu ý cha, nói :

– Đúng đó mẹ ! Bạn con, ai cũng có em cả. Chỉ có con là con một thôi. Mấy đứa nó ghẹo con là con cầu tự, quê lắm.

Mai An đang vui nên ghẹo con :

– Thì rõ ràng con là con cầu tự chứ gì nữa. Là con một thì được thương nhiều con không thích sao ?

Bé Phương Thanh nhõng nhẽo :

– Con không chịu. Giờ con muốn có em, mẹ sinh cho con một đứa em nha mẹ.

– Nhưng mẹ ...

Mai An bỏ lửng câu nói của mình, nàng biết có nói thêm con cũng không hiểu.

Nhưng một nỗi buồn từ đâu lan tới làm tâm trí nàng chợt chùng xuống. Mai An ngồi yên bất động trên ghế salon làm bé Thanh hoảng hồn.

– Sao vậy mẹ, sao tự nhiên mẹ không nói gì hết vậy ?

Mạnh Toàn an ủi vợ :

– Thôi đừng buồn em ạ. Tại con còn nhỏ nên nghĩ sao nói vậy thôi.

Mai An thở dài, lắc đầu nói :

– Em có giận con đâu. Em chỉ thấy hơi buồn, cũng tại em.

– Thì nếu em muốn, hai vợ chồng mình sẽ đi khám bác sĩ tư nhờ họ cho mình chế độ điều trị thích hợp biết đâu mình lại có một đứa con.

– Dạ! Để em suy nghĩ đã.

– Ủ, không có gì gấp cả, cứ từ từ cũng được mà em Mạnh Toàn quay qua nhìn con cười. Hai cha con trong lòng hồ hởi lắm.

Mạnh Toàn nói :

– Như vậy là con sắp có em rồi, con phải lên kế hoạch dạy em đi đó

.

– Dạ .

Mai An liếc hai cha con, nói :

– Nghe anh và con nói, ai cũng tưởng chắc em đang có thai không bằng.

– Chỉ cần em đồng ý, vậy là cơ hội đạt được 80% rồi còn gì. Giờ mình giúp sắp xếp thời gian để đến gặp bác sĩ Hòa thôi.

– Em cũng hy vọng được bác sĩ đồng ý.

– Ủ Mai An ngẩng mình trước gương, vẻ đẹp ngày nào càng được tôn vinh cùng độ tuổi của nàng. Nước da trắng hồng hào gương mặt trái xoan và chiếc mũi thanh tú mà Mai An chỉ cần trang điểm thêm một chút là khẳng định được sắc đẹp của một người phụ nữ ngoài ba mươi luôn mặn mà hấp dẫn Mai An mặc bộ đồ vest màu đỏ booc-đô,tay cầm một cái xách tay cùng màu.

Dù sáng nay khi nhận tin nhắn trong máy điện thoại cầm tay của chồng, cô đã ngờ ngợ hiểu phần nào. Nhưng vì tin Mạnh Toàn không lừa dối mình, Mai An cần phải kiểm tra tận mắt mình xem điều đó đúng hay sai.

Mai An đi ra, ngang qua phòng bếp, nhìn vào và nói :

– Chị Thủy à ! Trưa nay tôi không ăn cơm, chị ăn xong dọn dẹp sạch sẽ phòng tôi giùm nha.

– Dạ. Chị đi ra ngoài có chuyện gì gấp hả ?

– Ừ! Nếu chồng tôi gọi điện, chị nói tôi đi mua đồ một chút sẽ về ngay.

– Dạ. - Chị Thủy vui vẻ trả lời.

Chị Thủy là người giúp việc cho Mai An mấy năm nay, một mực trung thành với gia đình nàng. Thường ngày, khi chồng con đi hết thì Mai An chỉ có mình chị để bầu bạn tâm sự. Chị Thủy có gương mặt khá đẹp nhưng hơi buồn, chị tâm sự với Mai An về gia cảnh nghèo khó của chị, và người chồng một dạ hai lòng mà không có tiếng trách oán cho ai, chị luôn nghĩ rằng tại mình nghèo khó mà ra nông nổi nên quyết định phải cho con được ăn học đến thành nhân. Gia đình chị ở Bến Tre, từ khi vợ chồng xa nhau, chị đem con về gửi bên nhà ngoại, nhờ ông bà chăm sóc con thay chị. Bù lại, chị lên đây giúp việc mong có thêm tiền gửi về nuôi ông bà và đưa con trai đang theo học tiểu học ở trường làng.

Mai An từ chỗ đó mà quý chị Thủy, coi chị như là chị em trong nhà, nàng trân trọng tính chịu thương chịu khó và tính trung thực của chị, và chị Thủy cũng rất thương Mai An, chia sẻ những vui buồn cùng nàng.

Dặn dò chị Thủy xong, Mai An đi thẳng ra ngoài, kêu một chiếc taxi đang đậu gần nhà, bảo lái thẳng đến công ty Phong Toàn.

Công ty Phong Toàn được đặt trên đường Lý Thái Tổ, cách nhà ngoại Mai An khoảng bốn cây số. Nàng ít khi đến đây vì thấy hơi e ngại, chị sợ người ta dị nghị chồng nàng thì không hay. Xe vừa dừng lại, nàng nhìn quanh và chọn cho mình một quán nước đối diện, nhìn thẳng

qua hướng cổng công ty Phong Toàn.

Công ty được thành lập nhiều năm nay, từ khi chỉ là cửa hàng mua bán linh kiện máy vi tính mà giờ đây đã là một công ty đồ sộ với hơn một trăm nhân viên, từ phòng lắp ráp đến bảo hành, mà Mạnh Toàn lại là phó giám đốc.

Mai An ngồi thấp tha thấp thỏm, không biết việc mình đến đây có quá bất nhã hay không. Chỉ còn mười lăm phút nữa là đến giờ hẹn mà sao nàng thấy thời gian như dài thêm ra. Nàng chợt nhớ lại tin nhắn sáng sớm nay trên điện thoại của Mạnh Toàn lúc nàng còn đang mơ ngủ ...

– Tít, tít ...

Tiếng chuông điện thoại làm Mai An giật mình thức giấc, nàng nhìn lên chiếc bàn đặt sát bên giường thấy điện thoại cầm tay của chồng nàng đang sáng lên, vừa rung vừa reo. Nàng ngồi dậy, với tay cầm lấy, mắt liếc nhìn sơ qua, miệng lẩm bẩm :

"Chỉ là một tin nhắn thôi mà reo ầm lên, đáng ghét" rồi đặt lưng nằm xuống định ngủ thêm một chút nữa.

Mai An tối hôm trước do đọc sách trễ mà ngủ cứ chập chờn đến sáng, nàng thấy trong người mệt lả nên không dậy nổi.

Vậy mà giờ lại bị điện thoại của Mạnh Toàn làm phiền thì thầy hơi bức bức trong lòng.

– Tít, tít ...

Chiếc điện thoại lại vừa rung vừa reo, nàng nghĩ :

Lại là một tin nhắn chứ gì".

Nàng biết giờ này chồng mình đang ở trong nhà vệ sinh. Nhưng ai

mà nhắn tin vào lúc sáng sớm như vậy. Nàng không gọi chồng mà đưa tay lấy chiếc điện thoại, nàng không bấm tắt mà cứ nhấn nút OK. Dòng tin hiện ra, Mai An nheo nheo mắt cho tỉnh rồi đọc :

Ngủ ngon không anh, dậy còn đi làm nữa. Trưa nay em ghé ngang công ty anh, mình cùng đi ăn trưa nha . - Vợ yêu của anh.

Mai An đặt điện thoại trở về vị trí trên bàn, nàng nằm vật xuống giường nghĩ ngợi. Nàng không thể tin được sao lại có tin nhắn trên máy của chồng mà lời lẽ thật âu yếm như vậy. Nàng tự nhủ :

"Ai là người nhắn tin, có quan hệ gì với chồng mình sao ?".

Nhưng rồi lại chống chế :

"Chắc người ta lộn số thôi, chứ anh ấy làm gì có người khác chứ ? .

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Mai An vẫn nhẹ nhàng ngồi dậy, lấy điện thoại đọc cho thật kỹ lại tin nhắn, ghi lại số điện thoại vừa nhắn tin. Xong đâu đó rồi nàng nằm xuống giường, nhắm mắt vờ ngủ say. Mai An mới nằm xuống đã nghe tiếng Mạnh Toàn từ nhà tắm vọng ra :

– Mai An ! Em dậy chưa, đưa giùm anh cái khăn ! Mai An à ! Chưa dậy hả ?

Mai An vẫn im lặng lắng nghe:

Giọng nói của Mạnh Toàn nghe bình thường như thế sao Mai An lại thấy có điều gì không ổn. Nàng nhớ lại cách đây mấy năm, khi Mạnh Toàn luôn quấn quýt bên nàng, không bao giờ gọi nàng là Mai An mà luôn âu yếm gọi là vợ yêu hay bà xã của anh. Vậy sao bây giờ anh lại nói nàng với nàng không còn thân mật nữa. Hay là anh đã có người khác thật rồi.

Mạnh Toàn đi ra thấy Mai An vẫn nằm im trên giường, mắt nhắm nghiền thì lại gần hỏi :

– Em bị mệt hả Mai An ? Tối qua lại mất ngủ nữa à ?

– ...

– Em có cần đến bác sĩ Bình không, chút nữa anh kêu anh Phong tài xế về đưa em đi.

Mai An từ từ mở mắt, ngáp dài một cái nói :

– Không cần đâu anh, em chỉ thấy người mình hơi mệt, chẳng biết có sao không.

– Hay là em đã có thai. Em cần phải nghỉ ngơi đi. Chiều anh về , mình đi bác sĩ Hòa, chịu không ?

– Dạ, em không chắc là có phải có thai không, mình đi khám có tiện không anh ?

Mai An hỏi lại chồng cho có chuyện vậy thôi thứ thực ra nàng thấy trong người cũng bình thường, chẳng có mệt mỏi hay đau nhức gì cả. Nhưng Mạnh Toàn lại thấy mừng rỡ lắm, nghĩ đến chuyện có thêm một đứa con, anh vui vẻ nói :

– Có gì mà em ngại, chẳng phải em cũng đang mong có một đứa con sao ? – – Phải.

– Công nhận ông bác sĩ này hay thật, từ ngày anh đưa em khám ở phòng mạch ông thì giờ mình lại có tin vui rồi.

Mạnh Toàn mừng rỡ vuốt tóc vợ nói :

– Cảm ơn em nha. Anh hứa chiều nay sẽ về sớm với mẹ con em.

Mai An vẫn dửng dưng nói :

– Thôi, anh cứ lo cho xong công việc rồi về cũng được. Chưa chắc

em có thai đâu , đừng mừng quá rồi rủi không có lại buồn.

– Anh có buồn đâu. Dù có hay không thì em vẫn là vợ của anh mà .
Thôi, anh đi đây trễ quá rồi. Em ở nhà có gì không ổn thì gọi cho anh
nha.

– Dạ.

Mai An vẫn nằm im trên giường cho đến khi nghe tiếng chân Mạnh
Toàn đi khuất ra cổng. Nàng ngồi dậy, vươn hai tay thở một hơi thật
sâu lại thấy lòng mình thoải mái hơn, liền đi ra khỏi phòng xuống
phòng bếp nói với chị Thủy :

– Hồi nãy anh Toàn không ăn sáng sao chị ?

– Dạ, anh nói trễ quá nên sẽ ăn ở công ty luôn.

– Bé Phương Thanh dậy chưa chị ?

– Dạ, dậy ăn sáng rồi đi cùng ba luôn rồi. Sáng nay trông anh có vẻ
phấn khởi lắm đó chị.

– Ủ! chị dọn giùm tôi bữa ăn sáng, tôi ăn rồi có chút chuyện phải đi
ra ngoài nữa.

– Dạ.

Mai An đang nghĩ đến đây thì bỗng trước mặt nàng, Mạnh Toàn ung
dung từ trong cổng công ty bước ra, trên tay cầm chiếc cặp thường
ngày chàng hay mang, nhưng mắt lại nhìn qua nhìn lại như đang cố
tìm kiếm ai đó .

Tim Mai An đập thật mạnh, chỉ sợ Mạnh Toàn nhìn qua mà thấy nàng
thì thật không biết lý giải như thế nào cho đúng.

Nàng ngồi nép vào bên trong, nhưng mắt vẫn không bỏ sót một chi
tiết nào.

Và rồi một chiếc xe hơi đời mới dừng lại, trên xe là một người phụ nữ có dáng vóc cao ráo, đôi chân dài trong bộ đầm vest bước xuống, gương mặt rạng rỡ khi thấy Mạnh Toàn. Người con gái kia đưa tay ra nắm lấy tay Mạnh Toàn, cười nói vui vẻ điều gì. Mạnh Toàn choàng tay qua vai người con gái lạ, kéo cô gái nép vào vai mình, sau đó họ lên xe đi mất.

Mai An ngồi im thất thần. Như vậy tin nhắn kia là thật, nàng đâu cô nghi oan cho chồng, nàng đã nghĩ đúng mà. Anh đang sống đôi cùng người con gái xinh đẹp khác.

Vậy là anh đã có người khác, một người con gái duyên dáng và tuyệt vời như một đóa hoa hồng. Mai An không thể ước đoán trước tuổi của cô nàng vì nét trẻ trung quyến rũ lại rất hợp thời. Từ lúc nào, không biết do nỗi buồn mệnh mang hay là sự tự ái vô bờ, Mai An chảy dòng nước mắt tủi hờn.

Mai An uể oải đứng lên, sau khi đã tính tiền xong. Tâm trạng rối bời. Nàng muốn bước chầm chậm về nhà cho lòng mình nhẹ bớt, nhưng chân thì cứ như muốn chạy trốn điều gì xấu xa ghê gớm.

Mai An đi như chạy ra khỏi quán nước, nàng không còn biết là phải đón taxi ra về nữa, chân cứ bước vô hồn qua từng con đường ngắn dài khác nhau, lòng đau đớn vô hạn. Tâm trạng lúc thì xấu hổ, lúc lại thấy đớn đau, thật không có gì diễn tả được cảm xúc triền miên của nàng bây giờ.

Mai An như thấy lại thái độ của Mạnh Toàn sáng nay, mừng vui khi nghĩ rằng nàng có thai, rồi còn hứa hẹn chiều nay về sớm để đưa nàng đi khám bác sĩ, Vậy mà giờ này anh lại cùng đi với người khác

một cách thân mật như vậy sao ? Sao thái độ của chồng nàng và cô gái kia lại gần gũi như vậy ? Họ quen nhau bao lâu rồi ? Chắc là lâu lắm nên mới gần gũi nhau thế. Bao nhiêu câu hỏi rồi câu trả lời cứ kéo nhau đến, Mai An lầm lũi bước đi, mắt nhìn xuống chân mình. Nàng không dám nhìn ai nữa, cảm giác hổ thẹn như vừa lấy cắp một thứ gì mà bị người ta bắt gặp. Mai An cảm nhận được gương mặt đỏ ửng và nóng bừng của mình giờ đây chắc là rất khó coi. Con đường gần bốn cây số từ công ty của chồng về nhà sao giờ đây lại ngắn đến thế. Nàng rẽ vào bưu điện gần nhà, gọi điện thoại đường dài về Đà Lạt :

– Alô, xin lỗi phải anh Đình Trung không ạ ?

– Anh đây nè, Mai An phải không em ?

Giọng Đình Trung trù mếu.

– Dạ phải.

– Sao em gọi cho anh vậy ? Thăm anh hay có chuyện gì không vui ?

– Dạ

Mai An ngập ngừng không biết nói sao nên im lặng. Một lúc sau, Mai An nói mà giọng nghẹn ngào :

– Không có gì anh ạ. Tự dưng em muốn nghe tiếng của anh thôi.

– Em đừng dối anh. Em đang khóc phải không Mai An ? - Đình Trung lo lắng hỏi.

– Anh biết em đang khóc mà, nói cho anh nghe đi, có chuyện gì làm em phiền lòng ? - Đình Trung tha thiết hỏi.

– Đừng im lặng nữa Mai An ạ. Nói đi anh mới có thể chia sẻ cùng em chứ.

Mai An vẫn im lặng, nàng không biết phải nói gì với Đình Trung đây ?

Chẳng lẽ lại nói rằng :

"Anh ạ, chồng em có người khác , hay chồng em ngoại tình . Mai An chỉ biết khóc cho thỏa bớt lòng mình đang đau xót.

Tiếng Đình Trung trong ống nghe vẫn nài nỉ :

– Mai An à ! Nói cho anh nghe đi ! Gia đình em có chuyện gì không vui à ?

– ...

– Thôi, nếu em không nói được thì thôi, em cứ khóc đi cho vơi bớt phiền muộn ước gì anh có thể ở bên em giờ này.

– Không sao đâu anh, em sẽ vui lại bây giờ.

– Em có cần anh xuống Sài Gòn với em giờ không hả Mai An ?

Mai An hốt hoảng la lên :

– Không được đâu anh, em chỉ cần nghe tiếng nói của anh để biết mình vẫn có người an ủi, đừng xuống đây mọi chuyện sẽ rối rắm thêm.

– Anh không yên tâm. Có chuyện gì thì em phải gọi cho anh liền nha.

– Dạ.

Mai An cúp máy, nàng bước ra khỏi bưu điện với tâm trạng nhẹ nhàng hơn khi nãy. Mặc dù nàng không nói được gì cho Đình Trung, nhưng nghe giọng anh tha thiết như vậy nàng phần nào cũng nguôi ngoai được nỗi đau trong lòng.

Về đến nhà. Mai An đi thẳng vào phòng nàng khóa chặt cửa phòng mình lại, leo lên giường ngồi co ro trong góc. Bóng tối trong căn phòng càng làm Mai An cô đơn hơn vạn lần.

Mai An buồn bã nghĩ đến cảnh chia tay chồng. Gia cảnh nàng rồi đây sẽ tan vỡ, liệu có đáng hay không. Nhưng là một người phụ nữ, có ai chịu chấp nhận cảnh chung chồng. Mạnh Toàn là đàn ông, vui vẻ bên ngoài mà không nghĩ gì đến tình cảm của vợ con thì thật là quá đáng, nàng không thể bỏ qua hay tha thứ gì cả. Biết đâu anh đã ngầm chọn người ta rồi thì sao.

Nàng lắc đầu khi nghĩ rồi đây chồng mình sẽ vui vẻ bên người phụ nữ xinh đẹp kia ngay trong căn nhà này. Nàng không biết quyết định ra đi của mình là đúng hay sai nữa. Chẳng lẽ lại im lặng để chồng mình sống cùng người con gái kia sao ?

Mai An bỏ lửng những câu hỏi và trả lời đó đi. Bỗng chốc tất cả các sự kiện kéo nhau về liên kết lại thành một chuỗi dài, Nàng nhớ lại những chuyến công tác của chồng càng ngày càng dài thêm ra. Lúc đầu chỉ là một hai ngày, nhưng càng về sau thì có lúc là một tuần, nửa tháng, thậm chí một tháng. Nàng chưa từng ghen bóng ghen gió về một cô nào mà chồng mình kể lại.

Những chuyến đi xa của Mạnh Toàn thường thì Mai An vẫn nghĩ rằng vì anh là người đam mê công việc, muốn tự thử thách mình trong làm ăn và những thành công của anh đã minh chứng được phần nào tài năng thiên bẩm của anh.

Mai An biết mình yêu chồng và được chồng yêu, nàng không đòi hỏi những lời nói âu yếm hay cử chỉ thân mật của chồng vì nàng tin rằng ai đã kết hôn nhiều năm đều như vậy cả, nàng chỉ luôn nhắc nhở chồng về gia đình nhỏ của mình để anh có đi xa vẫn luôn nhớ mong về nơi đây.

Mai An cố xua đi những suy nghĩ lung tung để khẳng định rằng Mai An vẫn là chồng mình, là người tốt nhất với mình. Rằng anh vẫn chăm sóc nàng không ngại khó khăn, anh mong chờ nàng sanh cho anh một đứa con. Nếu không yêu nàng, sao anh lại đối xử với nàng dịu dàng như vậy. Nhưng hình ảnh người phụ nữ kia lại tràn về, cô ta xinh đẹp với làn da trắng ngần rạng rỡ, gương mặt thanh tú nhưng sắc sảo. Một nét đẹp đầy quyến rũ mà thậm chí nếu vô tư xét đoán thì nàng còn bị mê hoặc, huống chi là Mạnh Toàn. Mai An lại thấy chồng mình tay trong tay với cô gái ấy bước đi, nụ cười rạng rỡ trên môi anh chứng tỏ họ đã có thời gian dài yêu nhau say đắm. Vậy cô ấy là ai, ở đâu ?

Mai An nằm xuống giường, cố dỗ giấc ngủ để xua đi những hình ảnh chồn vờn trong tâm trí của mình nhưng không được. Đột nhiên nàng nhớ đến Đình Trung, không biết giờ này anh đang làm gì, có đang nghĩ đến nàng không ? Sao nàng lại quyến luyến Đình Trung như vậy chứ ? Sao ánh mắt buồn buồn chứa chan tình cảm của chàng lại cứ đeo đẳng tâm trí nàng. Nàng nhớ vầng trán rộng, gương mặt khá khôi ngô, đôi mắt quyến rũ nhưng dịu dàng. Nàng nhớ nụ cười rạng rỡ của chàng khi thấy nàng tỉnh dậy trong bệnh viện, sao mà chân thành đến thế ? Những hình ảnh về con người dễ yêu đó cứ triển miên trong trí nhớ nàng biết bao giờ xóa mờ đi được.

Mai An lại không khỏi thắc mắc sao Đình Trung lại tốt với nàng như vậy ?

Sao anh ấy lại thương yêu nàng khi nàng đã có Mạnh Toàn kia chứ ?

Mai An nằm im để cho trí óc mình miên man suy nghĩ như vậy cho

đến khi nghe tiếng gõ cửa, tiếng Mạnh Toàn phá tan sự im lặng :

– Mai An à ! Mở cửa cho anh !

– ...

– Mai An ơi ! Em ngủ hả, mở cửa cho anh đi !

Mai An nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Mới ba giờ chiều mà Mạnh Toàn đã về sao. Nàng từ từ đứng dậy, bước ra mở cửa cho chồng mà không ngước mặt lên nhìn anh.

– Mai An ! Em sao vậy ? Sao vẻ mặt em bơ phờ quá vậy ? Có chuyện gì sao em ?

Mạnh Toàn hỏi vợ đầy lo lắng.

Thấy vợ không trả lời, anh tưởng Mai An mệt quá mà không nói được, nên hỏi tiếp :

– Em bệnh hay do nghĩ đến mẹ mà buồn phiền ?

Mai An không trả lời chồng mà mắt nhìn anh ra vẻ khó chịu. Tự dưng nàng cảm nhận trong giọng nói này một sự gian dối không thể chịu được. Mạnh Toàn từ nãy giờ không để ý thái độ khó chịu của vợ mình, anh vẫn an ủi :

– Em đừng đau buồn quá em ạ ! Mẹ đã đi được gần ba tháng rồi, chắc mẹ cũng không muốn thấy em buồn như vậy đâu. Giọng anh vui hơn – Em thấy không, anh hứa về đưa em đi khám bệnh là về liền nè .Em ngồi dậy thay đồ đi !

Anh chợt ngạc nhiên khi thấy bộ đồ Mai An còn mặc trên người mà lúc về nàng chưa thay ra, anh hỏi :

– Em mới đi đâu về sao ?. Sao anh hỏi gì cũng không trả lời hết vậy Mai An ? Vừa nói, Mạnh Toàn vừa ngồi xuống bên cạnh vợ. Anh đưa

tay lên vuốt lại mái tóc rối bù của Mai An, giọng thỏ thẻ :

– Chắc, là bị cái thai làm cho mệt mỏi. Giờ anh đưa em đi. Tối nay, anh đặt một bàn ở nhà hàng cho hai vợ chồng mình ăn mừng tin vui, em chịu không ?

– Thôi, em không đi đâu, anh đi một mình đi !

Mai An trả lời chồng, cô ngược lên nhìn thẳng mặt Mạnh Toàn. Cô không hiểu sao anh lại có thể ung dung nói chuyện tình cảm với nàng, còn người phụ nữ kia là ai ?

Mạnh Toàn thắc mắc hỏi lại :

– Sao tự nhiên em lại muốn không đi. Em nên ra ngoài chơi khỏe, lại tốt cho con nữa.

– Ừ! Anh mà cũng biết lo cho em sao ?

Mai An nói giọng hơi bức mình.

– Sao tự nhiên gắt gỏng với anh ?

Mai An trầm ngâm suy nghĩ, cô nói như tâm sự với bản thân mình :

– Anh à ! Em có chuyện muốn nói với anh.

– Chuyện gì mà em lại quan trọng dữ vậy hả ? - Mạnh Toàn cười cười mong xóa được không khí ngột ngạt giữa hai vợ chồng.

– Lúc sáng khi anh ở trong nhà vệ sinh, em có đọc tin nhắn trên điện thoại cầm tay của anh. Em có nhiều nghi vấn, nhưng vì tin anh, em cứ nghĩ rằng người ta lộn máy.

– Em đọc tin gì ? - Mạnh Toàn nheo mắt hỏi lại.

– Anh đừng vội, cứ nghe em nói đã. Trưa nay em có ghé công ty anh và em thấy anh bước ra cổng, mắt dòm quanh như muốn tìm ai.

Mạnh Toàn tháo mồ hôi hột, nhưng vẫn cố nói :

– Anh có tìm ai đâu, sao em lại nghĩ như vậy ọ Dù vậy lòng anh bắt đầu thấy rối bời, anh hiểu ra thái độ của Mai An là do nàng đã chứng kiến cảnh anh cùng đi với Đoan Trang.

Mai An vẫn trầm tĩnh nói tiếp :

- Em đã thấy anh và cô ấy.
- Mai An à ! Em nghe anh nói đây, anh chỉ mới quen cô ấy đây thôi.
- Anh để em nói hết đã.

Mạnh Toàn không biết làm gì hơn, đành nói :

- Thì em cứ nói đi, anh nghe đây nè .

Mai An im lặng như cố nhớ ra tất cả những sự kiện đã xảy ra với mình, nàng từ từ nói với chồng :

- Khi em thấy anh và cô ấy, em chợt hiểu ra tại sao anh lại không có mặt trong đám tang của mẹ. Có phải anh đang ở cùng cô ấy trong chuyến công tác đó không ?
- Anh ... - Mạnh Toàn ấp úng không biết trả lời sao cho phải, chẳng nhẽ lại nói dối vợ sao.

Mai An nói bằng giọng buồn buồn tha thiết :

- Lòng em tan nát lúc mẹ qua đời, chỉ mong có anh bên cạnh cho bớt cô đơn, quạnh quẽ vậy mà anh ung dung bên người tình của mình, anh còn gì để lý giải không.

Mai An nhìn thái độ lúng túng của chồng thì giọng nói của nàng càng thêm mĩa mai. Nàng tiếp :

- Em kiểm tra lại thấy số điện thoại của cô ấy chiếm hầu hết trong hóa đơn tính tiền của nhà mình và hóa đơn tính tiền máy di động của anh, đủ hiểu cô ấy sức hút như thế nào với anh. Nếu cô ấy không

quan trọng, vậy tại sao anh lại phải gọi cho cô ấy thường xuyên như vậy chứ ?

Mạnh Toàn cố cãi :

– Em đừng suy diễn lung tung, anh gọi cho cô ấy là do có chuyện cần bàn.

– Vậy anh giải thích thế nào về những chuyến công tác thường xuyên xa nhà của mình ? Không phải anh đi cùng cô ấy sao ?

Mạnh Toàn không cãi lại lời vợ mà chỉ cố dùng lời ôn hòa nói :

– Cho anh xin lỗi đi Mai An, anh biết mình có lỗi với em nhiều. Anh cũng vừa nói với cô ấy rồi là anh thương và yêu chỉ mình em thôi. Vợ của anh à !

Anh không muốn lừa dối vợ con mình thêm nữa. Và cô ấy hứa là sẽ tự rút lui không làm phiền đến anh nữa. Em cho anh thời gian nha Mai An !

Mai An chợt thấy lòng mình buồn se thắt, không ngờ chồng mình lại có thể là người bạc bẽo vô nghĩa. Đã dám lừa dối nàng để sống chung với người con gái khác, giờ lại nói rằng cô ấy tự rút lui. Thật ra anh là người sống bạc tình bạc nghĩa như vậy sao.

Nàng nói giọng quả quyết :

– Không cần đâu anh, em đã quyết định, em sẽ trở về nhà mẹ ở Đà Lạt để sống. Anh khỏi bận tâm lo lắng vì em, anh cứ chung sống với cô ấy đi.

Nói đến đây tự nhiên nước mắt từ đâu tuôn ra ướt cả hai má Mai An, cô không còn bình tĩnh nữa. Mạnh Toàn tha thiết nói :

– Mai An à ! Anh không có ý lừa dối em đâu, đây chẳng qua chỉ là

phút yếu lòng của người đàn ông trước người đàn bà đẹp mà thôi.

– Em đã không trách anh nếu đó chỉ là phút yếu lòng là quan hệ bình thường.

Anh có thể dối em nhưng anh không thể dối lòng mình thương yêu cô ấy, đúng không ?

– Nếu em muốn thì anh sẽ vĩnh viễn không gặp cô ấy nữa, anh sẽ không đi công tác xa nữa, anh chỉ đi làm và về nhà với mẹ con em thôi. Mai An, cho anh xin lỗi đi em.

Giọng Mạnh Toàn tha thiết làm Mai An cũng dịu bớt phần nào quyết tâm trong lòng mình. Nàng cố nói thêm :

– Thôi anh à ! Đàn ông dám làm phải dám chịu. Đừng vì em mà phụ người ta. Em biết anh quen cô ấy lâu rồi, đúng không anh ? Và lại, em cũng nhớ nhà trên đó quá, em cần có thời gian suy nghĩ thật kỹ về mối quan hệ của vợ chồng mình.

Mạnh Toàn hỏi lại :

– Thế còn cái thai của em, làm sao em tự lo cho nó được ? – Em không nói là mình có thai, chỉ tại anh nghĩ như vậy thôi. Hay chỉ vì nó mà anh tỏ ra quyến luyến em ? Thật anh là người đàn ông xấu xa quá, em không còn gì để nói với anh nữa cả.

– Anh ... anh - Mạnh Toàn muốn nói với Mai An những lời yêu thương để giữ chân nàng. Và lại anh chợt lo sợ mất đứa con mà cả anh và nàng hằng mong đợi.

Mai An tức giận trong lòng khi nghĩ Mạnh Toàn giữ nàng lại chỉ vì cho rằng nàng có đứa con anh chờ đợi, chứ thật ra anh đã không còn..muốn sống chung với nàng nữa. Nàng nước mắt lưng tròng mà

lòng thì tan nát.

Mạnh Toàn đứng im nhìn vợ. Anh không ngờ Mai An lại như hiểu tận tâm can anh như vậy. Anh không còn biết nói gì hơn, chỉ còn im lặng mà nghe Mai An nói, dù là những lời trách móc chua chát nhất.

Khiết Tâm

Chốn Bình Yên

Chương 7

Mạnh Toàn nằm phịch trên giường nhìn theo bóng dáng vợ khuất vào trong phòng đọc sách. Thường ngày thì nơi này luôn là chỗ Mai An yêu thích nhất. Nàng mua tất cả những cuốn sách mới nhất, đọc đi đọc lại những quyển truyện hay rồi có khi kể cho anh và bé Phương Thanh nghe, nàng phân tích tỉ mỉ từng nhân vật mà mình tâm đắc. Giờ thấy nàng đi vào phòng sách mà anh không khỏi chạnh lòng khi nghĩ tới vợ mình đang đau đớn viết những dòng nhật ký đầy nước mắt. Anh biết giờ có nói gì đi nữa cũng chỉ làm tổn thương lòng nàng thôi nên đành im lặng nhìn theo dáng gầy mỏng manh của vợ mà lòng đau xót vô cùng.

Mạnh Toàn đứng dậy nhẹ nhàng đi ra ngoài, anh muốn dạo quanh một vòng cho trí óc mình thư thái hơn. Chẳng hiểu sao trong mơ hồ đó, anh lại rẽ xe mình vào khu đường Bàn Cờ, nơi có căn nhà nho

nhỏ của anh và Đoan Trang. Đang mơ mơ màng màng định quay trở ra thì anh thấy bóng một người đàn ông từ trong nhà đi ra, anh nhíu mày suy nghĩ nhưng không nhớ ra được là ai. Trong lòng đang buồn lại gặp chuyện khó chịu như vậy làm Mạnh Toàn thấy mình cần phải vào gặp và hỏi Đoan Trang cho ra mọi chuyện.

Anh hùng hổ bước vào nhà trước sự ngạc nhiên lẫn hoảng sợ của Đoan Trang. Nàng dáo dác nhìn quanh như thấy có điều gì phải che giấu, nhưng tâm trạng Toàn đang buồn tan nát, anh đâu còn tâm trí đâu mà để ý thái độ của Đoan Trang. Anh hỏi nàng bằng giọng u buồn lẫn ghen tuông.

– Ai vừa ra khỏi nhà vậy em ?

– Có ai đâu ? - Đoan Trang chối.

– Anh vừa thấy ai đi từ nhà mình ra khi anh quẹo vào ngõ, nhưng khi anh chạy tới nơi thì họ đã đi khuất rồi. Anh trông đáng quen lắm mà không nhận ra ai.

– À ! Anh muốn nói anh Hùng đó à ! Anh ấy là đồng nghiệp của em, hôm nay biết em vào thành phố nên ghé chơi hỏi thăm sức khỏe thôi mà. - Đoan Trang trả lời Mạnh Toàn bức tức hỏi lại :

– Vậy sao anh hỏi em nói không có ai ?

– Tại em quên, anh hỏi đột xuất nên em không nhớ ra.

Mạnh Toàn nghe trong giọng nói Đoan Trang có điều không trung thực, nhưng giờ đây anh còn hơi sức đâu mà tranh cãi với nàng. Anh thở dài ngồi xuống chiếc ghế salon đặt ngay giữa phòng khách.

Đoan Trang thấy Mạnh Toàn im lặng thì mừng thầm trong bụng nghĩ anh đã tin tưởng mình nên thở phào nhẹ nhõm. Nàng quay qua nhìn

anh nững nịu :

– Mà anh tự nhiên đến sao không gọi trước cho em ? Có chuyện gì sao ?

– Bộ có chuyện gì mới đến hay sao ?

– Dạ không, em không có ý đó.

– Sao phải báo trước, đây không phải là nhà anh mua chơ em sao ? Hay em có chuyện gì giấu anh ?

– Dạ không ! Sao tự dưng anh nói chuyện bắt bí em hoài vậy ? Mà sao em thấy anh buồn quá vậy. - Đoan Trang cố nhin Mạnh Toàn. Mạnh Toàn ngồi im không nói gì nữa. Thật lòng anh buồn tan nát, anh không biết phải diễn tả như thế nào tâm trạng của mình.

Đoan Trang vẫn cố hỏi :

– Sao em hỏi mà không trả lời, ai làm gì anh mà buồn quá vậy ? Hay có chuyện gì ? Lúc trưa anh nói chuyện với em nghe mạnh dạn lắm mà, giờ ngồi im là sao ?

Đoan Trang không phải vô cớ mà nói những lời khó nghe với Mạnh Toàn.

Mới trưa nay thôi, khi nàng hồ hởi đón anh ở công ty để cùng đi ăn trưa, Mạnh Toàn không ngại ngần nói lời chia tay cùng nàng.

Anh tỏ ra mạnh mẽ khi nói :

– Anh xin lỗi em, nhưng anh hiết rằng anh còn rất thương vợ và con anh, anh không nỡ để họ một mình bơ vơ.

Đoan Trang tắt ngay nụ cười trên môi mình, hỏi lại :

– Anh nói thế là sao ? Hôm trước anh nói để anh nói thẳng với vợ mình để được sống cùng em. Rồi đột nhiên má vợ anh qua đời, anh

bảo em phải chờ anh thêm một thời gian. Em không ngại ngừng để chờ đợi anh, giờ sao anh nói chia tay ? Thật ra ý anh là sao ?

Mạnh Toàn không dám nói với Đoan Trang cái ý nghĩ rằng vợ anh có thai, anh sợ khi nói ra Đoan Trang giận mà làm ầm lên thì tội nghiệp cho Mai An, nên chỉ ậm ừ :

– Tại Mai An hiền dịu quá. anh chỉ sợ anh làm tổn thương cô ấy - Anh ngập ngừng – Rủi mà cô ấy buồn quá tự vẫn thì tội anh lớn lắm.
– Hay dữ nhỉ ! Nói đi nói lại thì cũng vợ anh, chỉ sợ cô ấy buồn ?

Đoan Trang bức bối không kiềm chế được lời nói của mình nữa. Cô xằng giọng :

– Sao anh không nói câu này ngay từ đầu để khỏi mất thời gian của tôi.

Mạnh Toàn nghe tình nhân nói mà đau lòng lắm, nhưng thật bụng anh không biết phải giải quyết như thế nào cho phải nên nói :

– Anh biết em cũng khổ sở lắm. Thật anh cũng rất yêu em, anh muốn được sống với em, nhưng rủi Mai An biết, cô ấy nhất định không chịu đâu. Rồi gia đình anh phải tan nát sao em ?

Đoan Trang lặng người đi. Nàng chờ đợi biết bao lâu, giờ nghe anh nói lời phũ phàng như vậy thì không thể tránh khỏi đau lòng. Nhưng tự ái của người con gái không cho phép nàng nhẫn nhịn hoài được, nàng nói với anh mà cũng như với chính bản thân mình :

– Anh nói vậy em hiểu rồi. Mọi chuyện âu cũng do em, em không biết lượng sức mình mà tưởng mình đã có anh vĩnh viễn. Anh cứ về với gia đình anh đi. Từ giờ trở đi, em hứa sẽ không bao giờ gặp anh hay làm phiền anh nữa.

– Đừng nói vậy mà em, anh nào có ý như vậy đâu.

Mạnh Toàn ấp úng bởi lòng anh chưa thể quyết được chuyện không gặp Đoan Trang nữa. Thật lòng anh rất muốn có nàng, nhưng cũng muốn có đứa con của Mai An.

Anh nói :

– Anh có thể gọi cho em khi cần được không ?

Đoan Trang giận dữ nói :

– Không ! Tôi không cần gặp anh nữa. Tôi đã tin tưởng anh quá sức, giờ mới biết mình chỉ là người qua đường của anh thôi. Anh về đi, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện gặp tôi nữa !

Mạnh Toàn biết Đoan Trang bị xúc động mạnh nên không dám nói thêm gì nữa, anh đã đứng dậy và ra về . Vậy mà về nhà lại bị Mai An tuyệt tình một cách thẳng thừng rồi giờ đến đây lại nghe giọng Đoan Trang day nghiến, thật lòng anh chán chường lắm. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng thở mạnh làm Đoan Trang thêm sốt ruột hỏi :

– Sao anh không trả lời ? Mới lúc nãy anh nói không muốn gặp tôi mà, giờ đến đây làm gì ?

– Anh ...

Mạnh Toàn ấp úng không biết trả lời như thế nào, thì nghe giọng Đoan Trang tiếp :

– Ngày mai em về Nha Trang luôn. Em muốn xa khỏi nơi này, chắc là không quay trở lại đây nữa đâu.

– Đừng em, em mà bỏ anh chắc anh chết quá ! - Giọng Mạnh Toàn nghe thật tha thiết.

Đoan Trang này giờ thấy Mạnh Toàn cứ im lặng trầm tư suy nghĩ thì

không đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng linh tính có chuyện không ổn, nên không nói gì thêm, chỉ im lặng ra chiều thông cảm với anh.

Mạnh Toàn nhìn thẳng Đoan Trang, hỏi :

- Em có muốn ở bên cạnh anh không ?
- Sao anh thay đổi xoành xoạch, có chuyện~ gì vậy ? - Đoan Trang tò mò hỏi Mạnh Toàn ngao ngán trả lời :
- Cô ấy biết hết rồi.
- Chuyện gì ?
- Chuyện anh và em.
- Vì sao biết ? - Đoan Trang hồi hộp hỏi lại.

Mạnh Toàn vẫn nói bằng giọng ảo não :

- Cô ấy nói đọc được tin nhắn trên điện thoại di động của anh, cô ấy không tin nên đã theo dõi anh. Trưa nay lại thấy em đến đón anh đi ăn trưa. Nói chung giờ cô ấy đã biết hết mọi thứ rồi.
- Sao anh không xin lỗi chị ấy ?

Mạnh Toàn buồn buồn nói :

- Có chứ, nhưng cô ấy nói rằng đã không còn tin tưởng anh nữa.
- Đoan Trang nghe những lời Mạnh Toàn nói thì như trút được gánh nặng ra khỏi lòng mình nhưng không dám nói ra sợ gây thêm cho anh nỗi thương lòng.

Nàng an ủi anh :

- Thôi, đừng buồn anh ạ. Biết đâu vài bữa chị ấy nguôi ngoai sẽ tha thứ cho anh.
- Chắc không được như vậy đâu, cô ấy đang thu xếp đồ để về Đà

Lạt luôn.

Anh cố van xin nhưng cô ấy nhất định không tha thứ.

Đoan Trang nghe nói thì giận lắm, bởi nàng thấy lòng mình bị chạm tự ái nặng. Anh đã cố níu kéo giữ vợ mình lại nhưng không được, giờ lại đến nỗi nể mình ở lại cùng anh. Nàng định nói tất cả ra nhưng thấy anh đang quá đau khổ nên đành im lặng cảm thông cùng anh.

Mạnh Toàn giọng nghèn nghẹn nói :

– Giờ đây anh chỉ còn một mình em. Nếu em cũng bỏ anh thì chắc anh không sống nổi quá.

Đoan Trang cố an ủi người yêu :

– Em có bỏ anh đâu, là anh bỏ em đó chứ.

– Anh hứa từ giờ trở đi không phụ bạc em nữa, chỉ cần em luôn ở bên anh được không em ?

– Được mà anh, nhưng anh hứa phải thương yêu em suốt đời đó nha. Đừng hòng ra ngoài kiếm người khác, em không bỏ qua đâu
Giọng nói ngọt ngào của Đoan Trang càng làm lòng Mạnh Toàn chao đảo, cũng vì giọng nói êm ái này mà nhiều lần muốn chia tay Đoan Trang anh đều không nỡ, giờ chính giọng nói này càng quấn riết lấy anh, như buộc anh vào con đường tình ái không lối thoát. Mạnh Toàn nói :

– Cảm ơn em, đừng xa rời anh. Anh yêu em nhiều lắm Đoan Trang à.

Đoan Trang gật gật đầu :

– Em cũng rất yêu anh. Giờ anh đi tắm rửa nghỉ ngơi cho thư thái đi, rồi đây mọi chuyện rồi sẽ êm thấm cả thôi.

– Ừ! Anh hiểu.

Nói xong, Mạnh Toàn đứng dậy đi thẳng vào phòng ngủ. Đặt lưng nằm phịch xuống giường cho toàn thân được thư giãn, anh thở dài đánh sượt nghe náo ruột. Lòng anh đang hướng về Mai An, người vợ mà anh thật dạ thương yêu và cũng yêu thương anh hết mực.

Mai An chậm chậm thu xếp quần áo vào hai vali mà mắt vẫn cứ liếc nhìn mọi thứ trong phòng mình, một cảm giác buồn thương xót xa làm nàng chạnh lòng nuối tiếc. Chỉ cần vài giờ nữa thôi nàng sẽ vĩnh viễn xa nơi này, nơi mà nàng gắn bó nhiều năm nay, nơi mà chồng con nàng vẫn ở lại chỉ khác một điều à không có nàng thôi. Mới sáng nay nó còn là của nàng mà giờ đây như đã thuộc về ai đó rất xa lạ, nàng cũng không định hình được người đó là ai. Bất giác, Mai An thở dài một tiếng náo lòng.

Mai An thềm được ngồi cạnh bên chồng, được chàng ve vuốt tâm hồn mình.

Nàng mơ tưởng những lời xin lỗi nàng tha thứ đầy chân thành của chồng. Nàng muốn được nghe những lời yêu thương mà ngày xưa anh luôn nói, muốn được thấy chồng say sưa nhìn ngắm mình mỗi khi ân ái. Nhưng tất cả dường như chỉ là ảo mộng. Mai An chán nản đi ra, khép cửa phòng mình lại, mà như khép lại cuộc hôn nhân đầy bi thương.

Mai An xách vali đi ra. Ngang qua phòng bé Phương Thanh, nàng đẩy cửa bước vào căn phòng trống không, thiếu hẳn bóng dáng nho nhỏ của con. Mai An ước ao gặp con, dù rằng con nàng luôn gắt gỏng khi trả lời nàng những câu hỏi hay những lời nhắc nhở giáo dục con của nàng. Mai An tự nhủ không biết lý do tại sao con lại không thương

yêu gần gũi mình như tình cảm mình dành cho mẹ, nhưng cũng không thể hiểu được. Giờ đây khi nàng muốn gặp con, thì con nàng vẫn còn nghỉ hè bên nhà nội. Mai An muốn chờ để gặp con, nhưng thật không còn lòng dạ nào để ở lại. đây đây chỉ là giây phút.

Mai An lại bàn giấy, lấy giấy viết ra ghi vài dòng cho con.

Bé Phương Thanh yêu của mẹ !

Mẹ biết sự ra đi của mẹ sẽ là một nỗi mất mát lớn trong cuộc đời con, nhưng mẹ tin rằng con là một đứa con mạnh mẽ, rồi con sẽ dần thích nghi với cuộc sống mới không có mẹ. Bất kể khi nào con muốn gặp mẹ thì mẹ cũng rất mong gặp lại con.

Tình cảm của bà và mẹ đã không được trọn vẹn, nhưng không vì điều đó mà mẹ phải xa con. Mẹ rất mong được cùng con sống, cùng vui cùng buồn và chia sẻ với con những khó khăn mà con gặp phải trong cuộc sống, nhưng không biết con có bằng lòng không . Nếu con muốn, mẹ sẽ về để đón con cùng đi. Bây giờ mẹ về nhà ngoại, con nhớ viết thư cho mẹ nha. Rất mong nhận được thư con dù là vài dòng ngắn ngủi cũng được:

Mẹ cầu chúc cho con và ba con sống được hạnh phúc và vui vẻ. Từ nơi xa, mẹ vẫn thương nhớ về con muôn vạn lần.

Mẹ của con.

Mai An.

Mai An nhẹ nhàng đi ra, ngắm nhìn căn phòng con một lần cuối. Cô hít một hơi thật sâu như muốn mang những mùi hương nhẹ nhàng của con về đất Đà Lạt cùng mình. . .

Mai An đóng cửa lại, lặng lẽ đi thẳng ra đường, đón taxi chở ra bến

xe về Đà Lạt.

Lòng Mai An giờ tan ra như từng mảnh vụn, nổi cơ đơn hơn vụn nổi cô đơn.

Vậy là nàng thật sự mất Mạnh Toàn, mất cả con và lẫn tình cảm bấy nhiêu năm qua giờ đây khi nàng ra đi mà chàng cũng không may đưa tiễn đi còn gì để suy nghĩ, để níu kéo. Mai An lại thở dài.

Vừa về đến nhà, Mai An đã gặp ngay Minh Phương chờ nơi cửa. Mắt Minh Phương sáng lên khi thấy Mai An từ đằng xa. Minh Phương chạy ra mở cửa cho Mai An, đơn đả nói :

– Mai An mới về đến phải không ? Có mệt không ? Hồi chiều, nghe điện thoại của bạn, mà mình vẫn không thể tin nổi. Mình qua dọn dẹp nhà cửa giúp bạn đó, sợ Mai An về mệt mà thấy nhà dơ thì tội nghiệp Mai An mỉm cười và vẫn man mát nỗi buồn, nói :

– Thì ai biểu Phương là bạn thân của An làm chi, giờ còn phàn nàn ai nữa. .

– Phương phàn nàn hồi nào, nói cho vui đó mà:

Mình đi làm suốt nên có khi cả tuần mới qua dọn dẹp một lần, nhà cửa không người ở nên lạnh lẽo quá, từ giờ có Mai An rồi thì sẽ ấm áp hơn.

– Về nhà gặp Phương An mừng lắm, tưởng ghé nhà chẳng có ai thì chắc An khóc quá Phương cười nói :

– Thôi, đừng mít ướt quá cô nương ! ở đây mình nhớ Mai An lắm, cứ mong bạn về chơi, không ngờ lần này ...

Minh Phương biết mình lỡ lời nên im miệng ngay, cô không muốn làm Mai An buồn khổ thêm nữa.

Mai An ủ rũ nói :

– Không ngờ Mai An về ở luôn phải không ? Mình còn không ngờ nữa huống chi bạn. Mọi chuyện quá bất ngờ phải không Phương ? - Mai An nói với giọng đượm buồn.

Minh Phương trả lời :

– Cũng bất ngờ thiệt ! Nhưng dù gì thì mình cũng đoán biết từ trước rồi.

Mai An vặn lại :

– Từ lúc nào ? ý Phương là sao ?

– À không ! Mình nói bậy đó mà.

Minh Phương biết mình lỡ lời nên im luôn:

Mai An không buông tha :

– Phương có gì dối An hả ? Sao tự nhiên im bặt không nói luôn đi !

Minh Phương im lặng nhìn bạn, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng nói :

– Thì ngày mình mình gặp Mạnh Toàn, chồng Mai An ở ngoài Nha Trang.

– Phương đi Nha Trang hồi nào, sao An không nghe Phương nói lại ?

Mai An đi từ thắc mắc này đến thắc mắc khác, lời nói đã bắt đầu thiếu kiềm chế. Cô không ngờ Phương biết mà không nói cho mình, để mọi sự lờ làng như vậy.

Minh Phương cúi đầu tránh ánh mắt hờn giận của Mai An, cô từ từ nói :

– Khi cơ quan tổ chức cho nhân viên khối văn phòng đi du lịch ở Nha Trang, mình gặp lại Đoan Trang cô bạn hồi ở trường Kinh tế. Đoan Trang là một người con gái đẹp, lại có tư chất thông minh hơn người.

Ngày còn là sinh viên, cô ấy được nhiều anh chàng đeo đuổi nhưng kén chọn quá nên không ưng ai cả ...

Phương vừa nói vừa quan sát cử chỉ của Mai An – Mấy năm nay nghe nói Đoan Trang có chồng mà mình không biết mặt, nên tình cờ gặp nhau, Đoan Trang nói mời Phương cùng đi ăn cơm tối Mai An sốt ruột cắt ngang câu nói của Phương :

– Mình đang hỏi chuyện của anh Toàn, mà Phương kể đâu đâu không vậy ?

Bạn làm mình sốt ruột quá đó nha.

Minh Phương vẫn chậm rãi nói :

– Thì từ từ mình kể cho nghe. – Minh Phương đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mắt nhìn xa xa ra vườn cây phía trước – Tối đó mình đến nhà hàng đợi một chút thì Đoan Trang đến, đi bên cạnh là Mạnh Toàn, chồng bạn, trông họ thật sự thân mật với nhau. Đoan Trang giới thiệu với mình Toàn là chồng cô ấy, mình quá bất ngờ nên nghẹn ngào, thật sự không nói được lời nào, bỏ ra về luôn.

– Vậy lúc đó Toàn nói gì không ?

– Anh ấy cũng rất bất ngờ khi gặp mình, có nói được câu nào đâu – Minh Phương lắc lắc đầu như rằng cô mới trải qua một cơn ác mộng. Mai An hỏi lại :

– Vậy sao khi về , Phương không kể lại cho mình biết ? Sao Phương lại để họ qua mặt An như vậy chứ ?

Nghe giọng nói tức tưởi của Mai An mà Phương thấy xót cả ruột, xưa nay họ chưa từng giấu nhau chuyện gì, huống chi là chuyện tày đình như vậy.

Minh Phương im lặng một chút rồi nói tiếp – Khi về nhà, mình định kể cho An nghe, không ngờ vừa về đến thì mẹ qua đời, Phương đành phải im lặng luôn, định khi nào thích hợp thì nói cho An hay Nhưng sao An biết ? - Phương hỏi lại.

– An vô tình đọc được tin nhắn trên máy điện thoại cầm tay của anh ấy. Mình không tin nên mới theo dõi anh ấy khi anh rời công ty. Mình không ngờ anh Toàn đi chung, cười nói vui vẻ với người khác ngay trước mắt mình. Mình đau lòng quá về nhà khóc quá chừng 1uôn.

– Thế sao Mai An không bỏ qua cho anh ấy rồi làm lại từ đầu ?

– Mình thương chồng lắm, nhưng khi người ta đã thay lòng thì dù có ở với mình người ta cũng tơ tưởng tới người khác. Vậy tại sao mình không kết thúc luôn cho rồi. – Nhưng từ nay trở đi, bạn sẽ rất buồn khi sống một mình đấy. Biết bạn có chịu nổi không ?

Mai An thở dài ảo nảo :

– Dẫu biết trước mắt mình đầy cam go khó khăn và buồn thảm, nhưng nghĩ tới cảnh phải chia sẻ chồng mình với người khác mình thật không đành lòng.

Minh Phương vỗ vỗ vai bạn an ủi :

– Thôi, từ ngày mai trở đi mình sẽ thường xuyên ghé chơi với bạn cho có bạn có bè . Mai An đừng buồn nữa nha !

Mai An đứng dậy đến bên bàn thờ thắp vài nén nhang cho mẹ, lầm bầm khấn vái, vẻ mặt thành khẩn nhưng chan chứa nỗi buồn.

Rồi quay sang nói với Minh Phương :

– Cảm ơn Phương, An không buồn nữa đâu. Biết đâu chia tay lại là một sự giải thoát cho cả anh ấy lẫn mình. Dù gì, mỗi khi nghĩ đến mẹ

ảnh, mình cũng kinh hãi quá Phương ạ.

Mai An ngừng một chút, hít một hơi thật sâu, thở phào nói :

– Thôi thì chắc hết nợ hết duyên rồi Phương à. Anh ấy sẽ hạnh phúc bên người con gái kia thôi.

– Mình mừng khi thấy Mai An mạnh mẽ đối đầu với mọi việc như vậy, chắc An buồn lắm phải không ?

An nhìn xa xăm :

– Buồn thì cũng buồn, nhưng giữ làm gì một người mà họ không còn thương yêu mình nữa. Bây giờ Mai An chỉ còn một mối lo duy nhất thôi.

– An lo gì ?

– Mình chỉ không biết bé Phương Thanh có chịu theo mình không nữa. Nó quý ba nó quá, mà lại ít gần gũi với mình. Mình chỉ sợ nó theo ba nó và nhà nội nó mà cũng bỏ mình thì mình đau lòng lắm.

Minh Phương nhẹ nhàng nói :

– Cũng tại ông bà nội nó cưng chiều cháu quá nên cháu mới theo họ như vậy.

Thôi, đến giờ Phương phải đi làm rồi. An tắm rửa thay đồ ngủ một giấc đi, mình đi làm về rồi đi viếng mộ mẹ, nói chuyện tiếp chịu không ?

– Không chịu cũng không được, mình biết nói chuyện với ai nữa ngoài Phương đâu Mai An có vẻ tươi tỉnh hơn sau khi đã trút hết tâm sự cùng Phương.

Minh Phương đi rồi, Mai An mới lững thững bước ra vườn. Trước mắt Mai An giờ đây vườn hoa xơ xác quá. Những cụm hoa hồng chỉ còn

loe ngoe những lá đang rung rinh trước luồng gió thổi qua. Tội nghiệp, cây mimosa trơ trọi trông thật đáng thương. Cầm tú cầu thì chỉ còn lá và cành. Tất cả hình như cũng tan nát từ ngày mẹ Mai An qua đời. Từ hôm ấy trở đi Mai An sẽ tự tay mình chăm sóc ngôi nhà và vườn cây như ngày Mai An còn là một cô bé suốt ngày trong vườn cùng mẹ.

Giá như mẹ biết được con thương nhớ mẹ chừng nào, mẹ nhỉ - Mai An thầm nhủ.

Chốn Bình Yên

Chương 8

Mấy ngày nay, Mai An trong lòng đau khổ tột cùng. Nàng chẳng còn thiết tha điều gì. Gia đình nàng đang êm đềm hạnh phúc thế mà giờ đây tan tác tựa khói, tựa mây. Lòng nàng trĩu nặng những nhớ thương nuôi tiếc những gì vừa mới mất.

Nàng ngồi lặng im ở quán Nam Giao, quán cà phê mà nàng yêu thích nhất hướng về chợ Đà Lạt đang nhộn nhịp vào giờ chiều mà đầu óc trống rỗng.

– Xin lỗi em, tôi có thể ngồi chỗ này được không ?

Mai An ngược lên nhìn, bắt gặp ánh mắt tình tứ và nồng nàn của

Đình Trung.

Cô mỉm cười :

– Anh Trung ghẹo em hoài, anh cứ ngồi đi – Cảm ơn Mai An. Anh sợ em không đồng ý.

– Sao lại không đồng ý chứ. Anh Trung tốt với em như thế em nỡ lòng nào từ chối.

– Thôi mà em !

Đôi mắt to đen của Đình Trung nhìn thẳng vào mắt Mai An, anh muốn hiểu Mai An đang nghĩ gì. Nhưng thật khó hiểu, Mai An như một quyển sách huyền bí nhất mà ai từng đọc. Mỗi lần gặp nàng là anh lại suy nghĩ thâu đêm.

– Em đang nghĩ gì vậy, Mai An ?

Mai An mỉm cười bí ẩn :

– Em có suy nghĩ gì đâu, chỉ là những chuyện tầm phào.

– Sao em không chia sẻ cùng anh ? Hay em chê anh kém hiểu biết ? Cứ kể cho anh nghe đi, biết đâu nhẹ nhõm hơn !

– Em làm sao dám chê anh, chỉ có điều em sợ làm anh buồn. Và lại, chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Đình Trung lắc lắc đầu :

– Đừng nói những lời khách sáo với anh nữa ! Em có biết rằng anh ao ước được chia sẻ vui buồn cùng em không hả Mai An ?

Giọng nói Đình Trung tha thiết quá làm Mai An thấy chạnh lòng, Cả năm nay nàng không hề đáp lại một chút thịnh tình nào với anh, trong khi lòng nàng đã dậy sóng từ lâu. Nàng cũng tha thiết muốn cận kề bên anh thì tại sao lại còn làm khó bản thân mình và anh ấy.

Những mâu thuẫn cứ làm lòng Mai An không một chút yên ổn, thật nàng không thể hiểu được bản thân mình nữa.

– Anh đừng nói những điều như thế ! Sống bên em, anh sẽ không được hạnh phúc đâu – Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em và cho anh.

– Em cần thời gian.

Bao giờ Mai An cũng kết thúc câu chuyện này như vậy cả. Nhưng hôm nay Mai An biết rằng cô không thể giam cầm mãi tình cảm của mình đang rạo rức một tình yêu cùng Đình Trung. Cô không thể kiềm chế tất cả được nữa, lòng cô đã mềmra từ khi nghe những lời tỏ tình chân thành của anh.

Đình Trung không nói lời nào nữa. Năm nay anh ngoài bốn mươi, tóc đã điểm sương, trán bắt đầu có vài nếp nhăn. Anh đã thương yêu Mai An từ ngày gặp Mai An tại bữa tiệc năm nào, vậy mà giờ đây anh vẫn chưa được Mai An tiếp nhận như một người thân.

Họ sóng đôi bên nhau ra về. Hôm nay họ về nhà Đình Trung theo như lời mời của anh.

Về đến nhà, Đình Trung mời Mai An vào uống trà. Hiểu ý của Mai An, Đình Trung mở bài hát "Ru tình" của Trịnh Công Sơn, một bài hát mà Mai An rất thích.

Không khí thoáng mát từ vườn thoảng vào làm Mai An thấy phần chần hẩn lên. Ngôi nhà của Đình Trung thật xinh đẹp, gọn gàng, vườn hoa nhỏ được chăm sóc kỹ. Những nhành hồng vàng, hồng đỏ rung rinh trong gió . Đây thật là một cảnh thanh bình đáng yêu.

Mai An buột miệng khen :

– Anh Trung có ngôi nhà đẹp quá, vậy mà anh lại ở một mình sao ?

Đình Trung tinh nghịch trả lời :

– Anh ở hai người lận.

– Ai nữa vậy ? - Mai An nhú mày hỏi.

– Anh và vú nuôi của anh. Năm nay bà cụ già rồi, bà không còn ai là người thân ngoài anh cả.

– Vậy mà em tưởng.. . - Mai An lúng túng nói.

– Tưởng gì ? - Đình Trung hỏi lại.

– Dạ, không có gì.

Người vú già là người hiền hậu, bà rất vui khi thấy Đình Trung mời Mai An về nhà. Bà cứ lo sợ một ngày bà xa rời anh thì anh không còn người lo lắng chia sẻ . Giờ thì bà hoàn toàn yên tâm khi thấy Mai An là người thùy mị đoan trang.

Đình Trung dẫn Mai An vào phòng thư viện, nơi anh làm việc và nghỉ ngơi.

Từng kệ sách được xếp ngăn nắp, từng quyển sách được trân trọng nằm ngay ngắn trên kệ tủ biết anh là người yêu sách đến dường nào.

Đình Trung nhìn Mai An một cách say đắm, đôi mắt anh giấu sau mắt kính vẫn toát lên vẻ thành thật .Đình Trung trang trí ngôi nhà này phần lớn dựa trên sở thích của Mai An, nên nàng ra vẻ rất hài lòng.

Bà Mai, vú nuôi của Đình Trung từ sau bếp đi lên, hai tay bưng hai ly nước cam nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt Đình Trung và Mai An, miệng mỉm cười nói :

– Giờ thì vú biết tại sao thầy Trung chịu ở vậy đến giờ rồi. Thì ra là lòng đã tương tư con từ lâu.

Câu nói chân tình của vú làm Mai An thẹn đỏ mặt. Nàng không nói gì chỉ thầm liếc Đình Trung. Mắt nàng vừa bắt gặp ánh mắt nồng nàn của anh thì e thẹn quay đi.

Đình Trung phần khởi nói :

– Công nhận vú cũng tinh tế quá chừng, biết được con đang tương tư ai nữa chứ.

– Con cứ nói hay ! Vú không biết thì ai biết nữa. Thôi, con ngồi chơi với bạn, vú xuống bếp chuẩn bị cơm tối.

Bà quay sang Mai An hỏi :

– Con ở lại ăn cơm nha. Hôm nay vú sẽ làm mấy món đãi con.

Mai An gật đầu đồng ý trước sự mừng rỡ của Đình Trung. Anh như mở cờ trong bụng, nói với Mai An :

– Cảm ơn em. Anh rất mừng vì em chịu ở lại Mai An lâu lâu một niềm vui nho nhỏ. Nàng biết Đình Trung phải quý mình lắm mới nhiệt tình như vậy. Mai An cười đáp lại :

– Anh khách sáo quá. Em ở lại chơi một chút, về nhà có một mình cũng buồn.

– Thì khi nào buồn, Mai An cứ điện thoại cho anh, anh đón Mai An qua đây cùng ăn cơm, chịu không ?

– Dạ.

Nàng không trả lời thẳng vì sợ mình gần gũi quá thì Đình Trung lại càng thêm nặng tình cảm với nàng.

– Dạ, thỉnh thoảng, khi nào rảnh, em điện thoại cho anh, có phiền cho anh không ?

Đình Trung mừng rỡ nói :

– Không, anh sẽ rất mừng nếu Mai An chịu tâm sự cùng anh. Anh luôn muốn được nghe tiếng Mai An dù bất cứ lúc nào.

– Dạ.

Mai An và Đình Trung sánh bước cùng nhau ra ngoài vườn, không khí lành lạnh len vào hồn nghe tâm hồn mình lâng lâng một cảm giác buồn thương xen lẫn.

Chốn Bình Yên

Chương 9

Thời gian đã qua lâu, kể từ ngày bà Mai qua đời nhưng cũng không thể xoa dịu được nỗi đau trong lòng Mai An. Mai An phần vì thương xót sự ra đi của mẹ , phần lại đau lòng vì chồng thay lòng đổi dạ , nên từng ngày qua nàng cảm nhận của sống như nỗi buồn mình càng lúc càng thêm tăng vọt lẫn.

Chiều nay, Mai An mua hoa quả lên cúng trước mộ bà Mai mà lòng thì héo hắt như nụ hoa sắp tàn. Mai An quỳ trước mộ mẹ lâm râm khấn :

– Mẹ à ! Con là Mai An nè . Con đã trở về đây với mẹ luôn rồi, mẹ có vui không hả mẹ ?

Mai An vừa nói vừa vuốt nắm mộ của bà Mai đầy thương cảm :

– Mẹ biết không, con đang buồn lắm. Hôm nay con mới về Sài Gòn để lo cho xong thủ tục ly hôn với chồng con. Anh Toàn và bé Phương Thanh bỏ rơi con thật rồi, mẹ à. Hai cha con anh ấy không cần con nữa. Mẹ biết không, lòng con giờ như ai vò ai đánh, đau đớn vô cùng. Vậy mà anh ấy vẫn cứ ung dung đi cùng người phụ nữ đó. Còn con, chỉ một mình mình thui thủi thôi mẹ à. Giá như con có mẹ thì con còn chút an ủi, chẳng này. Mai An nói đến đây thì ngưng lại, tiếng nấc nghẹn tắt ngay cổ họng nàng.

Mai An hít một hơi sâu, nàng nói tiếp :

– Mẹ ơi ! Chỉ có mẹ là luôn thương yêu con, nghe con tâm sự những vui buồn, an ủi khích lệ con trong những khó khăn. Giờ đây chỉ còn một mình con kể cho mẹ nghe thôi.

Mai An lấy khăn lau tấm bia đã bám đầy bụi đất, giọng cô nhẹ nhàng nghẹn :

– Chắc mẹ biết hết phải không mẹ ,con không còn ai thân thuộc trên cõi đời này nữa. Con thấy cô đơn lắm. Mẹ có nghe con nói không mẹ ?

Mai An quỳ gối trước mộ bà Mai, tiếng nói hòa trong nước mắt :

– Mẹ ơi ! Sao mẹ bỏ con lại một mình cô đơn quá ! Mẹ không chờ con. Hay mẹ cho con cùng đi với mẹ được không ?

Một ý nghĩ chợt thoáng qua đầu Mai An, cô ôm chầm lấy mộ bà Mai, giọng đầy tha thiết :

– Mẹ ơi ! Mẹ chờ con nha, con sẽ đi để đến gặp mẹ . Con nhớ mẹ quá. Khi nào gặp mẹ, con sẽ kể tất cả cho mẹ nghe. Mẹ chịu không ?
Quanh Mai An chỉ có tiếng gió đùa những hàng thông nghe xào xạc,

cái lạnh tê tái xuyên qua da thịt Mai An khế làm cô rùng mình. Cô vẫn ngồi bên mộ bà Mai, miệng cứ lẩm nhẩm :

– Mẹ ơi ! Mẹ chờ con nha mẹ ...

Mai An mệt mỏi đứng lên, cô đi như người mất hồn từ nghĩa trang về . Gió bắt đầu mạnh hơn đem theo hơi sương lạnh buốt da thịt.

Những hình ảnh buồn vui xen lẫn vào nhau, nàng cứ bước thấp bước cao qua từng con đường nhỏ của Đà Lạt mà đi. Mai An về đến nhà mà không hề hay biết. Cô cầm điện thoại lên, bấm máy theo thói quen :

– Alô, anh Đình Trung à ?

– Anh đây ? Hôm nay Mai An thấy vui hơn không ?

– Dạ cũng vui. Em gọi để chia tay anh.

– Giọng Mai An buồn buồn.

– Chia tay anh ? Em định đi đâu ? Sao anh nghe tiếng em không được vui.

– Em định đi xa lắm. Em không ở đây nữa đâu. ở đây, các kỷ niệm cứ thi nhau quay về làm em nhớ mẹ quá.

– Em muốn đi đâu cũng phải đợi ngày mai mới đi, chớ giờ này chiều quá rồi, chẳng còn xe cho em đi đâu.

– Em muốn đi liền.

– Em không đợi anh về được sao ? Chút nữa anh từ bệnh viện về sẽ ghé qua nhà em.

– Thôi, anh đừng ghé , để em yên lòng đi nữa. Chớ gặp anh rồi thì em khó lòng rời khỏi đây – Anh muốn em nói cho anh biết lý do mình ra đi. - Giọng Đình Trung khản khoản.

– Anh đừng hỏi em nhiều quá ! - Giọng Mai An xa xôi hơn – Em chỉ muốn cảm ơn anh đã thương yêu giúp đỡ em bấy lâu nay. Từ bây giờ em không làm phiền anh nữa đâu – Anh đâu có phiền. Anh yêu Mai An nên muốn được gần gũi chăm sóc em thôi.

Mai An thở dài, giọng buồn buồn :

– Chính vì vậy mà em phải xa nơi này, em sợ mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.

– Không có đâu em, em đừng nghĩ quẩn nữa ! Một chút anh về , em nói có được không ?

– Tạm biệt anh.

Mai An đặt điện thoại xuống lòng ngón ngang trăm mối. Đình Trung tốt với cô quá, nếu cô ra đi liệu có quá tàn nhẫn với anh không ?

Mai An đi tới đi lui từ phòng mình ra ngoài sân, từ sân quay trở vào nhà mà tâm trí rối bời. Hình ảnh Đình Trung ân cần chăm sóc mẹ rồi đến Mai An.

Mai An đóng chặt cửa sổ phòng mình, phòng mẹ, cô nhìn quanh quẩn một vòng nhà mình. Ra đến ngoài, Mai An đóng cửa lớn lại, cô nhẹ nhàng bước ra ngoài ngõ, không quên vuốt ve những cánh hoa hồng và lưu ly dọc lối ra cổng.

Dọc theo Hồ Xuân Hương khi trời mới chập choạng tối mà giờ đây quanh Mai An chỉ còn một màu đen thăm thẳm. Mai An nghĩ đến Mạnh Toàn, người đàn ông mà cô gắn bó gần mười lăm năm lại phản bội cô một thời gian dài như thế. Hình ảnh bé Phương Thanh chợt hiện ra đầy kiêu hãnh nhưng cũng quá lạnh lùng. Con nàng không hề luyến tiếc gì mẹ , mà chỉ nói với nàng rằng :

Mẹ ơi khi nào con được nghỉ hè sẽ về quê chơi với mẹ . Mẹ nhớ bảo trọng sức khỏe mình nha mẹ .

Mai An chỉ muốn ôm con vào lòng để bao yêu thương dành cho con được truyền vào thân hình bé nhỏ của con, nhưng con nàng xa lạ với mẹ quá, thái độ của con chứng tỏ là con đã quá xa nàng. Nghĩ đến đây, Mai An chột thở dài.

Sương đêm Đà Lạt lạnh buốt thấm ướt hai gò má Mai An. Lâu lâu cô đưa tay lên vuốt mặt mình, đầu lắc lắc. Mai An chỉ muốn hướng suy nghĩ của mình về cho mẹ , nhưng sao hình ảnh Đình Trung lại hiện ra rõ như thế, thật thân quen và ấm áp. Mai An thấy mình không xứng đáng với anh. Anh với công danh sự nghiệp to lớn của mình, nếu lấy Mai An sẽ không khỏi tiếng đời dị nghị, rồi chính cô sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của anh. Mai An không biết rằng, cô đã khuấy động cuộc đời vốn yên bình của Đình Trung như thế nào.

Đà Lạt sương xuống dày hơn, gió càng lúc càng lạnh hơn. Bóng đêm bao phủ hết một vùng xung quanh không bóng người. Sương ướt bãi cỏ quanh hồ làm ẩm hai ống quần của Mai An. Hơi nước từ hồ theo sương đêm và gió phả vào mặt Mai An lạnh buốt.

Mai An bước đến gần mặt hồ, nhìn vào sâu thẳm chỉ thấy đặc một màu đen của bóng tối. Chân Mai An chạm phải nước, một luồng hơi lạnh buốt xương sống Mai An làm cô từ bỏ ý định của mình. Mai An cố gắng bước thêm bước nữa, trước mặt Mai An giờ đây là bà Mai, thật thân quen, gần gũi.

– Mai An ! Mai An dừng lại ...

Hình như có tiếng của Đình Trung thì phải. Mai An mơ hồ nghe Đình

Trung gọi từ nơi xa xa. Chân cô cứ bước xuống thêm nữa, đầu óc mụ mị đi, cô thấy mẹ đang cười với mình thật ấm áp.

– Mai An ! Mai An đợi anh với, đừng lại đi em !

Tiếng Đình Trung gần hơn cũng không thể ngăn Mai An lại được, nước hồ đã quẩn lấy Mai An, cô gần như đã nằm gọn dưới dòng nước lạnh lẽo này. Mai An không còn biết gì nữa, cô thấy mình đang nằm trong tay của mẹ, đang nũng nịu với mẹ như ngày mình còn thơ ấu.

Mai An nằm bất động trên giường cấp cứu. Tiếng Đình Trung như vực Mai An từ cõi xa xăm quay về thực tại, cô cố mở mắt nhưng không được ...

– Mai An ơi ! Em tỉnh lại đi em ...

Không một tiếng trả lời. Sự im lặng của Mai An càng làm Đình Trung khổ tâm hơn. Những giọt nước mắt của Đình Trung cứ tuôn ra, anh không ngờ mình lại có thể gặp Mai An trong tình trạng như thế và cứu lấy Mai An, mang cô ấy về lại với mình.

Giờ đây dù biết Mai An đã qua được nguy hiểm nhưng Đình Trung vẫn lo lắng không yên, anh cầm chặt tay Mai An, tha thiết gọi Mai An :

– Mai An ! Tỉnh dậy đi em, đừng làm anh lo lắng !

Mai An khó khăn lắm mới có thể mở mắt ra nhìn Đình Trung sau gần sáu tiếng đồng hồ nằm im lìm. Đình Trung nở một nụ cười thật tươi nói :

– Cảm ơn trời phật, em đã tỉnh dậy rồi.

– Sao em lại ở đây ? - Mai An khó khăn lắm mới nói hết câu.

– Anh mang em đến đây.

– ...

– Hôm qua khi anh rời bệnh viện, lúc đó chắc khoảng bảy giờ tối. .. -
Đình Trung thì thầm bên tai Mai An – Anh đi thẳng đến nhà em thì thấy nhà đóng cửa tối thui. Anh hơi chột dạ nên chạy đi kiếm em khắp nơi.

– Anh kiếm em làm gì ?

– Đừng nói với anh như thế, em biết khó khăn lắm anh mới đem được em về đây không ?

Mai An im lặng nhìn Đình Trung, vẻ thành khẩn hiện ra trên gương mặt tròn trịa của anh thật đáng yêu.

– Anh đi dọc theo bờ Hồ Xuân Hương, anh biết em thường đi quanh đó mỗi khi lòng không vui. Anh gọi em hoài nhưng em không trả lời, cũng may là anh đã nhìn thấy em, và kịp mang em lên khỏi nước hồ lạnh giá .

– Sao anh cứu em làm gì ? Không để em được theo mẹ em đi ?

Mai An thút thít khóc.

– Mai An ! Em đừng hỏi anh những câu hỏi như thế nữa. Em biết em làm anh đau lòng lắm không. Em có biết anh tìm em khó lắm không hả Mai An ?

Đình Trung im lặng nhìn gương mặt hốc hác của Mai An, anh nói :

– Anh đã chờ hơn nửa cuộc đời để gặp em. Giờ đây khi anh chưa được vui vì có em thì em lại nở từ chối anh Mai An im lặng phần vì mệt và phần vì không biết phản ứng thế nào trước sự thành khẩn của Đình Trung. Anh nói tiếp :

– Anh rất mừng khi thấy em tỉnh dậy.Đừng bỏ anh nha Mai An ?

– Em.. .

Mai An ngáp ngừng, nàng cố rướn người ngồi dậy, đưa tay lên bịt miệng Đình Trung lại, nàng nói :

– Em biết anh định nói gì, nhưng em thật tình không xứng với anh. Em chỉ sợ mình làm hỏng cuộc đời anh, hỏng sự nghiệp của anh, chứ em ...

Nói đến đây thì Mai An không kiềm được nước mắt của mình chảy dài xuống hai má, nhỏ xuống bàn tay Đình Trung đang cầm chặt tay nàng.

– Anh yêu em, Mai An à. Anh đã tìm được người anh yêu và em không được bỏ anh đi nữa đó nha. Còn tất cả những chuyện khác xin em đừng lo lắng anh tự sắp xếp được mà .

Nói xong, Đình Trung ôm chầm lấy Mai An, kéo nàng sát vào ngực mình, vuốt vuốt tóc Mai An triu mến. Anh hỏi nhỏ Mai An :

– Em cũng yêu anh, đúng không Mai An ?

Nước mắt Mai An ướt đầm khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, Mai An cố nói :

– Anh ... cảm ơn anh đã yêu em, nhưng em.. Đình Trung đưa tay lên bịt miệng Mai An lại, ngăn câu nói mà chàng không muốn nghe nữa. Giọng chàng thỏ thẻ :

– Chỉ cần em nói em yêu anh, giờ anh không muốn nghe những lời làm mình đau buồn nữa. Sau bao nhiêu lâu biết em, anh chỉ mong có ngày em là vợ anh.

Em đừng nói chuyện thoái lui nữa được không Mai An ?

Mai An không trả lời Đình Trung, nàng biết mình không thể chạy trốn được tình yêu của mình dành cho chàng, nó đang thôn thức theo hơi thở của nàng.

Hai tay ôm Đình Trung thật chặt, nàng cũng muốn giữ tình yêu và con người Đình Trung lại cho riêng mình mãi mãi.

Nắng sáng ấm áp chiếu qua ô cửa sổ trong phòng bệnh làm Mai An thấy phấn chấn hơn. Hạnh phúc đã thực sự đến với Mai An và Đình Trung. Hai người ngồi đó, ôm chặt lấy nhau, mặc cho cuộc đời tiếp diễn. Hơi ấm của một ngày mới từ bên ngoài lừa vào như chúc phúc cho cuộc tình của họ .

Chốn Bình Yên

Chương 10

Mẹ ơi, nhanh lên ! - Tiếng Đình Huy gọi lớn.

Mai An tay bưng mâm cà phê sáng của chồng vừa dùng xong xuống bếp, nghe tiếng gọi bập bẹ của Đình Huy không khỏi tức cười, nàng ngừng lại trả lời con :

– Nói chưa rõ bày đặt kêu to nữa. Mẹ đang làm công chuyện, con hỏi mẹ hoài làm sao mẹ làm kịp được.

Mai An tiếp tục công việc của mình, chợt nghe tiếng giầy tí tí của

con phía sau lưng.

Mai An quay lại cười hỏi :

– Con vào nhà làm gì, không ở ngoài vườn với ba đi. Mẹ còn phải rửa xong chỗ ly tách này nữa rồi mình cùng đi.

Đình Huy phụng phịu :

– Con không chịu, không chịu. Mẹ nhanh lên !

– Ừ Mai An dịu dàng trả lời con. Đình Huy là con trai của Mai An và Đình Trung, là đứa con tinh thần của cả hai vợ chồng nàng nên được yêu mến hết mực. Ngày Mai An và Đình Trung lấy nhau, Mai An một mực đòi sanh con, còn Đình Trung thì can ngăn hết lời bởi là một bác sĩ, anh hiểu thế nào là nguy hiểm đối với người có bệnh tim mà mang thai sanh con. Dù vậy, Mai An muốn đáp lại tình yêu với chồng bằng đứa con này và nàng đã thành công khi sanh ra Đình Huy bụ bẫm, dễ thương. Mai An nhớ lại ánh mắt ngời ngời hạnh phúc của chồng nàng khi ẵm con vào lòng và những lời cảm ơn mà Đình Trung dành cho nàng.

Đình Trung ngày ngày sau khi tan sở là lại mau mau về chơi với vợ và con, chở nàng và con về cúng viếng mẹ nàng thường xuyên. Căn nhà nàng mấy năm nay rộn rã tiếng cười. Mai An muốn tự tay mình nấu nướng chăm sóc cho chồng và con, nên không mượn người phụ việc. Vú già giúp việc cho Đình Trung giờ cũng được nghỉ ngơi từ lúc có Mai An. Đình Trung và Mai An luôn coi bà là người thân của đời mình, và quan tâm chăm sóc bà như người mẹ thứ hai của mình. Đình Trung cầm bó hồng mới cắt ngoài vườn vào đưa cho Mai An và nói :

– Sáng nay hoa hồng nở đẹp quá, em chưng ngay phòng khách nha.
Lâu lắm rồi bé Phương Thanh mới lên chơi, phải làm cho nhà cửa vui vẻ hẳn lên mới được. Em cũng phải nhanh tay lên rồi mình cùng đi, chứ cháu xuống xe mà không thấy mình thì e rằng cháu sẽ sợ đó.

– Dạ, em xong ngay đây.

Đình Trung bế xốc con lên nói :

– Ba thấy sáng nay con cứ hỏi mọi người quỳnh cả lên, con ham đi chơi hay muốn gặp chị Hai ?

– Dạ, con muốn gặp chị hai, con nhớ chị con quá. - Đình Huy ngọng nghịu trả lời Mai An cười nói :

– Anh thấy con anh xạo ghê chưa, nó có nhớ chị nó ra sao đâu mà bày đặt nói muốn gặp chị. - Nàng bẹo má Đình Huy nói – Xạo quá đi anh ơi ! Ai mà tin con nổi chứ.

Mọi người cùng cười lớn làm Đình Huy xấu hổ quay đi chỗ khác. Đình Trung nói :

– Xạo là giống ba hay giống mẹ, anh nhớ anh đâu có xạo đâu.

– Anh này ... bộ anh nói em hay xạo xự lắm hả ? Em giận hai cha con anh luôn bây giờ.

Đình Trung cười giả lả :

– Thôi mà, anh giỡn có chút xíu mà cũng giận. Em không thích thì mai mốt anh không nói như vậy nữa.

– Anh chỉ giới thiệu vợ thôi. - Mai An cười nói.

– Nhịn vợ mình chứ phải nhịn vợ người ta đâu mà sợ.

Cả nhà lại cười thoải mái. Thoáng chốc mà công việc cũng xong, Mai An lau tay cùng chồng đi ra.

Đình Huy nũng nịu :

– Mẹ ! Mẹ ẵm con đi, con mỏi chân quá nè.

Mai An trêu con :

– Mẹ ẵm không nổi, con lớn rồi mà còn đòi ẵm, không biết xấu hổ,lêu lên.

Đình huy nài nỉ :

– Đi mà, mẹ ẵm con đi, con mỏi chân quá nè. . .

– Trời ạ ! Con liến khí quá nha ! Nãy giờ ba ẵm, mới đi bộ được vài bước chân mà đã than mỏi rồi hả.

Đình Trung nói với con xong quay qua nháy mắt với vợ, lớn tiếng nói :

– Mai An à ! Con nó mệt quá, em bảo nó ở nhà với Bà vú đi. Hai vợ chồng mình đi cho kịp, kéo bé Thanh đợi.

Hiếu ý chồng, Mai An cũng lớn tiếng trả lời :

– Dạ. - Nàng quay qua nói với con – Thôi, con ở nhà đi nha.

Đình Huy hoảng hốt la lên :

– Con không có mệt, cho con đi với Đình Trung nhìn Mai An, cả hai cười khúc khích làm Đình Huy thêm xấu hổ nói lí nhí :

– Chút nữa con nói với chị Hai nè, ba mẹ ăn hiếp con.

– Ai bảo con lớn mà những nhẽo làm gì.

Khi tất cả đã yên vị trong xe rồi, Đình Trung mới nói :

– Kỳ này bé Thanh lên chơi, em nhớ bảo con ở chơi lâu lâu nha. Anh sẽ xin nghỉ phép để đưa mẹ con em cùng đi chơi. Dù gì lâu rồi gia đình mình cũng không đi chơi xa.

– Dạ.

Mai An trả lời chồng mà lòng thầm cảm ơn tạo hóa đã thương mà cho nàng có Đình Trung, một con người có tấm lòng nhân ái, bao dung.

Xe chạy qua các con đường nhỏ rồi ra đến chợ. Đà Lạt sáng nay trời trong, nắng đẹp Sau nhiều ngày mưa dầm dề, giờ mọi người mới được thả bộ khắp phố. Những du khách đến Đà Lạt phần lớn thích đi mua sắm ở chợ rồi ngồi uống cà phê và ngắm cảnh.

Mai An chợt mỉm cười làm Đình Trung hơi thắc mắc :

- Em nghĩ gì mà cười một mình vậy ?
- Dạ không có gì, em chỉ nhớ lại ngày xưa thôi.

Đình Trung nhíu mày hỏi :

- Ngày xưa há, là lúc nào ?
- Lúc mà chiều chiều em ngồi uống nước bên quán Nam Giao, có người cứ đến làm phiền em hoài.

Đình Trung chợt hiểu ra, chàng cười ha hả, tinh nghịch hỏi :

- Ai làm phiền em, sao không kêu anh xử lý giùm cho ?

Mai An cũng bóng gió nói :

- Còn ai nữa mà bày đặt đòi xử lý !

Nói xong, hai vợ chồng nàng cười lớn làm Đình Huy cũng cười theo.

Mai An ghẹo con :

- Ai cho con cười ké, có hiểu gì không mà cười, xấu hổ quá.

Đình Huy ngúng nguẩy :

- Ừ con chẳng thương mẹ nữa, mẹ ghẹo con hoài.

Mai An giả lả :

- Thôi mà, con trai mà sao dễ giận dữ vậy hả. Con phải học ba con

kìa, trầm tĩnh như vậy mới tốt.

Đình Trung cười vợ :

– Em làm như con lớn lắm vậy, nói như vậy làm sao con hiểu hết được hả.

– Chứ anh không nghe ông bà mình có câu :

Cây non dễ uốn là gì, bây giờ mình cứ nói đi, lớn lên hiểu cũng chưa muộn mà.

– Em nói cũng có lý. - Đình Trung gật đầu tán thành.

Những lời nói vui vẻ giữa Mai An và Đình Trung không khóa lấp được nỗi mong ngóng con gái của nàng. Mai An nhìn ra ngoài đường trông cho mau đến nơi.

Sau tám năm ly hôn với Mạnh Toàn, nhiều lần Mai An xuống thăm và rước Phương Thanh lên chơi. Nhưng lần này khác với mọi khi, lần này con nàng tự muốn lên thăm nàng. Điều này thật ngoài sức tưởng tượng của Mai An, vì vậy nàng càng thêm mong ngóng được gặp con.

Đình Trung hiểu tâm trạng của Mai An, chàng giả lả nói :

– Không biết xe đến chưa nữa, anh mong gặp cháu quá.

Mai An đang hồi hộp trong lòng, nghe chồng nói như cởi được tấm lòng, nàng cũng nói theo :

– Lâu rồi không gặp con; em cũng mong quá – Mai An này ! Em có nhận ra là bé Thanh càng lớn càng giống em không ?

Anh thấy con bé tính tình kín đáo lại thông minh, xinh đẹp, thật là giống em.

Mai An nghe chồng khen con gái riêng của mình thì càng mừng rỡ,

nàng hãnh diện nói :

- Con giỏi hơn em nhiều, giờ đang học Đại học Kinh tế, em làm sao bằng con được mà anh khen dữ vậy. Nói chung, con hơn em nhiều thứ lắm.
- Dù vậy con vẫn phải học em bởi tính thương người và lòng nhân ái. Anh thấy em là nhất rồi.
- Anh cứ nói quá ! Anh biết không, ngày trước em cứ lo lắng không biết con có chịu hiểu và thông cảm cho em không. Em sợ con oán giận mà không chịu về Đà Lạt nữa chứ.

Đình Trung trấn an Mai An :

- Em đừng lo, khi con người ta trưởng thành lại được tiếp thu nền giáo dục tốt thì ý thức con người càng thay đổi, con sẽ dần hiểu và thương em hơn.
- Dạ, được như vậy thì còn gì bằng.

Xe chạy nhanh trên con đường dài ra bến xe, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau, chỉ có Đình Huy là đứng lên ngồi xuống quây phá đủ thứ làm Đình Trung phải nhắc nhở :

- Con phá quá, mai mốt ba không cho con theo nữa, ở nhà một mình luôn đó nha.

Đình Huy tiu ngửu ngồi xuống, lâu lâu lại liếc chừng sang nhìn thái độ của ba.

Phương Thanh vừa xuống xe đã lách dòng người nườm nượp đón người thân và những tài xế taxi, xe ôm đang cố kéo nàng đi xe họ thì bắt gặp ánh mắt thân thương của mẹ mình. Nàng chạy nhanh lại quên mất hai tay đang xách hai giỏ sách nặng, miệng mừng rỡ kêu

lên :

– Mẹ ! Mẹ đón con đó à ? Mẹ đợi con có lâu không ?

– Cũng lâu, nhưng không sao. Con có mệt lắm không ?

Mai An lòng mừng vui khôn tả hết được, tim nàng đập rộn ràng khi thấy Phương Thanh. Nàng dịu dàng hỏi con :

– Con đi đường mệt lắm hả con, đưa giỏ cho mẹ xách cho. Có dượng và em Huy cùng đi đón con.

– Con không mệt, gặp mẹ là con mừng quá. Dượng và em đâu mẹ ? Phương Thanh vừa hỏi xong thì đã nghe giọng Đình Huy líu lo đằng sau :

– Em nè chị Hai ! Em đi đón chị Hai nè !

– Con chào dượng. Chị Hai chào em. Cảm ơn em nha Huy.

– Dạ ! Đình Huy lễ phép trả lời.

Mai An thảng thốt hỏi con :

– Trời ơi ! Con xách cái gì mà nặng dữ vậy hả Phương Thanh ?

– Dạ, quần áo và một ít quà cho dượng cho em và cho mẹ. Lâu quá rồi còn gì, kỳ này con muốn ở chơi lâu một chút.

Đình Trung cười nhìn Phương Thanh đầy tình cảm nói :

– Con cứ ở chơi thật lâu vào, mẹ và em con ngày đêm mong ngóng con đó.

Giờ có con tâm sự cho đã luôn.

– Dạ.

Mai An thầm cảm ơn Đình Trung đã hiểu và thông cảm cho nàng, bởi ngoài anh và Đình Huy ra thì Phương Thanh là người thân yêu nhất của nàng.

Căn nhà rộng thênh thang của vợ chồng Mai An rộn rã tiếng cười từ ngày Phương Thanh về chơi. Đình Trung xin nghỉ phép mấy ngày để làm tài xế đưa gia đình đi chơi.

Tuy vậy, những lúc không có ai thì bé Thanh lại ngồi suy nghĩ triền miên, gương mặt buồn vời vời làm Mai An lo lắng. Nàng đợi Đình Trung đi khỏi mới hỏi nhỏ con :

- Sao con ưu tư quá vậy ? Có chuyện gì buồn sao con ?
- Dạ, không có gì hết mẹ ạ. Tại con ngồi một mình nên thấy cô đơn vậy thôi. Giờ có mẹ, con vui rồi nè.
- Đừng dối mẹ Phương Thanh à. Dượng chở em đi công chuyện rồi, con có gì gút mắt cứ nói cho mẹ nghe, biết đâu mẹ chia sẻ được với con.
- Con chỉ sợ

Giọng bé Thanh ngập ngừng làm Mai An càng thêm ngạc nhiên, nàng hỏi con :

- Con sợ điều gì mới được chứ ?
- Con chỉ sợ làm mẹ buồn, con sợ mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống vốn dĩ đầy niềm vui và hạnh phúc của gia đình mẹ.

Mai An nghe nói mà lòng se thắt, bởi giờ đây nàng đã có một gia đình mới, mà con nàng thì đang e ngại sợ làm ảnh hưởng.

Mai An cố vỗ về con :

- Con thật sự đã trưởng thành rồi, giờ con suy nghĩ mọi chuyện sâu sắc hơn, mẹ thấy mừng lắm. Nhưng con cứ nói đi, mẹ giúp được gì cho con không ?
- Con muốn xin mẹ một điều.

– Điều gì con ? Làm gì mà cứ úp úp mở mở hoài vậy.

Phương Thanh ngập ngừng suy nghĩ mãi, cuối cùng rồi cũng nói :

– Mẹ ! Con muốn được về sống với mẹ luôn, không biết có nên không ?

Mai An mừng rỡ nói :

– Còn điều gì sung sướng hơn nữa chứ. Bấy lâu nay mẹ chỉ mong được có con bên cạnh thôi. Con cứ về đây ở với mẹ đi Thanh.

– Nhưng còn dưỡng, biết dưỡng có đồng ý không.

– Con đừng quá lo lắng, dưỡng là người có tấm lòng nhân hậu bao dung.

Nhiều lần dưỡng bảo mẹ đón con về ở luôn, nhưng con đâu có đồng ý đâu.

– Dạ, cảm ơn mẹ, con mừng quá.

Mai An chợt hỏi con :

– Con về đây, ông bà nội có đồng ý không đó. Mẹ nhớ ông bà nội quý con lắm, xa con ông bà sẽ buồn nhiều hơn vui. Con nên xin phép họ đi.

– Dạ con biết mà. Nhưng gia đình ở dưới giờ chán lắm mẹ. Chỉ có ông nội là thương con thôi, chứ bà nội thì suốt ngày lo quẩn quýt bên em Mạnh Duy, con của dì Trang.

– Ai lại đi ganh tị với em, con thật xấu hổ quá.

– Con không ganh tị với em, nếu nó đúng là em con.

– Con nói gì mẹ chẳng thể hiểu nổi.

Mai An nhú mày thắc mắc.

Phương Thanh trầm ngâm rồi nói như tâm sự :

– Mẹ không biết đâu, chứ con nghe ba và dì cãi nhau hoài mới hiểu hết:

Ba con dạo này thối chí làm ăn, buồn bã say xỉn ngày đêm, tội nghiệp lắm mẹ.

– Nhưng lý do ra sao, con nói mẹ nghe mới hiểu được.

– Dạ, từ từ con kể mẹ nghe. Ba con cưới dì Trang được hơn một năm thì không có con, bà nội ngày nào cũng than vãn thờ dài làm dì Trang bức mình nói lại những lời khó nghe. Ba con buồn nhưng không can thiệp nữa.

– Mẹ hiểu tánh bà nội con mà. Mai An trả lời con mà đầu óc nàng trở về với quá khứ, nàng nhớ những lời dẫn vặt của mẹ chồng mà mấy năm trời nàng đã chịu đựng.

Phương Thanh lại tiếp tục kể :

– Ngày dì Trang sanh bé Duy, không khí trong nhà mới được thoải mái, ai cũng mừng vì em là em trai. Nội có em Duy rồi thì mừng rỡ lắm, quên luôn sự có mặt của con.

Thôi, đừng buồn con ạ. Cũng tại mình sanh ra đã là con gái, là phụ nữ rồi.

– Dạ, con biết mà mẹ. Ba con cũng mừng lắm, suốt ngày quẩn quýt bên dì và em. Cho đến cách đây nửa năm, dì Trang dắt em Duy đi dạo khi băng qua đường thì bị xe máy đụng phải vào nhà thương. Ba con lúc đó lo sợ lắm, ông chạy vào bệnh viện để tiếp máu cho em Duy. Nhưng khi bác sĩ thử máu mới biết là em Duy với ba không cùng nhóm máu.

– Là sao ? - Mai An ngạc nhiên.

- Ba nhờ người ta thử ADN mới phát hiện ra em Duy không phải là con mình, giờ ba con suýt sụp tinh thần lắm.
- Trời ơi ! Có chuyện động trời như vậy sao ?
- Dạ, ba giấu không nói cho nội biết, sợ nội buồn sanh bệnh. Nội buồn gặm nhấm ông ngày này qua ngày khác. Tội nghiệp lắm mẹ ơi !
- Vậy còn dì Trang thì sao ?
- Dì Trang diện lắm mẹ ơi, dì đi hoài à. Em Duy thì có nội chăm sóc giùm.
- Bà nội từ ngày có em Duy thì giao cửa hàng nữ trang cho dì Trang phụ trách coi ngó, bà rảnh tay ở nhà chơi với cháu nội. Em Duy được nội nuông chiều nên hư lắm, ai nói cái gì cũng cãi, đôi khi còn lấy đồ chơi người ta, chứ không ngoan ngoãn như em Huy đâu mẹ.
- Hồi trước, dì Trang cũng quan tâm đến con, nhưng dần dần dì chỉ lo cho mình em Duy thôi, nhiều khi la mắng con vô cớ làm con buồn lắm. Con định kỳ này nhập học sẽ xin vào ở ký túc xá luôn, những ngày nghỉ thì về đây với mẹ.
- Vậy cũng được đó con, con hỏi ý ba con chưa ?
- Dạ, ba con bị sốc thực sự vì không thể tin được là dì Trang dám ngoại tình rồi bắt ba phải nuôi con người khác. Bây giờ có nói chuyện với ba khó lắm, ông đang buồn bã, đi sớm về khuya, không còn thiết tha gì nữa cả. Con đợi khi nào ba lấy lại tinh thần như trước con sẽ nói.
- Ừ! tùy con.
- Chỉ tội nghiệp cho ông bà nội không biết em Duy là cháu của mình,

mà cứ ngày đêm quẩn luyến. Con chỉ sợ đến ngày nào đó mà họ biết thì sẽ đau khổ tận cùng đó mẹ. Dì con giờ có cửa hàng của bà nên có tiền mua sắm đủ lắm, lại đi chơi với người này người nọ khiến ba càng thêm đau khổ.

Ba nói ba không ngờ dì là người đàn bà phóng túng là lời. Ba nói dì đã làm ba mất đi hạnh phúc của gia đình mình.

Mai An nghe con nói mà chạnh lòng thương cảm, nàng ngập ngừng hỏi con :

– Thế ba có nói gì về mẹ không ?

– Dạ có! Hôm trước ba qua phòng con, ba xin lỗi con.

– Về chuyện gì hả con ?

– Ba xin lỗi cơ vì đã để con phải xa mẹ!. Ba nói tội của ba lớn lắm.

Mẹ là người phụ nữ nhân hậu nhất mà ba đã được sống cùng, vậy mà ba lại làm tan vỡ gia đình, để mẹ phải ra đi. Ba nói con phải biết thương yêu quý trọng mẹ.

Mai An lòng mừng vui bởi chồng và con đã hiểu mình, nàng nói :

– Âu cũng là số phận cả con ạ. Mẹ và ba con hết duyên hết nợ nên mới mỗi người mỗi nơi. Mẹ rất mừng vì giờ đây con đã hiểu mẹ. Con hãy về sống chung với mẹ với dượng và em. Nghe tin này chắc dượng và em Huy mừng lắm đây.

– Dạ cảm ơn mẹ . Con mừng lắm.

– Mẹ cũng mừng vì con biết nghĩ đến mẹ trong lúc muộn phiền. Nơi đây đã là chốn bình yên của cuộc đời mẹ, giờ mẹ rất mừng nếu con cũng nghĩ như vậy.

– Dạ con sẽ ở bên mẹ luôn.

Mai An ôm con vào lòng, cảm nhận hạnh phúc tràn trề. Cả hai mẹ con cùng nhìn ra vườn hoa hồng phía trước để khẳng định đây là chốn bình yên của cuộc đời họ.

Hết

Nguồn: Taixiu

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 12 tháng 4 năm 2006